

Slovansko-Árijské Vědy
Kniha čtvrtá

Zdroj Života
překlad ze staroslovienštiny

Bílá Pout'
překlad ze staroslovienštiny

Skazy

První vydání pro obecné užití.

Asgard – Omsk

7509

V českém překladu

Marava – Česká republika

7532

slovanskalipa.cz

Co mě vedlo k tomuto je, že Znáni Našich Předků, je to nejcennější co nám zde zanechali a proto by mělo být kompletní.

Přeložil s čistým úmyslem a srdcem Jirka Novák z krajiny maravské.
V původním pořadí vydávání knih série „Slovansko-Árijské Vědy“ je tato kniha čtvrtá, v Česku jako pátá.

स्वस्तिरुपा

Úvod

„Zdroj Života“ – čtvrtá kniha ze série „Slovansko-Árijských Véd“, vydaná pro obecné použití. Daná kniha přenesou současného člověka v Prastarý Svět Obrazů.

Dědictví Předků Slovanů a Árijských národů Midgard-Země bylo po celou dobu jejich existování neoddelitelně spjato s Prastarým Světem Obrazů jiných Světých Zemí nacházejících se ve Svarze Přechisté, s jejich prastarou Tradicí a jedinečnou Kulturou.

Závěr není založen na domněnkách nebo spekulacích, ale na faktech, která byla zastřena lžemi některých historiků a filologů; je založen na vyústěních vyplývajících z přírodních zákonů bytí a na přísně kritické analýze Obrazů ve vyprávěních starých.

Odedávna, staré podání a legendy si předávali z pokolení na pokolení, z Rodu do Rodu. V každém Slovaně nebo Árijském Rodu uchovávali svoji částici prastarého Světa Obrazů.

Mnozí čtenáři mohou říkat: „K čemu nám jsou třeba tyto dávno zapomenuté Staré Podání, v kterých srozumitelná slova už nezůstali. Jsou nová, moderní, překrásná díla, která byste měli číst, a nikoliv si plnit hlavu nějakými zapomenutými, dávnými a starými věcmi, které přišly odtud“.

Přišel čas nám, potomkům Velkých Posvátných Rodů, dotknout se původního Znáni, velmi starého a velmi bohatého Dědictví Předků, našich překrásných prastarých Tradic a svébytné, jedinečné Kultury.

Naše tištěná a rukopisná vydání, popisující obecné, ale i úplnější informace o prastarém Světe Obrazů, byly dříve pro většinu čtenářů nedostupné, po mnoho staletí trvala Noc Svaroga.

V tyto temné časy, lidem byla dostupná jen špetka prastarého Světa Obrazů, jednalo se především o vzácná díla Afanasjeva, Bažova, Lomonosova, Ivanova, Aristova a dalších ruských badatelů starého písemnictví, které se v jednotlivých exemplářích dochovalo v různých archivech nebo zaprášené na policích soukromých knihoven.

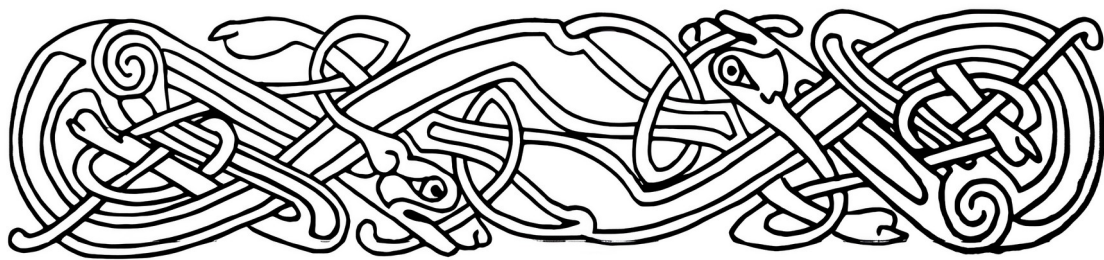
„Zdroj Života“ a „Bílá Pout“ jsou malé objemem, ale velké obsahem dávných Obrazů, první vlaštoky, které se vracejí ke svému národu. Můžete se dlouze dohadovat o tom, jak jsou tyto podání staré, ale nahlédněte do svého srdce a uvidíte, že mnohé z nich jsou Vám již známé. Některé z dávného dětství, kdy dědové a babičky před spaním vyprávěli to či ono, jiné ze starých knih, které byly uloženy v babiččiných starých truhlách.

Nezáleží na tom, z jakého prastarého zdroje tato původní a polozapomenutá Moudrost pochází, důležité je, že ji naši Předkové uchovali až do naší doby a že se stala dostupnou pro mnoho lidí, kteří se rozhodli vrátit ke svým prastarým kořenům, dotknout se svého vlastního, a nikoliv cizího Dědictví Předků.

V druhé části knihy, v Přílohách, na vaše přání zveřejňujeme naše Rodné Skazy, doplňující informace a také verše, ve kterých vidíme, že Ruský Duch je živý a žije dál.

Doufáme, milí čtenáři, že ve čtvrté knize ze série „Slovansko-Árijských Véd“ najdete odpovědi na otázky, které Vás v životě zajímají. Chtěl bych popřát všem Znání, Ljubost, Dobro, Radost a Moudrost Velkou.

Zdroj Života

V dávných a slavných časech,
na blahoslavené Midgard-Zemi,
v úrodné krajině,
v Prastaré a Mohutné Asii ⁽¹⁾.

Která se táhla na východ země,
od Ripejských hor ⁽²⁾ a rozprostírala se,
za hranice moře ch' Árijského ⁽³⁾,
a od Studeného moře Daarijského ⁽⁴⁾,
k majestátním Chimavat-horám ⁽⁵⁾.

Žili čtyři Velké Rody Asů ⁽⁶⁾,
potomkové dávných Světlých Bohů,
čtyři Velké Rody Rasičů.

Velcí a Mnohomoudří Asové ⁽⁷⁾,
se začali přesídlovat do Asie,
z Posvátné země Daarie ⁽⁸⁾,
v dávných a slavných časech.

A stali se žijícími Rody ⁽⁹⁾,
v té blahodárné prastaré zemi,
od začátku časů hojnosti,
když ještě Naši Velcí Prvopředkové,
viděli na nočních Nebesech tři Luny ⁽¹⁰⁾.

Dávní a Moudří Velcí Asové
nazývali tuto blahodárnou krajinu
Svatou zemí, zemí Rodů Asů ⁽¹¹⁾
neboli zem Svaté Rasy.

Mnohopočetné Rody Moudrých Asů
přišli do této úrodné krajiny Asie ⁽¹²⁾
z Posvátné Severní země.

Kde naše Trojsvětlé Jarilo-Slunce ⁽¹³⁾
si nepřálo odejít na odpočinek ⁽¹⁴⁾,
jen aby spatřilo zblízka dobré skutky
všech Světých Nebeských Bohů
a tvoření jejich překrásných potomků
na blahodárné Midgard-Zemi.

Původní mnohopočetné Rody
dávných a moudrých Asů se usadily
výhradně podél Irije Nejtiššího ⁽¹⁵⁾,
nesoucí své bílé čisté vody
po blahoslavené Midgard-Zemi
na sever k Velké zemi Daarii ⁽¹⁶⁾,
neboť zemský Irij ⁽¹⁷⁾ byl prodloužením
velkolepého Nebeského Irije,
který nazýváme také Perunova Pout'
nebo Mléčná řeka s průzračnými břehy.

Vznešený i překrásný Nebeský Irij
zdobící celou Svargu Přečistou ⁽¹⁸⁾
padal z bezhraničních Nebes
na Irijské hory ⁽¹⁹⁾ ve Velké Asii.

On v sobě nesl po Midgard-Zemi ⁽²⁰⁾
životadárnou sílu Svargy Přečisté,

naplnil blahodárnou Svatou zemi
dávných a mnohomoudrých Asů,
a lidi jejich Rodů ho po právu nazývali
čistým Zdrojem Života.

Z Nebeské čistoty vod
impozantního Nejtiššího Irije,
obydleného dávnými a moudrými Asy
úrodnou zem nazvali Bielovodím ⁽²¹⁾.

Starý Všeslav ⁽²²⁾ takové slovo nám hlaholil:

*jak v Rodném kraji v Bielovodí
ve Svaté Boží zemi
protékal široký přítel Irij
bohatý na vodu tek l k Daarii.
Od Irijských hor si vytvořil svou cestu,
přes tisíc verst k moři modrému,
protékal lesy a doubravami,
prameny a mělké říčky vyživoval.
Mnoho poznal na pouti svojí,
zřel krásu na Midgard-Zemi
uchoval si teplo jasného Slunce
daroval ho Slavným Rasičům ⁽²³⁾.*

No na velkých a slavných prostranstvích
slavného a blahodárného Bielovodí,
kromě čistého Zdroje Života,
nacházel ještě víc mohutných pramenů,
darující velké životadárné síly.

A Mnohomoudří Rasiči je nazývali:
velkolepými Zdroji Života.
Tyto nevyčerpatelné zdroje

životní síly byli podle Rasičů
Stará Víra svých Prvopředků ⁽²⁴⁾
a tajný Zdroj Životní Síly.

Tato Stará Víra Prvopředků
držela mnohopočetné Rody
všech Velkých a Slavných Rasičů
v časech těžkých převratů
a tvrdých životních zkoušek.

Tato Stará Víra Prvopředků
zahrnovala všechny aspekty života
všech Prastarých Rodů Velké Rasy
a všech potomků Roda Nebeského.

Z ní stále čerpali
Prastarou Moudrost a Velkou Sílu
podle svých tvůrčích činů.

Ve Staré Věře mnohopočetné Rody
velmi mohutných a slavných Rasičů
našli odpovědi na všechny otázky,
které se objevili v jejich životě.

A řečené bylo skaz-slovo takové
o velikém Zdroji Životní Síly,
ve vzdálených a starodávných časech,
když na velmi velké tržiště
velikého Vendogarda Irijského ⁽²⁵⁾
se shromáždily síly Rodů Rasy Velké
i mnozí potomkové Roda Nebeského
ze všech krajů a okrajů zemských ⁽²⁶⁾...

A před začátkem velkého trhu

všichni přišli do Kapiště Roda
a Svatylišťě všech Světlých Předků.

A přinesli bezkrvavé oběti,
dobrému a svatovelikému Bohu Rodu
i svým Světlým Rodovým Bohům,
a všem Nebeským Bohům-Ochráncům,
za ještě jedno dobré a úrodné Leto.

Tehdy byli velmi úrodné časy
ve všech vesích Bielovodí a Rassenie,
kde slavně žili a tvořili
moudré síly Rodů Velké Rasy.

Všichni Nebeští Bohové a Matka-Příroda
štědře obdarovali své potomky,
velkých budovatelů-tvůrců...

Velké dobro a ochrana
ke všem živým tvůrčím činům svým
přichází od Velkodušného Boha Roda,
měli za to obyvatelé Vendogarda Irijského
a ctili jeho vysoko nad druhé
trojsvětlé Nebeské Bohy a Bohyně.

A pořádali na čest Světlého Boha Roda
velký trh a veselé slavnosti.

A přicházeli na tento velký trh
ze všech uročišť⁽²⁷⁾ ze skitů urmanských⁽²⁸⁾
moudří a stříbrnovlasí starci-vypravěči.

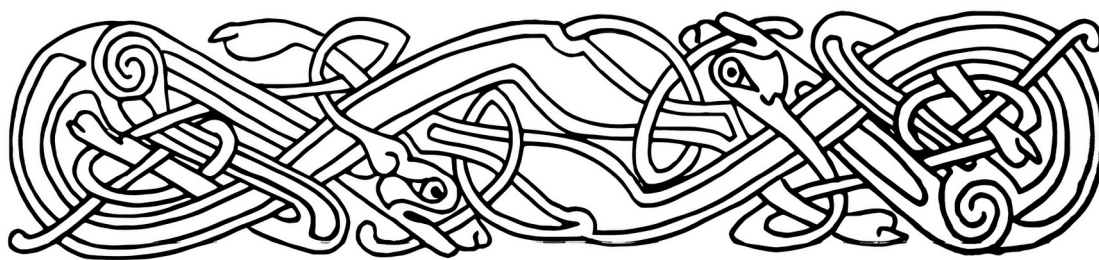
Aby pověděli lidem Moudrost Prastarou,
kterou uchovávali jejich Rody na dobu
mnohých tisíc pokolení Rasičů...

A shromažďovali v té radostné a šťastné,
blahé a nezapomenutelné časy ⁽²⁹⁾,
převeliké množství národa
z dalekých i blízkých Rodů Rasičů.

Aby si poslechli zpěvné podání
slavného a moudrého Volchva Ratimira,
přezdívaného slavíkem za zpěvný hlas.

Dal vědět Ratimir všem lidem shromážděným,
Vesty staré, Vesty Slavné
Vesty Moudré a překrásné.

Vest první

Nebylo času aby barevný pták proletěl,
to nebyla Matka Sva, která nad Midgardem kroužila,
to sám velký život tuto píseň složil.

Jarilo-Slunce neosvěcovalo příběh této písně,
ale zlaté a Jaroveliké Dažbog-Slunce ⁽³⁰⁾,
které zrodilo život na Ingard-Zemi.

A tato Ingard-Zem ⁽³¹⁾, ve Svarze Přečisté
vše rozkvétala neobyčejně velikým květem,
vonící nejčistší moudrostí svojí,
která se mnohými potůčky roztékala,
po nejbližších Zemích ⁽³²⁾ Světlých Světů ⁽³³⁾...

V těch dalekých a starodávných časech,
když mnozí Předkové našich Praščurů,
se všemi Bohy Nebeskými se bratřili
a nové Země ve Svarze obydlovali,
rodil se na překrásné Ingard-Zemi,
pod svitem něžného Dažbog-Sluníčka,
mládenec velmi krásný a pohledný.

Pocítil on světlo od Dažbog-Sluníčka,
nacházejíc se v rukách Otce a Matky,
a u nich našel Ljubost něžnou...

Rozhlédl se po světě, ve kterém narozen byl,
zvedl ruce k Svarze Matičce,
a pojmenoval otec syna,
Ladaadem stal se mládenec narozený.

Byl obdařen silou obdivuhodnou,
silou ratnou, silou slavnou,
to byl boží dar, dar od Svaroga...

Pod dohledem otcovým Ladaad rostl,
poznával Svět, Moudrost Prastarou.
Od prošedivělých dědů, se doslech o zdroji ⁽³⁴⁾,
v kterém Svět původně zrozen byl...

A ke Kruhu Let ⁽³⁵⁾ Ladaad se dozvěděl,
o jiných Světech ve Svarze Matičce,
jak v těch Světech probíhá život,
jak se tam vyplňuje vůle boží ⁽³⁶⁾...

V blankytnou noc, když Luny ⁽³⁷⁾ spaly,
zřel na hvězdy, přemýšlel.
Do jiných Světů zamířil svůj pohled,
a Duše byla vzápětí roztrhaná myšlenkami.

On znal Rodový Ustoj ⁽³⁸⁾,
že dva Kruhy Let být s Rodiči ⁽³⁹⁾.
Od otce poznat povinnost,
jak završit dílo, podle Svědomí...

Když bylo na čase, zmužněl,
tělo mladé zesílilo,
Ladaad šel po Ingard-Zemi,
aby se poohlédl po osudu svém ⁽⁴⁰⁾ a svých spolubojovníků ⁽⁴¹⁾.

S lehkým srdcem se vydal na pouť,

vrhnul se za svým osudem ⁽⁴²⁾,
a s rodičovským blahorečením ⁽⁴³⁾...

Počáteční pout', jak velí Ustoj,
Ladaada vedla do Posvátného lesa ⁽⁴⁴⁾,
kde v tichu lesů stál Skit-Svatylišť ⁽⁴⁵⁾.

Ve Skitu lesním stařec dávný žil,
Znal Bohy, všechny Světy s Hvězdami ⁽⁴⁶⁾
zkušený svým životem mnoholetým.

Stařec, žil v lese devět věčných let ⁽⁴⁷⁾,
byla to Vyšná Vůle Svaroga ⁽⁴⁸⁾.

V tom skitu lesním, Ladaad prožil
osm dlouhých let a tři měsíce ⁽⁴⁹⁾
poznával podstatu mnoha věcí...

Uspěl v tvůrčích činech, budoval pro blaho
a Moudrosti se naučil v rozjímání,
on u starce prastarého byl v učení.

Stařec jemu rozkryl smysl Vesmíru ⁽⁵⁰⁾,
jak se uskutečňuje Kon Bohů Světla, a
život vzkvétá na Zemích dalekých ⁽⁵¹⁾...

A ve stanovenou hodinu ⁽⁵²⁾ Ladaad se naučil,
o osmi poutích ⁽⁵³⁾, co mezi hvězdami leží,
jak po nich teče čas pomíjivý ⁽⁵⁴⁾...

Měrná pout' ⁽⁵⁵⁾ svázala Ingard a Midgard,
Světy Zlatých Sluncí v jednom rukávu ⁽⁵⁶⁾.

Abyste mohli projít touto poutí, je třeba setrvat
na množství Zemí vedle zářivých hvězd ⁽⁵⁷⁾.

Midgard Duši zval chorovodem snů,

neboť shromáždil Moudrost mnoha Hvězd⁽⁵⁸⁾,
kterou uchovávali žijící na tomto Světě⁽⁵⁹⁾.

V tom dalekém Světě, blízko Hranici⁽⁶⁰⁾
je Zdroj Života na Svaté zemi
on vyživuje Duši těch, kteří žijí na Midgardu.

Množství času ve Svarze uběhlo
a změnil se život na této Midgard-Zemi
kde kdysi prolétala, Rasy neobyčejná pouť⁽⁶¹⁾.

Pro čtyři Světy⁽⁶²⁾ stal se Midgard rodným
a rozdělil se Svět na množství národů,
kde si každý z nich uchoval pouze vzpomínku na Bohy.

Rozvážnost pohybu našeho Světa⁽⁶³⁾
po Svarze Přechisté byla původní,
ale pouť jeho často Hranici překračovala⁽⁶⁴⁾...

A Bohové bez ustání zří nad Midgardem
chrání Zdroj Života před těmi, co se narodili
v Pekelném Světě, který je bezedně hluboký.

Zlaté Vajtmary⁽⁶⁵⁾ ochraňují Midgard
od sil neznámých z temnoty vynořených⁽⁶⁶⁾,
aby nedělali skutky nepotřebné.

Nežit a nelid a různé běsy⁽⁶⁷⁾
touží se napít ze Zdroje Života,
aby po síle byly vyrovnání se Svargou.

Svědómí, jak vyšší pravidlo Vesmíru
velí uchovat všechny Zdroje Života
aby se rozvoj se Svarze vršil⁽⁶⁸⁾...

A Bohové nesli na Midgard svou Moudrost

k Světlu potomky své směřovali, k tomu,
aby pouze Svědomí měřítkem bylo.

Z různých Čertogů Svarožího Kruhu ⁽⁶⁹⁾
na Midgard sestupovali Světlí Bohové ⁽⁷⁰⁾
a každý národům dával ponaučení.

Pro spravedlivý život v temné časy ⁽⁷¹⁾
kdy se rukáv opět vrátí na světlo
a Bohové ze Svargy se vrátí ke svým potomkům...

Tak poučil Ladaada stařec, ve skitu,
který stál uprostřed posvátných stromů
darujících sílu v poznání povinnosti.

Uplynulo mnoho let od té radostné doby
vyrostl-zmužněl Ladaad na Ingardu
a splnil vše co bylo stanoveny Rodem...

Shromáždili se v jeden celek přátelé-spolubojovníci
na menší ohnivý vajtmaře
jejich osud je vedl z Ingardu po Světě...

Měrnou poutí oni letěli ve Svarze
poznali mnoho Světů a jejich osud
a brzy dorazili k Midgardu.

Se ctí a respektem se setkali
Hlavy Rodů a sloužitelé Slunce,
kteří obývali Posvátnou zemi...

Pozvali je do Asgardu na Irii ⁽⁷²⁾,
očima uzřít krásu Bielovodí,
utěšit besedami Starší Rodoviče.

V jednotném souhlasu přátelé-spolubojovníci

s úctou přijali toto pozvání,
čímž radost udělali Rase Velké.

Dvadevět dní ⁽⁷³⁾ trvala hostina převeliká
ve slávě příchozích z vlasti dávné,
kde žily Rody Prastaré Rasy ⁽⁷⁴⁾...

Čas nadešel a hostiny skončily
po různých krajích všech zemí Svaté Rasy
přátelé-spolubojovníci se soustředili na pout'.

Vidět na vlastní oči neobyčejnou zemi
se oni rozhodli v kruhu rovnoprávném
aby si potom vše vzájemně pověděli.

Jen Ladaad zůstal v Asgardu
po prosbě Ochránců Prastaré Moudrosti
hovořili s ním o věčnosti života...

Požádal je pohovořit o místě
kde je uchováván Zdroj Života
aby jeho skutečná síla byla poznána...

Na tuto otázku starci neodpověděli
stín zamyšlení zakryl jejich tváře
a mlčky se rozešli z doubravy.

Několik dní Ochránci Moudrosti
vedli na toto téma horkou debatu,
zda by měl být host vpuštěn ke zdroji...

Najednou je jeho dobrota dohromady jen lest,
aby se dostal ke Zdroji Života,
aby se tam dopustil nevhodných činů...

Vždyť v paměti je ještě živá událost

jak se pokusili z Pekla přičozí
napít se z Posvátného Zdroje Života.

Oni sebe vydávali za Ochránce
na Midgard přišli z Rady Trojsvětlé,
která mnoho Světů Moudrostí ozářila...

Spor vyřešil Darislav Mnohomoudrý,
sám nejstarší z dlouhověkých,
který prožil již šest Kruhů Života ⁽⁷⁵⁾.

Dřív než hosta přivedou ke Zdroji
musí říct slovo tajné,
co rozkryje smysl Vesmíru...

Ladaad s Darislavem se nadlouho ukryli,
před zraky lidí v posvátném háji
kde Starci odhalili tajné slovo...

Chválu Ladaad vzdal všem Ochráncům
za to, že brání Zdroj Života
od nežitů různých z Pekla kráčejších.

Dary z Ingardu předal Ochráncům
od čistého srdce, podle Svědomí světlého,
aby v jejich srdcích zanikla obava...

Mnohomoudří Starci dary přijali
ve Svatylišti Kapiště je umístily,
aby na ně lidi Rasy viděli...

A samým překrásným a potřebným dle Rasy
soubor Záповědí Světých oni uznávali,
napsali je Runami v Santii...

Rodinný svazek váš, který je prohlouben

*Starou Vírou Prvopředků vašich,
staví na velikém pravidle,
nesoucí Duchovní Svastiku.*

*Vězte, že rovnováha ⁽⁷⁶⁾ se vlévá
do protilehlých Čertogů Kruhu Sva ⁽⁷⁷⁾,
kromě Svastičného ⁽⁷⁸⁾ a Trojsvastičného ⁽⁷⁹⁾,
neboť tyto Nebeské Čertogy nezpůsobují
nerovnováhu, ale vzájemnou lžubost a plodnost.*

*Ochraňujte lidi ve velkých
i v malých Rodech vašich
Prastarou Moudrost Prvopředků vašich
a Nebeskou Moudrost Světlych Bohů vašich.*

*Nejvyšší Nebeská Istina Svargy
se stává dostupná a srozumitelná
pouze těm z lidí Velké Rasy,
kteří usilují o výšiny tvoření,
a postupují po Vyšné Zlaté Pouti
Duchovní a Duševní Dokonalosti.*

*Braňte Nejvyšší Nebeskou Istinu
od Temných Sil a od nevědomých lidí
se spícími Dušemi
a s bezcitnými srdci.*

*Neboť zmocní-li se Moudrosti o Nejvyšší Istiň,
převrátí Nebeskou Istinu Svargy,
a skryjí před zraky těch, kdo hledají Zlatou Pout'
Duchovní a Duševní Dokonalosti.*

*Předejte Moudrost blahého tvoření,
kteřá chrání Rody vaše, potomkům vašim.*

*A necht' tato Moudrost přejde
z otců na syny a z dědů na vnuky.*

*Braňte krásu rodné země vaší
pro potomky Starých Rodů vašich,
rozšiřujte krásu rodné země,
ve slávě Bohů a Předků vašich.*

*Nedopust'te zlo a hněv nespravedlivý
v Duši vaší, neboť Duši vaší očerní,
a srdce vaše stanou se bezcitnými.*

*Nevnímejte hlas těch lidí, kteří říkají,
že Nejvyšší Istina Svargy se ztratila,
a Moudrost Světlych Bohů vašich,
protože oni sami neznají
co hlásají, neboť není možné
ztratit to, co je sjednoceno
s Dušemi a srdci vašimi.*

*Posvátná povinnost každého muže
ze Starých Rodů Rasy Velké
a všech potomků Roda Nebeského
je zplodit syny, aby se stali
pokračovateli Starých Velkých Rodů.*

*Velká povinnost každého muže
z Rodů Rasy Velké – zplodit dcery,
protože jim náleží rození dětí
pro pokračování Starých Velkých Rodů.*

*Tak hovořil Ladaad před Starci
kteří ochraňují veškerou Moudrost Midgardu
pro všechny pokolení Rasy Velké...*

Jakmile bylo napsané poslední slovo
k Starcům přišel Darislav Mnohomoudrý
odvedl Ladaada ke Zdroji...

Tajnou stezkou šli po spirálách
dlouhý rozhovor mezi sebou vedli
a sledovali, aby stopy jejich nebyly ukradeny ⁽⁸⁰⁾.

Když je stezka dovedla na místo
Darislav zmizel mezi posvátnými stromy
hosta nechajíc u Krynice ⁽⁸¹⁾ tajemné...

Napil se Ladaad ze Zdroje Života
a síly se v něm otevřely nepoznané,
které jsou světlým Bohům od počátku darované...

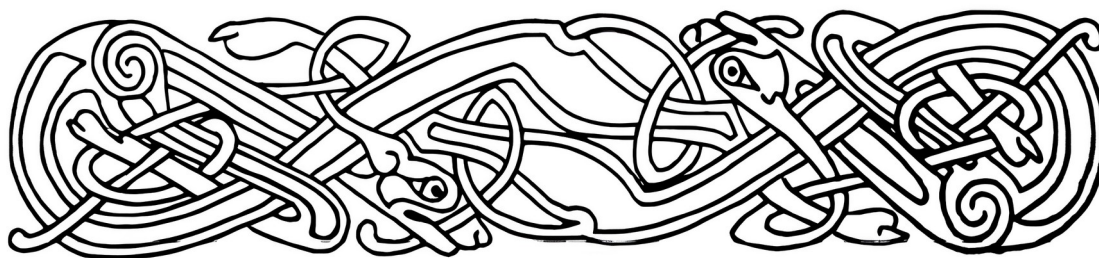
Poznal všechny síly, které se v něm probudily
Roda Nebeského tu oslavil
s Darislavem se do Asgardu vrátil...

Ladaad pobýval mezi mnoha národy
v různých krajích Midgardu překrásného
všude poznával tvoření boží...

Přátelé-spolubojovníci se opět sešli,
navzájem si vyprávěli vše, co se dozvěděli
a po rozloučení, odešli do Svargy...

Na tomto Ratimir zakončil svou píseň,
Vest laskavá v srdcích zůstala,
na rtech, a v Rodech uchována...

Na druhý den u trhů Vendogarda,
lidem příchozím dál vyprávěl
a novou Vest národům pověděl...

Vest druhá

V ty daleké a starodávné časy,
bojovalo Čisté Světlo ⁽⁸²⁾, se silou pekelnou.

Zrodilo život se Svarze Matičce,
světlo vneslo krásu do prvotního Světa.

Nechtělo se tmě světlu ustupovat
a povstalo Peklo na Světlo Boží.

Zachtělo se tmě, Svargu si podmanit,
všechny Světy svrhnout na temnou pouť.

A nenechat krásou zahalit Svět,
ale zasévat v něm hádky a sváry.

Ozvěny bojů pronikali do Světa,
který byl obydlen na Midgard-Zemi.

Na samém okraji hranice ⁽⁸³⁾ byla ta Země
na ní žila Rasa Světla Čistého ⁽⁸⁴⁾.

Paměť uchovala množství časů,
v uzlících svázanou nit tehdejších bitev.

Na Bohy a Vítěze vzpomínají lidé,
jak chránili na Midgardu Svět.
Tisíc let minulo, kdy nebylo Leli,
aby zářila na obloze i v boží den.

Lela nad Zemí ⁽⁸⁵⁾, temnota nabrala síly,
aby zničila Midgard, Vůli a Bohy.

Tarch ⁽⁸⁶⁾ se o plánu dozvěděl a Lelu zničil,
a všechna temná vojska rozdrtil Dažd'bog.

Věky plynuly a síly Pekla
na Zemi pronikali a činily zlo.

Vítězi a Bohové bojovali s Peklem tvrdě
na životy nehleděli, aby temnotu zastavili.

Bitvy byly dlouhé, sotva si Bohové pamatují
kolik v těchto řežích ⁽⁸⁷⁾ vojáků zahynulo.

Mnozí nevěděli, proč ta řež probíhá
kolik krve polilo zem.

Uchovávali Věrnost, Světlo a Svaroga
střežili Zdroj Života před nájezdy Zla.

Jedno podání, se dochovalo o bitvě
jak Radmir-válečník Zdroj ochránil.

Událost proběhla u pevnosti Arkolny ⁽⁸⁸⁾,
která ochránila Vesi, na jih od Ripejských hor.

Když se stovky vojáků vydali do Skýtie ⁽⁸⁹⁾,
aby od skázy uchránili hranici.

V Arkolně zůstal jen zraněný voják,
nad kterým Volchvové vytvářeli potvory ⁽⁹⁰⁾.

Jemu zakryli všechny rány po řeži,
které Radmir utrpěl v pohraničí.

Nikdo nemohl vědět na jak dlouho odjedou
slavní Vítězové do Světlé Skýtie.

Cesta na okraj hranice je dlouhá, nikoliv blízká,
měsíc pro jezdce na koních a více pro pěší.

Život tekł klidně ve Vesích Arkolny,
dávno na Zdroj už nebyly nájezdy.

Volchvové scelili všechny rány Radmirovi,
každý den ho vodili ke Zdroji.

Brzy havran přinesl temné zvěsti,
že se nepřítel blíží ke Zdroji Života.

Volchvové se rozhodli povědět Arkolně,
o temných zvěstech, o kterých se dozvěděli.

S Rody řešili, jak postavit stráž,
aby zastavili tento temný plán.

Radmir vzdal úctu mužům mnohomoudrým,
a plán svůj k úvaze jim předložil.

Osejte pole v kruhu Zdroje Života,
zázračnou bylinou, co se svaroží nazývá.

Ona schová tento Zdroj před nepřáteli,
a oni zemřou od svarožího hněvu.

Tato zázračná bylina, jak pravilo podání,
vidění se rodí z myšlenek našich.

A každý, dýchající vůni zázračné byliny,
po vůli svaroží k sobě přivádí soud.

Tuto bylinu už dlouho nikdo na světě neviděl,
ale Žreci uchovávají její semena...

Dlouho debatovali stříbrnovlasí volchvové,
sít bylinu nebo shromáždit armádu.

Dij ⁽⁹¹⁾ Svatogor vyřešil všechny pochybnosti
nařídil provést dvě rozhodnutí.

Radmirovi vydat semeno ze skladu,
aby zasel pole v kruhu Zdroje.

Do dvou týdnů ⁽⁹²⁾ shromáždit armádu,
k ochraně Arkolny před nepřáteli...

Vše bylo splněno podle slov Dija
všechna pole oseta a armády shromážděny.

Dij Svatogor tajně dal vědět Radmirovi
o zázračné bylině a tajemném Zdroji.

Jak Zdroj Života, všem sílu dává
lidem, Bohům a různým rostlinám.

Co odhaluje ve vnitřní podstatě každého,
jakými dary obdarovává život...

V Bozích odhaluje skryté síly,
lidi obdarovává podle jejich myšlenek.

Tajné rození bylin v kruhu Zdroje
bylo dosud všem lidem neznámé...

Každá rostlina blízko se Zdrojem,
mění vlastnosti a formu původní.

Houby se zvedly o aršin ⁽⁹³⁾ nad zem,
ale kamennou dužinou byly obdařené.

Kavyl-bylina se zvedla o píd' ⁽⁹⁴⁾,
a bobule komy ⁽⁹⁵⁾ vyrostly jak stromy.

Co se stane se svaroží travinou,
když hodina udeří a objeví se výhonky?

Čím obdaří bylinu Zdroj Života
na tuhle otázku u Žreců není odpověď.

Zbylo jen svěřit se do rukou božích
a připravit se na střetnutí s protivníky...

Dva dlouhé týdny uplynuly bez povšimnutí,
byliny svaroží vzrostly na půl míry ⁽⁹⁶⁾.

Nikdo z Rodů nechodil ke Zdroji,
jen Radmir na vlastní oči viděl zázračnou bylinu.

Z kopce zaměřil pohled do údolí,
doufal, že uvidí blížícího se nepřítele.

Na začátku sedmého týdne od setí,
v dáli se točily prašné vichry.

To nepřátelé se hnali na koních, jako stín,
doufali, že se skrytě dostanou ke Zdroji.

Zbývají už jen dva východy Jarily
a nepřítel se dostane ke Zdroji Života.

Řekl o tom Radmir Svatogorovi
a Starcům-Žrecům, kteří byli v Kapišti.

Přijali Žreci Kruhem ratné slovo
a všude přinesli Tréby Bohům ⁽⁹⁷⁾.

Svatogor dal Radmirovi svoje svolení ⁽⁹⁸⁾,
a slovo blahé na bitevní pouť nadcházející ⁽⁹⁹⁾.

A odcestoval Radmir ke Zdroji Života
tělo mohutné ukryl pod kolčugou.

Záložní úkryt ⁽¹⁰⁰⁾ si pořídil ⁽¹⁰¹⁾ v doubravě
aby ho nikdo nezpozoroval a okem neviděl.

Vedle úkrytu, na mýtině u kamene ⁽¹⁰²⁾,
byl tajemný Zdroj Životní síly.

Rozkrýval u Radmira podstatu života,
odkryl Rodové spojení s jeho Předky.

Oni kolem něj stáli v hustém seskupení,
každý hlaholil poučení mnohomoudré.

Jak zničit všechny nepřátele Světla Čistého,
jak ochránit tento zdroj tajemný.

Blížila se půlnoc v tajemné doubravě
utichli všichni ptáci, nebyl slyšet jejich trylek.

Měsíc nebeský se mihotal s hvězdami,
ozářil měsíčním světlem mýtiny a lesy.

Větry sriboží s lešijem si hrály
šramot noční skryly mezi stromy.

O půlnoci se doubrava naplnila hlukem
ržáním koní a dýcháním smrdutým.

Řeči hrdelní s cizím nářečím,
se míchali se skřípěním a řinčením zbraní.

Jakmile nepřítel vstoupil na mýtiny
pozornost přilákala vůně zázračné byliny.

Navlékl na jejich srdce znepokojení
před jejich pohledy vznikali vidění.

Oni se vynořili z hlubin jejich vědomí
a proměnili se v nepřetržité noční můry.

Před nepřáteli se z úkrytu objevil Radmir
za ním se ukázaly mnohořadé družiny.

Světlo Roda Radmira, Mnohomoudří Předkové,
potomkovi v boji se rozhodli pomoci.

Překrásní Vítězi v zářivé zbroji
meče odkryli a vrhli se na nepřátele.

Zvláštní řež začala uprostřed mýtiny,
přízraky bojovali jako rovný s rovným s živými.

Všem nepřátelům se zdálo, že Vítězi jsou všude,
lesk jejich mečů nemilosrdně oslňoval oči.

Bitva řinčela meči do úsvitu,
v ní padli nepřátelé, mezi sebou bojující.

Ráno v paprscích vycházejícího Slunce,
bloudil Radmir po mýtinách osaměle.

Slovo dobré věnoval svým Předkům,
za projevenou pomoc v řeži velké.

Oni se na Radmira šťastně usmáli a,
zmizeli ve věčnosti jdoucí skrz doubravu.

Tak zachráněn byl tajemný Zdroj
od všeho zneuctění a ničení nepřátel...

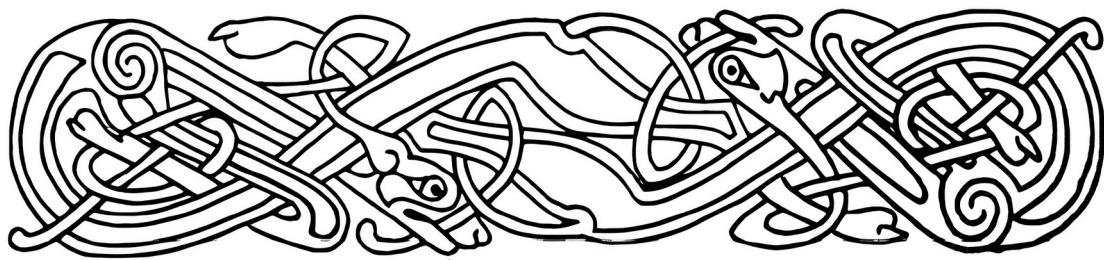
Na tom zakončil Ratimir svojí píseň,
Vest o Radmirovi, v srdcích všech zůstala.

Ona bude žít na ústech Světlé Rasy,
v Rodech ji budou vyprávět potomkům...

Následující den pokračoval ve vyprávění
a novou Vest pověděl všem lidem...

Дий (Глава) Марийской Веси Рассении,
Верховный Жрец (Чимарий Шнуй Он)
“Ошмари Чимарий” Алексей (Якимов).

Vest třetí

Stalo se, v těch dávných časech,
když se z Dravidie ⁽¹⁰³⁾ vracela Rasa.

Ona se vrátila ⁽¹⁰⁴⁾ do svého Bielovodí,
k rodnému krbu a ke Zdroji Života.

Dlouho šla Rasa, kolem ojedinělých osad,
které se nacházeli v té Arimii ⁽¹⁰⁵⁾ dávné.

Vždyť kdysi žila sláva mezi Arimany ⁽¹⁰⁶⁾,
a Bohové bývali ⁽¹⁰⁷⁾, v krajině podnebesné ⁽¹⁰⁸⁾.

Dokud jejich vládce ⁽¹⁰⁹⁾ zákon neporušil,
zatoužil po tvoření Rasy ⁽¹¹⁰⁾.

Dostatek i štěstí odnesl vítr boží ⁽¹¹¹⁾,
smutku a stesku se všem Arimanům dostalo.

Velký Drak ⁽¹¹²⁾ byl poražen v řeži,
kde s Velkou Rasou se pokoušel bojovat ⁽¹¹³⁾.

Když se Letní Kruh znovuzrodil ⁽¹¹⁴⁾,
Ariman ⁽¹¹⁵⁾ a Asur ⁽¹¹⁶⁾ nový Svět vytvořili ⁽¹¹⁷⁾.

Aby jejich národy, žily v míru a přátelství,
a všelijaká neštěstí druhým nečinili.
Nelze dělat nepotřebné skutky,
a ničit sny o tvoření štěstí.

Nikdo nemůže tvořit svoji část,
budovat ji, na úkor štěstí druhého...

Neboť tak odkázali nám od nepaměti Bohové,
dobro tvořit a pevně ho uchovávat...

Dravidi a Nagové ⁽¹¹⁸⁾ tuto Moudrost poznali,
když Naši Předkové darovali jim Vědy ⁽¹¹⁹⁾.

Oni upustili od nevhodných činů ⁽¹²⁰⁾,
když poznali věčné Nebeské Kony ⁽¹²¹⁾...

Dobré skutky ⁽¹²²⁾ vykonávat na Midgardu,
celé Rase Velké zapověděli Bohové.

Nebeským Konům a Svědomí naslouchat
náležitě tvořit v temné časy ⁽¹²³⁾.

A naučit žít podle Božích Konů ⁽¹²⁴⁾,
druhé národy na Midgardu překrásném...

Rodům pomáhala tvořit boží síla,
na skutky dobré jejich život směřovala...

Vyživoval Rasu tajemný Zdroj,
který uchovávali v uročištích prastarých...

Předvídali Bohové na Midgardu temnotu,
a rozhodli se potomkům Rasy pomoc...

Stalo se tak, v starodávných časech,
když tři Luny nad Midgardem zářili.

V nitru země byl uložen Zdroj,
přístup k němu byl skryt v uročištích dávných.

V hlubinách zemních on kupil sílu,
v různých místech na povrchu se projevoval.

Věčný Zdroj božské síly
nikoliv v každé zemi Svaté Rasy proudil.

Ale pouze v místech, kde podle tradice
Bohové vložili do Midgardu sílu života.

Obdarovali svět božským smyslem
k velkým činům Rody nasměrovaly...

Zrovna se vrátili k rodným choromům,
z rodného kraje temné zvěsti přišly.

Nepřátelé skrytě vnikli na hranice ⁽¹²⁵⁾
zničit svatyni u ch' Árijského moře ⁽¹²⁶⁾.

Jejich cíl byl vypátrat tajemný Zdroj,
aby Rasiči navěky síly ztratili...

Sedm kruhů ⁽¹²⁷⁾ se spěšně vrhlo na cestu
bez únavy se hnali na koních zlatohřívých.

Za šest dnů, u ch' Árijského moře,
spatřili požár ve Svatylišti prastarém.

Na Krody ⁽¹²⁸⁾ položili všechna těla zabitých,
a Oheň Posvátný zapálili při Obřadu.

Trizny se uskutečnily ⁽¹²⁹⁾ pro ochránce světla,
dva oddíly vyrazily hledat nepřátele.

Jeden vedl Irislav Mnohomoudrý,
a třidevět Vítězů ⁽¹³⁰⁾ po jeho boku.

Jejich oddíl se vydal do východní země,
ležící za mořem, při východu Jarily ⁽¹³¹⁾.

Tam Rasiči stopy nepřátelské našli ⁽¹³²⁾,
vedoucí k Prastarému Zdroji Života.

Nepřítel neviděl ⁽¹³³⁾, ty tajemné stezky,
po kterých Volchvové ke Zdroji chodili.

Lešij je vodil v kruzích po lesích
snažil se je nalákat k vodníkovi do močálu.

Cestami málo vychozenými u vrchů Bělokamení
šel Darislav včele druhého oddílu.

Z cíle překrýt všechny cesty ústupu
pro ty, kdo narušili pokoj Svaté Rasy.

K třetí noci, po památné trizně
stanoviště nepřátelské Irislav našel.

Noc skryla Vítěze temným příkrovem
pomohla jim přiblížit se ke stanovišti.

Jasní sokoli vedeni Božím Duchem
rázem udeřili na všechny cizí nepřátele.

Mnoho nepřátel uteklo z bitevního pole,
s nadějí že uniknou zákonu odplaty.

V temných lesích u vrcholů Bělokamení
nepřátele očekávala družila Darislava.

Nikdo z nepřátel neušel odplatě,
každý byl potrestán podle svědomí.

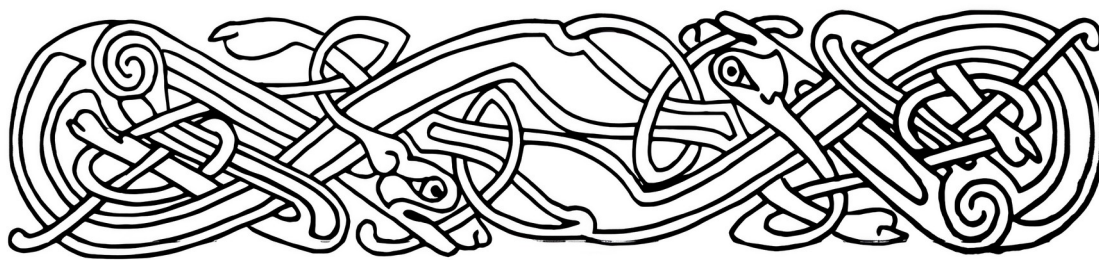
Hořkou lekci ať se nepřátelé naučí,
že země Svaté Rasy zlo neodpouští.

Na tom zakončil Ratimir svou píseň,
ona bude žít v srdcích celé Rasy.

V Rodech ji budou vyprávět potomkům,
a také na trzích u Vendogarda...

Возжигание Священного Жертвенника на берегу Ирия.
— День Бога Купала. Лето 7508 (9 июля 2000 года).

Komentáře

1 Velká Asie - prastará Država Bílých Lidí na Asijské části kontinentu, v prastarých zdrojích se taky nazývala jako Velká Tartárie.

2 Ripejské hory – Uralské hory.

3 Moře ch'Árijské – jezero Bajkal.

4 Studené moře Daarijské – Severní Ledový oceán.

5 Chimavat-Hory – Himaláj.

6 Čtyři Velké Rody Asů – da'Árijci, ch'Árijci, Rasséni, Svarorusi.

7 Asové – potomkové Nebeských Bohů žijící na Midgard-Zemi.

8 Krajina Daaria – nacházela se na zatopeném kontinentu v Severním Ledovém oceánu.

9 Vytvořené Rody k žití-užívání - tj. Občinovo-Rodovým Úkladem.

10 Tři Luny – Lela, perioda oběhu kolem Midgard-Země 7dní, Fatta perioda oběhu 13 dní, Měsíc perioda oběhu 29 dní.

11 Rody Asů – toto Obrazně-Runické slovní spojení se sloučilo v druhý Obraz – RASA.

12 Vyvolená země Asie - krajina současné Západní i Východní Sibiře, od Rípejských Hor (Ural) po moře ch'Árijské (jezero Bajkal).

13 Trojsvětlé Jarilo-Slunce – Prastará Rodová Moudrost říká, že naše Slunce Trojsvětlym nazýváme protože osvětluje tři Světy – Jav, Nav a Slav.

14 Nepřálo si odejít na odpočinek – tj. Slunce nechtělo zajít za horizont, neboť v tom čase u Midgard-Země ještě nebylo náklonu zemské osy.

15 Irij Nejtišší – toto Obrazně-Runické slovní spojení se sloučilo v Obraznou zkratku Ir-tyš, současný název – řeka Irtyš.

16 Velká Daarie – severní kontinent zatopený v dávných časech, nazývaný také jako: Arktida, Hyperborea, Severia atd.

17 Zemní Irij – současná řeka Irtyš.

18 Svarga Přečistá – Nebeské Světy Slavi a Pravi.

19 Irijské hory – mongolský Altaj, v kterém má svůj počátek řeka Irij (Irtyš).

20 Midgard-Zem – původní název naší Země, podrobněji lze studovat ve Slovansko-Árijských Védách, Kniha 2, str. 127.

21 Nazvali Bielovodím – nazvání Krajiny vzešlo od názvu řeky Irij, což označuje bílou a čistou vodu.

22 Starý Všeslav – jeden z největších letopisců. Jestvuje prastaré podání o tom, že Velký Bojan, se v mládeži naučil skládat hymny a pověsti podle nejstarších Charatií, které sestavil a zapsal sám Starý Všeslav.

23 Rasič – tj. představitel Velké Rasy, dávný předek Ruského (Slovanského) Národa.

24 Stará Víra Prvopředků – Ingliismus. Možno podrobněji studovat Slovansko-Árijské Vědy Kniha 3. str. 15.

25 Vendogard Irijský – dávné město na břehu Irtyše. Objeven archeology nedaleko od obvodního centra víceřečí v Omské oblasti. Rozebrání začalo v roce 1998, Vendogard Irijský byl přesunut archeology k protoměstské kultuře a dostal neoficiální současný název Neo-Arkaim (Nový).

26 Ze všech krajů a okrajů zemských – tj. ze všech krajů i okrajů, kde žily Rody Rasy Velké.

27 Uročiště - osady na zvláště posvátných místech.

28 Skity Urmanské – osídlení v tajze.

29 Nezapomenutelné časy – tj. časy o kterých, je dostatečně dobře uchováno v paměti národů.

30 Jaroveliké Dažbog Slunce – Zlaté Slunce v Čertogu Rasy na Svarožím Kruhu. Jaroveliké toto Zlaté Slunce nazývají proto, že je jasnější z hlediska vyzařování světelného toku ve srovnání s Jarilo-Sluncem a větší než naše slunce co do velikosti a hmotnosti.

31 Ingard Zem – Pradomovina mnohých Slovano-Árijských Rodů, jedna ze Zemí v systému Dažbog-Slunce, na kterých jestvuje biologický život podobný s životem na Midgard-Zemi. Perioda oběhu kolem Dažbog Slunce je 576 dní.

32 Nejbližším Zemím – tj. k Zemím v daných i sousedních Hvězdných Systémech, na kterých jestvuje Život a s kterými bytosti Ingard-Země udržují přátelský a bratrský vztah.

33 Světlych Světů – tj. galaxie v Hvězdných Systémech nacházejících se pod kontrolou a ochranou Světlych Božských Sil.

34 Zdroj (Pramen) – Charatie Světla.

35 Kruh Let – tj. 16 Let.

36 Jak se vyplňuje (děje) Vůle Boží – tj. uskutečňuje se Zápověďmi a Kony Světlych Bohů vedoucí Světlé Světy ke štěstí, rozkvětu a rovnováze.

37 Luny – Ingard-Zem v systému Dažbog-Slunce, má 2 Luny, Velkou a Malou. Velká má periodu oběhu kolem Ingard-Země 36 dní, Malá – 9 dní.

38 Rodový Ustoj – Prastará Moudrost a Pravidla, kterých se drží Rod, nezávisle od toho v jakých Světech (galaxiích) a na jakých Zemích žijí představitelé Starého Rodu.

39 Dva Kruhy Let být s Rodičem – v ladu s Rodovým Ustojem, muž v průběhu 32 let od narození, měl povinnost osvojit si od svého otce i starších svého Rodu Prastarou Rodovou Moudrost, nezávisle od toho, zda vytvořil Rodinný Svazek či nikoliv.

40 Pohlédnout se za svým osudem - dozvědět se od Ochránců Osudů, Velký Cíl dosud skrytý, který musí být naplněn ve vašem současném Životě, abyste mohli pokračovat ve svém postupu na Zlaté Pouti Duchovního Vývoje a Dokonalosti.

41 Spolubojovníci – tj. měli podobný Osud a Velký Cíl.

42 Za Osudem svým se vrhnout – následování k předurčení Velkého Cíle Osudu.

43 s Rodičovským Blahořečením – nikoliv jeden čin, nikoliv jedna Pout' se nezačíná bez Rodičovského Blahořečení, neboť se věřilo, že bez blahořečení by žádný velký skutek nebo čin nebyl šťastný, a proto by Duši nepřinesl Radost a Pokoj.

44 Posvátný les – tj. les, v kterém rostou darující síly zvláště ctěné ve Starých Rodech, Posvátné stromy.

45 Skit-Svatylišť – Posvátné osídlení

46 Znal Bohy, všechny Světy s Hvězdami – tj. on se znal a komunikoval s Předky, a také pobýval ve všech galaxiích i Hvězdných systémech pod kontrolou Svazu Světých Světů.

47 Devět Věčných Let – 2304 roků. Jedno Věčné Leto se rovná 256 rokům, tj. 16 Kruhům Let.

48 Vyšná Vůle Svaroga – nezměnitelné Pravidlo, které neochvějně splňuje vyvolený člověk, před tím, než přijde čas přejít v Nový Život ve Vyšném Světlem Světě.

49 Osm dlouhých let a tři měsíce – 4 716 dní. Rok na Ingard-Zemi trvá 576 dní, skládá se ze 16 měsíců a 36 dnů v každém. Týden stejně jako na Midgard-Zemi trvá 9 dnů.

50 Smysly Vesmíru – tj. podstata naplňování Nebeských Konů stoupání po Zlaté Pouti Duchovního Vývoje a Dokonalosti.

51 Země daleké – Země galaxií, které se nacházejí na nebeských hranicích mezi známými vesmíry.

52 Stanovená Hodina – tj. v daném kontextu, po zakončení období studia.

53 Osm Poutí – nejkratší Nebeské Poutě, spojující devět Světů (galaxií). Tyto Nebeské Světy souzní se Světy Předků (Bohů), o kterých hovoří slovansko-skandinávská tradice.

54 Čas pomíjivý – tj. rychlý tok času. Dané toky pomíjivého (rychle plynoucího) Času byly použity k rychlému překonání vzdálenosti mezi dvěma Hvězdnými Systémy.

55 Měrná Pout' – tj. určitá, známá, změřená vzdálenost.

56 Světy Zlatých Sluncí v jednom Rukávu – naše galaxie mající formu svastiky, v jednom z jejích rukávů se nachází naše Jarilo-Slunce i Dažbog-Slunce (Beta Lev).

- 57 Množství Zemí blízko jasných Hvězd - tj. planetárních systémů.
- 58 Moudrost mnohých Hvězd – tj. Prastarou Moudrost, kterou přesídlenci z jiných Světů přinesli na Midgard-Zem.
- 59 Osídlovali tento Svět – první představitelé Bílého Člověčenstva, v dávných časech, osídlovali Midgard-Zem.
- 60 Hranice – neviditelná hranice mezi galaxiemi, která se nachází pod kontrolou Světých a Temných Sil.
- 61 Kde kdysi vedla neobyčejná Pout' Rasy – původně Midgard-Zem, od časů zacelení, se nachází na křižovatce kosmických Poutí, které spojovaly sousední Země, v různých Světech (Hvězdných Systémech), kde kdysi žili pouze představitelé Velké Rasy, tj. Bílého Člověčenstva.
- 62 Pro čtyři Světy – tj. podle představitelů Člověčenstva ze Země, Předkové kterých přišli na Midgard-Zem z různých Nebeských Čertogů (Hvězdných Systémů), a jmenovitě: Velké Rasy (Bílých); Velkého Draka (Žlutých); Ohnivého Hada (Červených) a mnohých představitelů z Čertogů Temné Pustiny (Černých).
- 63 Rozvážnost pohybu našeho Světa – tj. určitá pout' po které se pohybuje naše galaxie.
- 64 Pout' jeho často Hranici překračovala – v přesně stanovené vesmírné cykly, z jednoho do druhého Rukávu (Ramene) naší galaxie protíná Hranici, tj. neviditelnou hranici mezi galaxiemi, které se nacházejí pod kontrolou Světých a Temných Sil.
- 65 Vajtmary – Velké Nebeské Kolesnice Bohů. Více podrobně studujte ve Slovansko-Árijských Védách. Kniha 1, komentáře (4).
- 66 Z Mraku vynořených – tj. z Hvězdných Systémů Temných Světů.

67 Nežit, Nelidi a všelijaké Běsy – bytosti rozličných druhů z Hvězdných Systémů Temných Světů, a dané Hvězdné Systémy u Slovanů nazýváme jedním slovem – Peklo.

68 Aby se rozvoj ve Svarze dovršil – tj. dodržování Nebeského Konu výstupu po Zlaté Pouti Duchovního Vývoje a Dokonalosti.

69 Z různých Čertogů Svarožího Kruhu – tj. z Hvězdných Systémů, které vchází v tak nazvaný Slovansko-Árijský zodiakální Kruh, a skládá se z 16 Slovansko-Árijských Souhvězdí.

70 Světlí Bohové – Vyšní Bohové, Tvůrci, Ochránci, Uchovávatelé, Učitelé, ze Světlych Světů Slavi a Pravi, jež řídí Svargu Přečistou.

71 V Temný Čas – takové časové periody také nazýváme: Noc Svaroga ve Slovanské tradici; nebo Kali-Juga v Árijské nebo Indické tradici.

72 V Asgardu na Irii – tj. v městě Předků na řece Irtyš, nyní se na tom místě nachází současné město Omsk. Více ve Slovansko-Árijských Védách, Kniha 2, str. 146.

73 Dvadevět dní – tj. 18 dní, dva plné Slovansko-Árijské Týdny, které se skládají z 9 dnů.

74 Rody Prastaré Rasy – v hluboké minulosti Praščurové Předků mnohých Starých Rodů Rasy se přesídlili z Ingardu na Midgard-Zem. V současnosti žijící na Midgard-Zemi se nazývají Velká Rasa a ti co zůstali žít na Ingard-Zemi – Prastará Rasa.

75 Šest Kruhů Života – 864 let, neboť Kruh Života se skládá z 144 let.

76 Rovnocenné – v daném kontextu tohle slovo označuje Harmonii.

77 Čertogy Kruhu Sva – 16 souhvězdí, které seskupuje Svaroží Kruh.

78 Svastičného – tj. čtvrtého Čertogu, který znázorňuje souhvězdí Labutě (ve slovanské tradici).

79 Trojsvastičného – tj. dvanáctého Čertogu, které znázorňuje souhvězdí Losa (ve slovanské tradici).

80 Aby stopy jejich nebyly ukradeny – tj. aby nikdo nešel tajně v jejich stopách.

81 Krynica – zdroj, rodník.

82 Čisté Světlo – Ingliá.

83 Na samém Pohraničí – jinak řečeno u samé Hranice.

84 Rasa Světla Čistého – tj. Bílý člověkové, chránící Posvátný Prvopočáteční Oheň – Inglii.

85 Lela (Lelja) – malá z Lun, která dříve byla u Země.

86 Tarch – Tarch Perunovič, nazývaný v národech dávajícím Bohem neboli Dažd'bogem. Více možno studovat ve Slovansko-Árijských Védách. Kniha 3, str. 58.

87 V této řeži – v bitvách, v bojích.

88 Pevnost Arkolna – nyní je zde možné hovořit o rozkopaném Arkaimu na Jižním Uralu.

89 Skitia – od staroslovan. Skit – Krajina Posvátných osídlení (osad) a měst, následně (později) změněný název na Skifiu.

90 Vytvářeli potvory – provedli staré Obřady na zahojení ran a zastavení krváčení.

91 Dij – Vrcholný Žrec, Vladyka Moudrosti, hlava Vesové Rady Žreců.

92 Ve dva týdny – za 18 dní.

93 Aršin – slovanská míra délky, odpovídá 71,12 centimetrům.

94 Píd' – slovanská míra délky, odpovídá 17,78 centimetrům.

95 Bobule Komy – malina. Medvědí bobule, malinu nazvali tak za medvědí vášeň v malinách. Kromě toho, malinová šťáva byla navíc často nazývána jako medvědí krev, a polévali se s ní kořeny Perunova Stromu neboli dubu, aby mravenci pitím sladké malinové šťávy zahubili všechny škůdce, kteří se usadili v dubové kůře a kořenech.

96 Půl míry – 53,34 cm. Míra, slovanská délková míra odpovídající 106,68 centimetru.

97 Všude přinášet Tréby Bohům – ve všech městech přinesli dary všem Světlym Bohům bez výjimky.

98 Svatogor dal Radmirovi svoje svolení – tj. Duchovní ponaučení i Otcovské blahoslavení, jakým Otec blahoslaví svého syna na ochranu svého Starého Roda a Dávných Svatyň, darovaných Světlym Bohům nebo Mnohomoudrým Předkům.

99 Slovo dobré na bitevní Pout' – tj. dal svoje Duchovní ponaučení i svolení vítězům před bitvou s nepřítelem.

100 Záložní úkryt – skrytý pozorovací bod.

101 Pořídil – tj. vybudoval, zformoval.

102 U Kamene – tj. vedle dolmenu.

103 Dravidia – tak v dávných časech Rasiči nazývali Starou Indii, podle názvu samotného mnohopočetného národa – dravidů.

104 Návrat – po Prvním ch'Árijském pochodu do Dravidie (Staré Indie). Bylo to v Letě 2893 od UMHCH a zahájení Prvního ch'Árijského pochodu do Dravidie v Letě 2817.

105 Arimia – krajina černokožích (po srovnání s představiteli Rasy), tak v dávných časech Rasiči nazývali Starou Čínu.

106 Arimani – žiteli dávné Číny. Arim – označuje černokoží.

107 Bohové byli – staré čínské podání a legendy také vyprávějí o dávných návštěvách Nebeských Bohů v Číně.

108 V krajině Podnebesné – toto obrazné nazvání, podle své krajiny, je dodnes používané žiteli Číny.

109 Vládce – vládce staré Arimie nazvaný Ariman, tak jako vládce Carstva nazvaný Car a Knížectví – Kníže.

110 Rozhodli se zatoužit po tvoření Rasy – tj. se rozhodl vést dobytvačnou a loupežnou válku proti Velké Rase. O této válce vypráví Prastará A-Vesta (První Vest). Tato A-Vesta by neměla být zaměňována se zkomolenou Zend-Avestou, jak ji vykládá Zarathuštra (Zoroastra). Ten totiž překroutil Prastarou Vest a bitvu mezi Světlokožími (Rasiči) a Temnokožími (Arimany), která se odehrála na Midgard-Zemi, převrátil ji v Nebeskou Bitvu mezi Světlem a Temnotou, v níž Bůh Světla Axura-Mazda (Asur) poráží Temného Boha Axrimana (Arimana).

111 Vítr Boží – obrazné nazvání Větru Přeměn, kdy se rozvoj národa mění v úpadek. Od tohoto obrazného nazvání, vznikla stará čínská moudrost, že nejtěžším Časem je Čas Přeměn.

112 Velký Drak – jedno z obrazných nazvání Arimie (Staré Číny). Až dosud se čínský národ nazývá národem Velkého Draka. Na čest Velkého Draka se pořádají bohaté slavnosti a zhotovují se jeho figury (podobizny) a obrazy z různých pestrobarevných materiálů.

113 Velký Drak byl poražen v bitvě, kde bojoval s Velkou Rasou – tato událost byla zvěčněna v dávné minulosti. Bílý jezdec (Vítěz) probodl kopím (mečem) draka (starého hada), byl zobrazen na freskách a basreliéfech dávných Kapišť (Chrámů) a různých staveb Velké Rasy. Sochy s tímto námětem byly zhotovovány z kamene, odlévány z ušlechtilých kovů a vyřezávány z různých druhů stromů. Toto vítězství bylo připomínáno na obrazech a mincích. V současnosti je tento děj znám pod názvem Svatý Jiří poráží draka (hada).

114 Letní Kruh znovuzrození – Den Podzimní rovnodennosti. V tento den Rasiči (Slovani a Árijci) slaví Novoletí.

115 Ariman – vládce Arimie.

116 Asur – od ch'Árijského As – Bůh žijící na Zemi, Ur – osídlená, blahodárná země. Asur je to název Světlého Knížete země Svaté Rasy. To se později stalo základem staroruského Obrazného výrazu - АЗЪ ЕСМЪ ЦАРЪ, který znamenal – A (As), Z (Ur-země), Ъ (stvořená, uznávaná), EC (všemi), МЪ (světem-společností), C (toto, ten), ЗАРЪ (záře-nesoucí světlo), tj. As na Zemi uznán všemi společnostmi nesoucí světlo.

117 Ariman a Asur nový svět vytvořili – zajistili mírovou dohodu mezi dvěma válčícími državami, Velkým Drakem (Ariman) a Velkou Rasou (Asur). Od té doby se zrodilo letočíslení od Vytvoření Světa (uzavření míru) v Hvězdném Chrámu. 22. září 2001 Starověrci-Inglingové začínali Leto 7510 od UMHCH. Dříve, před více než 300 lety, všichni Slaviani označovali tento Den Vítězství jako Novoletí (Den Podzimní Rovnodennosti), dokud imperátor-uzurpátor Petr I. z Rodu Romanovců, v Letě 7208 nezrušil tento svátek a nevnutil cizí (vatikánský) kalendář, po kterém nařídil zimní „Novoletí“ 1. ledna v roce 1700 od narození krista.

118 Dravidi a Nagové – žители Staré Indie.

119 Když jim Naši Předkové darovali Vědy – tyto Posvátné Texty nyní nazývané Indické Vědy. Ačkoli mnoho indických prvopočátečních zdrojů, jako jsou Purány, Mahábhárata atd., vypráví, že Bílí Učitelé (Ríši), kteří přišli ze severních vysokých hor (Himálaje) jim přinesli Vědy a novou Védskou Víru (Hinduismus).

120 Oni upustili od nevhodných činů – tj. od krvavých člověčenských obětí Bohyni Kali a Černým Drakům.

121 Když se seznámili s věčnými Nebeskými Kony – takových jako Kon Karmy, Inkarnace, Reinkarnace a dalších.

122 Dobré skutky – tj. vzájemná pomoc, činění, budování.

123 Temný Čas – Noc Svaroga, v Slovanské tradici; neboli Kali-Juga v Árijské a Indické tradici.

124 Podle Božích Konů – tj. podle Nebeských Konů Světých Bohů.

125 Vnikli na hranici – narušili hranici Bielovodí.

126 U ch'Árijského moře – vedle jezera Bajkal.

127 Sedm Kruhů – 112 vojáků (jeden Kruh – 16 vojáků).

128 Krody – pohřební ohně, na kterých se spalovali těla zemřelých, aby se jejich Čistá Duše s dýmem Krody mohla lehko pozvednout (jít nahoru) ve Svargu Přečistou.

129 Trizny se uskutečnily - vykonali pohřební Obřady vyžadované Prastarým Ustojem Velké Rasy.

130 Třidevět Vítězů – 27 vojáků.

131 Ležící za mořem, na východě Jarily – tj. východně od jezera Bajkal.

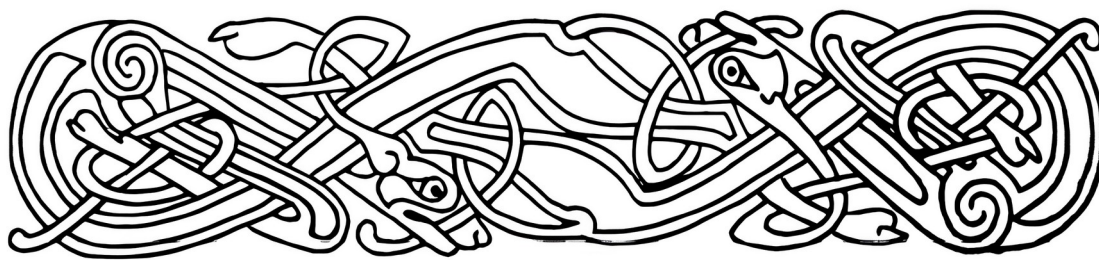
132 Zajistili – odhalili, našli.

133 Neuzřel – neviděl, neodhalil.

Хороводы вокруг Священного Меча Бога Перуна.
Вышний День Перуна. Лето 7508 (4 августа 2000 года).

Bílá Pout'

Jdoucí člověci po Pouti Života svojí
a nevědí, pro co se narodili.

Pro co je Bohové poslali do Světa Javi,
jaký cíl v životě a co bude po něm.

Kam je povede jejich Životní Pout',
jestli k světlu bílému, nebo do temnoty.

Takové myšlenky neopouštěj člověče,
od narození ve Světě Javi, do smrti.

A tyto úvahy nejsou vůbec zvláštní,
neboť čas nynější – Noc Svaroží.

Ona Noc Svaroga nestojí na dvoře,
ona v srdcích člověčenských leží.

A pokud někdo zapomene na svůj Starý Rod,
to noční mlha na jeho srdce padne.

A nikdo kromě člověků samých,
nemá sílu rozehnat noční temnotu.

Dokud nepoznají člověčí světlo, a
nebudou ho následovat na Bílé Pouti,

do té doby, tato noční temnota
bude žít v srdcích člověčenských.

Neboť samotní zlí nepřátelé člověků,
se usadí v srdcích u nich, a v Duších jejich.

A pouze člověci svými skutky,
které nasměrují pro blaho Rodů.

Budou schopni ze sebe vyhnat všechno zlo,
které se usídlilo v Duších a srdcích jejich.

Lenost, nenasytlost a přání cizího
zakalí celý rozum člověčenský.

A člověci už nevidí Bílou Pout',
ale toulají se neklidně po světě.

A všechno hledání jejich marné bude, neboť,
chlad temnoty sevřel srdce a duše jejich.

Velký zmatek a stesk smrtelný,
začnou hlodat zevnitř člověky.

Pouze návrat ke svým dávným kořenům,
pomůže vrátit se na Bílou Pout'.

Tuto Pout', člověci začínají ve Svarze,
a teprve potom se dostávají do Javného Světa.

Bohorodička Dživa formuje jejich Duši,
darující pro život převelikou moudrost.

Duše rychle letí k Čertogům
a na zem kvetoucí se potom dostává.

Duše sobě pro život Rody vybírají,
aby se narodili v Rodech Velkých.

A být pod dohledem Velkých Bohů,
jejichž záštita Rody ochraňuje.

Velká Makoš osudy jejich sladuje,
se Světy, Bohy a Svědomím pevným.

Rození v Javi, vede k tvoření,
a dává úsilí k Duchovnímu životu .

Poznání celé Svargy a Světa zemského,
pro člověka začne s Moudrostí Rodu.

Tato Moudrost - neochvějná, je věčná,
ona směřuje k původním kořenům Rodu.

Všechny provází v následujícím čase
po Bílé Pouti, která proniká do Prav.

Různé národy mají své určené cesty
a v různých Světech čekají jejich návrat.

Pro Rasu Velkou Bílá Pout' je připravena
a ona po ní pouze stoupá.

Ve Slavné Světy, naplněné světlem
ve Světech, kde se potomci setkávají se svými Bohy.

Svaz nerozdělitelný mezi Světy v Pravi,
a světlo prvopočáteční je jim dáno od začátku.

Duše tam usilují od narození v Javi,
nikoliv každá Duše těch Světů dosáhne.

Neboť Temné síly, z předvěčných Světů,
se snaží nalákat Duše ve svoje peklo.

Křivdou a lichocením, obžerstvím a chtíčem
snaží se oni denně naplnit Duše.

Aby byli ztraceni a uvrženi do temnoty,
a nepoznali svou posvátnou Bílou Pout'.

Tato Pout' není snadná, oddaně slavená,
tvůrčím budováním a Starou Vírou.

Každý narozený začíná tvořit
svůj vlastní svět podle svých pravidel.

V dětství přístřešek z větví dřevěných,
nebo hradba písečná na břehu říčním.

A potom, v ladu s rodičovskou vůlí,
na blaho Rodů on začíná tvořit.

Pouze v činění, vytváří jen dobro,
v Javi narozený, Bilou Pout' objevuje.

Jdouce po Bílé Pouti, Svědomí naslouchá,
a dávní Bohové ho podporují všemožně.

Od Starců Rodů on pozná všechnu Moudrost,
kterou do Duše vložila Dživa Bohorodička.

Až se Moudrost naučil a tělem zesílil,
Rodinný Svaz on začíná vytvářet.

Ljubost, Radost, Štěstí a Stará Víra,
daruje potomstvo v Rodinném Svazku.

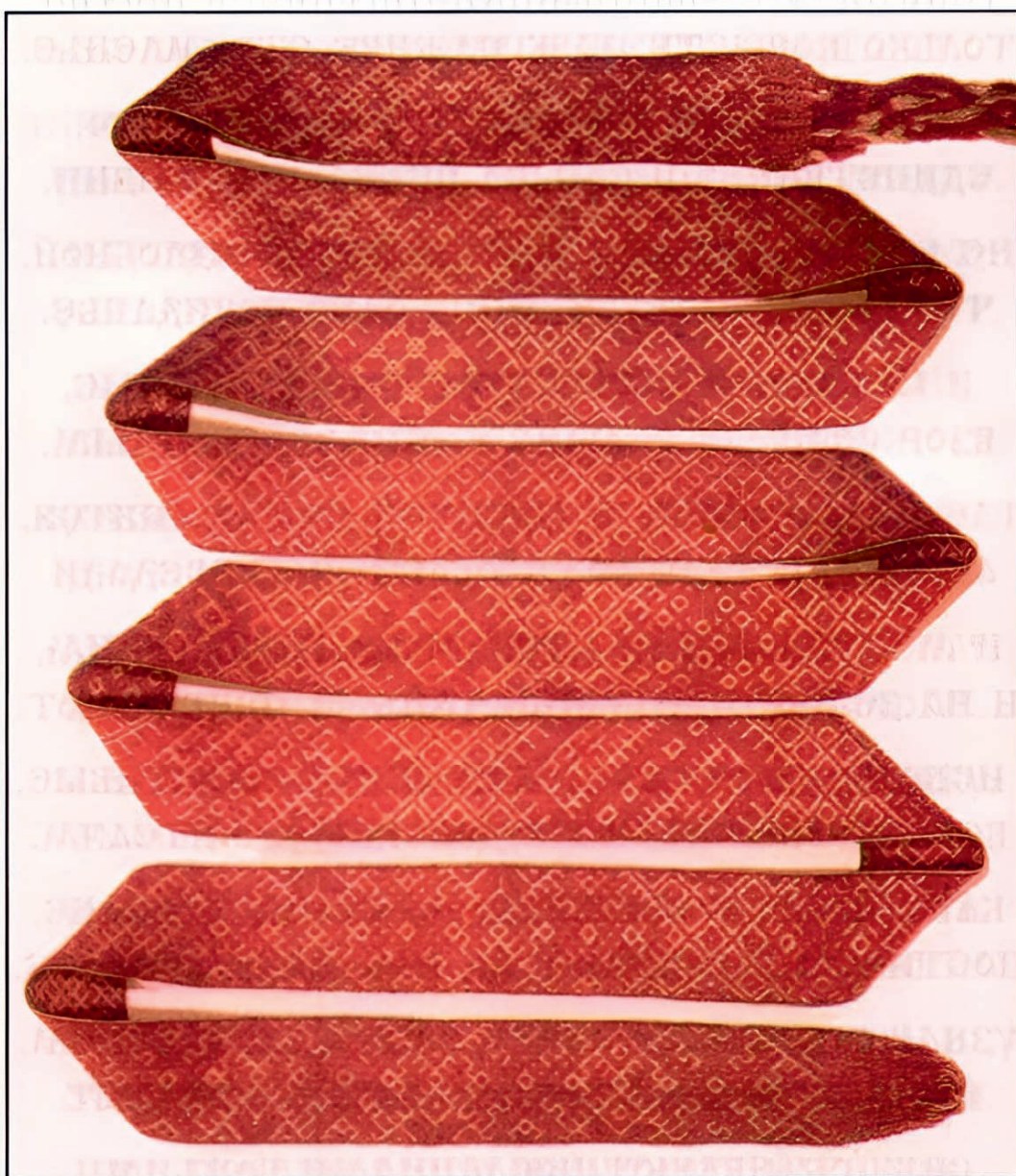
Děti naplňuje světlem Moudrosti Rodu
učí je nejčistějšímu pohledu.

Který zahrnuje Svět tento překrásný
a poznává tajný smysl Vesmíru.

Tento rozkrývá u narozených světlé síly,
které osvětlují Bílou Pout' vzestupu.

Z Javi, narozený, do Světa Slavi se dostane,
kde Předky Rodů jeho radostně potká.

A tam on prodlouží tvůrčí budování
které začal vršit v Javném Světě...

Пояс Узорнотканый. Лаубере. Латвия. середина XIX в.

Po všech Temných Světech nectí Ustoje,
podle kterých žijí narození ve Světle.

Neřídí se Bílou Poutí vzestupu,
a černá závist jim zakrývá oči.

Je jim těžko a těsno v tom Pekelném Světě,
kde je všude uzákoněna zloba a chtivost.

Tam není Ljubosti, Hojnosti, Štěstí,
pouze výhoda, k touze po zisku.

Chtění cizího, podvod a nemravnost,
jediný smysl pekelného života.

V tom Světě nevědí, že k životu bez zloby,
východiskem je jen tvoření.

A opouští svoje Peklo, síly temné,
pohled svůj soustřeďují ke Světům světlým.

Kde jsou útroby země plné bohatství,
a obyvatelé tam, lež a podvod neznají.

Oni se hnali po prostranstvích bezkrajných,
a na zemi kvetoucí tajně přicházeli.

Lhaním a slovem velmi lstivým,
podařilo se jim důvěrně proniknout k obyvatelům.

Jakmile si u obyvatel získají důvěru,
začnou chápat jejich dědictví dávné.

Naučili se vše co mohli v dědictví dávném,
začali ho po svém vykládat.

Sebe prohlašují posly božími,
světu přinášejí jen spory a války.

Pomocí lstivých a bezectných skutků,
odvracejí oni mladé od moudrosti.

V prázdné nečinnosti je učí žít,
aby nedodržovali tradice otců.

A ti, kdo poslouchají posly z pekla,
ztratí svojí Pout' a nesmrtelnou Duši.

Lehkomyslně bloudí oni po svém světě,
Duši potom v peklo uvrhnou...

Jen ti, kdo nedbali pokrytců z pekla,
uvidí Bílou Pout', která vede do Svargy.

Chodící ve tmě, v temnotě přebývají,
směřující ke světlu, Svargu poznají.

Každý žijící svou Pout' si vybírá,
svými skutky brány otevírá.

Jedněm, bránu do Svargy otvírá Bůh Veles,
druhým, Vij do Pekla ukáže cestu...

Jen výhradně žijícím Božím Ustojem,
pomáhají všemožně všichni Světlí Bohové.

A člověkům přesouvajícím se do Svargy,
Bílou Poutí, podle Zákonů Svarožích.

Jít touto Poutí pomáhá jim Svědomí,
vede je k uskutečnění jejich činů.

Pro slávu Rodů, pro věhlasné Otčiny, a
odvrací se od všech činů nevhodných.

Všichni Předkové Rodů pomáhají jdoucím,
aby se nepřerušila jejich nit Rodová...

Za čárou smrti jsou nevyšlapané stezky,
pro ty, kteří se narodili pod světlem Jarily.

A proto Bílá Pouť ukazuje žijícím,
kde najdou všechny prastaré síly...

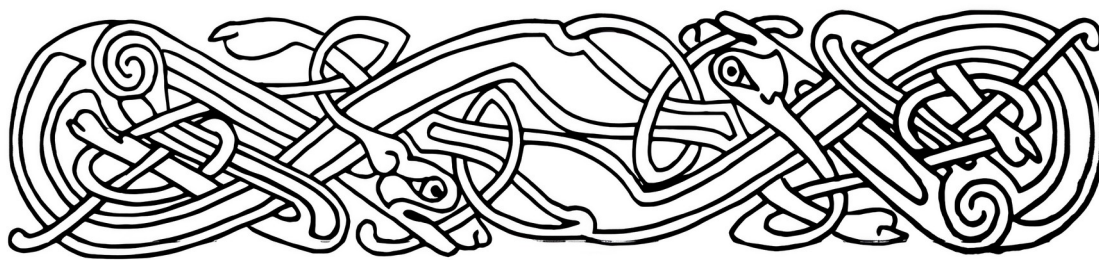

Традиционный Белорусский Соляной Оберег.

Православление Семаргла-Огнебога.

Skaz o Jasném Sokolu

Žili-byli v starodávných časech, v skufu lesním ⁽¹⁾, oráč-pracovník ⁽²⁾ Lubomír Vedaslavič s ženou – Laduškou Mladou Zareslavnou: a daroval jim Rod devět synů a tři dcery. Lubomír Vedaslavič postavil své syny na nohy, učil je lásce k tvoření a spravedlivému životu, a jeho malá dcerka Nastěnka byla stále s ním, všeho si všímala, pamatovala si všechna tatínkova slova a ponaučení. A starší dcery, Zabavu a Vesňanu, vychovávala a s láskou hrála Mlada Zareslavna. Děti vyrostli, a rodiče zestárlí. Oženil syny své Lubomír Vedaslavič, každému našel nevěstu půvabnou z Rodu slavného, Rodu starého. Synové a jejich rodiny se usadili v celém sousedním kraji a začali tvořit a budovat pro blaho Rodu svého.

Když přišel čas, vyměřený Rodem a Makoš, zemřela žena oráče-pracovníka – Laduška Mlada Zareslavna. Vytvořili jí Krodu ⁽³⁾ všem Světům ⁽⁴⁾, učinili po ní slavnou Triznu ⁽⁵⁾, a začal Lubomír Vedaslavič sám vychovávat své dcery. Všechny tři jeho dcery byly neobyčejně krásné a stejně půvabné, ale povahou různé.

Starý oráč-pracovník žil tvořivě a v dostatku ale litoval svoje dcery. Chtěl vzít do dvora stařenku-vdovu ⁽⁶⁾, aby se starala o hospodářství. Ale nejmladší dcerka, Nastěnka, říká otci-tatínkovi:

- Není třeba, milý tatínku, stařenku brát, já sama po skufu uklízet a starat se o hospodářství Rodu našeho.

Nastěnka byla starostlivá od útlého dětství. Ale starší dcery, Zabava a Vesňana, nic neřekli, jen po mateřské ljbosti truchlili.

Nastěnka převzala ve skufu matčino místo ve vedení hospodářství. Všechno umí, všechno se jí daří, a co neumí, na to si zvykne, a když si zvykne, tak se jí také daří. Otec se na ni podíval a zaradoval se, že je Nastěnka taková hlavička, pilná a mírné povahy. Nastěnka byla sama o sobě dobrá - byla krásná a její dobrota jí přidávala na kráse. Její starší sestry byly také krásné, ale myslely si, že jim jejich krása nestačí, a tak se ji snažily vylepšit tvářenkami a líčidly a oblékaly se do nových šatů, aby se zkrášlily na dívčích zábavách v sousední vesnici. Stávalo se, že Zabava a Vesňana proseděli celý den, krášlili se a večer byli stejné jako ráno. Když vidí, že den uplynul, kolik tvářenek a líčidel použili, ale lepšími se nestali, zůstali sedět rozzlobené. Nastěnka bude k večeru unavená, ale ví, že dobytek je nakrmený, celý dům je uklizený, čistý, připravila večeři, chleba na zítřek zamísila a tatínek z ní bude mít radost. Dívala se na sestry svýma laskavýma očima a nic jim neříkala. A starší sestry se pak zlobily ještě víc. Ráno se jim zdálo, že Nastěnka je jiná, ale večer už byla hezčí - nevěděly proč.

Otec musel jít na tržiště ⁽⁷⁾. A tak se ptal svých dcer:

- Co vám mám dcerky přivést, čím vás potěším?

Starší dcera Zabava říká otci:

- Přines mi, tatínku, šátek, ať jsou na něm velké a zlatě malované květiny.

- A mě tatínku, - Vesňana povídá, - taky přines šátek s květinami, zlatem malovaný, a uprostřed aby byly červené. A ještě mi přines kozačky s měkkými holenicemi, na vysokých podpatcích, aby po zemi dupaly.

Nejstarší dcera se naštvála na prostřední dceru, protože ji matka nejvíce rozmazlovala, a řekla otci:

- I mě tatínku, přines kozačky s měkkými holenicemi, na vysokých podpatcích, aby po zemi dupaly! A přines mi ještě prsten s kamínkem, protože jsem tvá jediná nejstarší dcera!

Otec slíbil, že přinese dárky, které si obě starší dcery poručily, a ptal se nejmladší:

- A proč ty mlčíš, Nastěnko!

- Mě, tatínku, není nic třeba. Nechodím ven ze dvora, nepotřebuji žádné šaty.

- Tak to není, Nastěnko! Nemůžu tě nechat bez dárku. Přivezu ti sladkost.

- Ani sladkost nepotřebuji, tatínku, - říká nejmladší dcera. - Přivez mi tatínku rodný, peříčko Jasného Sokola z Čertogu Finista ⁽⁸⁾, pokud na tržišti bude.

Otec se vydal na trh, našel dárky pro své starší dcery, jak mu přikázaly, ale nenašel peříčko Jasného Sokola z Čertogu Finista. U všech obchodníků na tržišti se ptal.

„Není, - hovořili obchodníci-trhovci, takové zboží nemáme, poptávka – říkají - po něm není“.

Otec nechtěl urazit svou nejmladší dceru, svou pilnou hlavičku, vrátil se na dvůr, ale peříčko Jasného Sokola z Čertogu Finista nenašel.

A Nastěnka se neurazila.

- To nic, tatínku, - řekla Nastěnka, - jindy pojeděš, pak najdeš, to peříčko moje.

Čas plynul a otec opět potřeboval jít na tržiště. Zeptal se svých dcer, co jim má přinést jako dárek: byl laskavý.

Zabava říká:

- Přivezl si, tatínku, naposledy kozačky, tak ať mi kováři-řemeslníci teď podkovají podpatky těch bot stříbrnými podkůvkami.

A když Vesňana slyšela starší sestru, říká:

- I mě, tatínku, také, podpatky klapou a nezvoní, tak ať zvoní, a aby se neztratily hřebíčky z podkůvek, přines mi stříbrné kladívko: budu jím sama zatloukat hřebíčky.

- A tobě co přivezu, Nastěnko!

- Podívej, tatínku, peříčko od Jasného Sokola z Čertogu Finista: zda bude, nebo nebude?

Odjel Lubomír Vedaslavič na tržiště. Brzy vyřídil své záležitosti a vybral dárky pro své starší dcery, pro svou mladší dceru hledal peříčko až do večera, ale žádné peříčko nebylo, nikdo ho nechtěl dát ani výměnou, ani za koupi.

Otec se opět vrátil bez dárku pro svou nejmladší dceru. bylo mu Nastěnky líto, ale Nastěnka se na otce usmála: byla šťastná, že rodiče svého opět vidí.

Čas plynul a otec opět potřeboval jít na tržiště.

- Co vám, dcery rodné, jako dárek mám přivést?

Nejstarší o tom popřemýšlela a najednou nevěděla, co je jí třeba.

- Přivez mi, tatínku, cokoliv. A střední říká:

- Mě, tatínku, přines cokoliv a přidej k tomu něco dalšího.

- A tobě Nastěnko?

- Mě přivez, tatínku, jedno peříčko od Jasného Sokola z Čertogu Finista.

Odjel Lubomír Vedaslavič na tržiště. Brzy vyřídil své záležitosti a vybral dárky pro své starší dcery, a nejmladší nic nenašel: sokolího peříčka na trhu není.

Jede otec do skufu lesního a vidí: po cestě jde a opírá se o dubovou hůl starý volchv, starší než on, úplně vetchý.

- Buďte zdrav, dědečku!

- Buď zdrav, milý. Vidím, že máš nějaké trápení.

- A jak bych neměl, dědečku. Dcera mi řekla, abych jí přinesl jedno peříčko od Jasného Sokola z Čertogu Finista. Hledal jsem to peříčko, ale žádného tam není. Dcera je to moje nejmladší, moje nejmilejší a je mi jí líto víc než kohokoli jiného.

Starý volchv se zamyslel a potom říká:

- Ať se tak stane!

Rozvázal tašku co měl přes rameno a vytáhl z ní krabičku.

- Schovej, - povídá, - krabičku, v ní je peříčko od Jasného Sokola z Čertogu Finista. Pamatuj ještě moje slova: mám jednoho syna; tobě je líto dcerky a mě syna. Ale můj syn se teď nechce ženit a už má na čase. Když nechce, nemůžu ho nutit. A on mi řekl: Kdokoli tě požádá o toto peříčko, dej mu ho, povídá: to nevěsta moje Svarogem daná o něj požádá.

Pronesl svá svá slova starý volchv - a pak náhle zmizel, zmizel neznámo kam - ať už byl, nebo nebyl!

Zůstal otec Nastěnky s peříčkem v rukách. Koukal na peříčko, bylo šedé, prosté. A nenašel ho nikde. Vzpomněl si otec, co mu starý volchv vyprávěl, a pomyslel si: „Je vidět, jaký osud mojí Nastěnce Makoš upletla, a vychází jí – že se provdá za někoho, koho nezná, koho neviděla.“

Přijel otec domů, do skufu lesního, věnoval dárky starším sestrám a nejmladší Nastěnce předal krabičku s šedým peříčkem.

Nastrojily se starší sestry a smály se té mladší.

- A ty Nastěnko, strč si do vlasů svoje vrabčí pírkó a předváděj se s ním v zrcadle.

Nastěnka pomlčela, a když všichni ulehli do postele, položila před sebe prosté šedé peříčko Jasného Sokola z Čertogu Finista, a obdivovala ho. Potom Nastěnka vzala peříčko do svých rukou, podržela při sobě, pohladila ho a omylem upustila na podlahu.

V mžiku narazil někdo do okna. Okno se otevřelo a do světnice vletěl Jasný Sokol. Přikrčil se na podlaze a proměnil se v překrásného mládence. Zavřela Nastěnka okno a začala si s mládencem upřímně povídat.

A k ránu Nastěnka otevřela okno, mládenec se přihrčil k podlaze a v tu chvíli se proměnil v Jasného Sokola a sokol po sobě zanechal prosté, šedé peříčko a odletěl na modrá nebesa.

Tři večery Nastěnka vítala Sokola. Přes den létal po obloze, nad poli, nad lesy, nad horami, nad moři a večer přiletěl k Nastěnce a stal se z něj laskavý mládenec.

Čtvrtého večera slyšely starší sestry tichý rozhovor Nastěnky, slyšely také hlas laskavého mládence a ráno se ptaly mladší sestry:

- S kým to v noci mluvíš, sestřičko?

- Mluvím sama se sebou, - odpověděla Nastěnka. - Nemám žádné kamarády, přes den se věnuji práci v hospodářství, povídat si nemám kdy a v noci mluvím sama se sebou.

Vyslechly starší sestry mladší, ale nevěřily jí. Řekli tatínkovi:

- Tatínku, naše Nastěnka má snoubence, vídá ho v noci a mluví s ním, sami jsme to slyšeli.

A tatínek jim odpovídá:

- Ale neměli byste poslouchat, - řekl. - Proč by naše Nastěnka nemohla mít snoubence! Není na tom nic špatného, je to hezká dívka a má na čase, dá-li Dažd'bog, přijde řada i na vás.

- Nast'á není na řadě aby poznala svého snoubence, - řekla Zabava. - Měla bych se vdávat první.

- To máš pravdu, - usoudil tatínek.

- Osud se ale neřídí pořadím, nýbrž podle pokynu Roda a podle přání Makoši. Některá nevěsta zůstává dívkou až do stáří a jiná je milá všem lidem už od mládí.

Řekl tak otec starším sestrám a sám popřemýšlel: „Vyplňují se už slova toho starého volchva, který peříčko mi daroval! Není to žádná potíž, starý volchv časem zmoudřel a milují ho všichni Nebeští Bohové, ale zda je dobrý člověk jeho syn, jenž bude snoubencem Nastěnky!“

Ale starší sestry měli svoje přání, rozhodly se překvapit nočního hosta, aby se Nast'á neprovdala dříve. Když nastal večer, Nastěnciny sestry vytáhly nože z pouzdra a zapíchny je do rámu okna a kolem něj a kromě nožů tam zapíchny i ostré jehly a šípy. Nastěnka v té době čistila krávy ve stáji a nic neviděla.

A tak, když se setmělo, přiletěl Jasný Sokol k Nastěncinu oknu. Přiletěl k oknu, narazil do ostrých nožů, jehel a šípů, poranil si hrud' a Nastěnka byla přes den vyčerpaná pracemi, usínala, čekala na svého Jasného Sokola a neslyšela jak její Sokol do okna narazil.

Pak Jasný Sokol řekl hlasitě:

- Sbohem, moje krásná dívko! Když mě budeš potřebovat, najdeš mě, i když budu daleko! A předtím, než ke mě dojdeš za třidevět Zemí⁽⁹⁾, do třináctého Čertogu⁽¹⁰⁾, ty sedm párů železných bot obnosiš a sedm chlebů železných okoušeš.

A zaslechla Nastěnka ve spánku slova Jasného Sokola, vstát, probudit se nemohla. Ráno se probudila, její srdce truchlilo. Podívala se na okno a v okně krev Jasného Sokola na slunci zasychala. Plakala pak Nastěnka. Otevřela okno a přitiskla se tváří na místo, kde byla krev Jasného Sokola z Čertogu Finista. Slzy smyly krev Sokola a Nastěnka jakoby se omyla krví svého snoubence a stala se ještě krásnější.

Přišla Nastěnka k otci a říká mu:

- Nenadávej mi, tatínku, nech mě jít na cestu, ne blízko, za třidevět dálných dálek⁽¹¹⁾. Dá-li Dažd'bog živá budu – znovu se uvidíme, a jestli zemřu, bylo mi to předurčeno.

Líto bylo otci pustit neznámo kam milovanou nejmladší dceru. Nutit jí, aby žila ve skufu lesním nelze, Svarog to nestanovil. Otec věděl - milující srdce dívky je silnější než moc otce a matky, podléhá pouze Ladě a Makoši. Rozloučil se se svou milovanou dcerou, popřál jí štěstí na dlouhou cestu a nechal ji odejít pod ochranou Světelných Bohů.

Kovář-umělec vyrobil pro Nastěnku sedm párů železných bot, Nastěnka si také vzala sedm železných chlebů, poklonila se otci a starším sestrám, potkala své milé bratry, navštívila matčin kurgan, tréby Rodu a Ladě přinesla a vydala se na cestu za svou spřízněnou duší, Jasným Sokolem.

Nastěnka jde cestou. Nejde den, dva nebo tři dny, jde dlouho. Jde přes čistá pole, urmanským lesem⁽¹²⁾, přes vysoké hory. Na polích ptáci jí písňe zpívali, urmanské lesy ji vítaly, z vysokých hor celý svět obdivovala a nakonec došla do podivné doliny, kde stáli vajtmany⁽¹³⁾ obchodní, a z této doliny vzlétli k bezbřehým nebesům. Poprosila Nastěnka dobré lidi u obchodní Vajtmany a vydala se na dlouhou cestu ze své rodné země, za třidevět dálných dálek.

Dlouho letěla vajtmana obchodní mezi hvězdami nebeskými, kolik uběhlo času, není známo, ale Nastěnka jeden pár železných bot obnosila, jeden železný chléb okousala a pak cesta vajtmany skončila ale Nastěnčina cesta konce neměla. Povzdechla potom Nastěnka unaveně, a jakmile vajtmana obchodní usedla na podivuhodnou zem, vydala se po lesní cestě za zapadajícím modrým sluncem.

Šla dlouho, už nastala noc, na nebesích nad zemí svítily dvě luny a uviděla Nastěnka dům v lese.

Nastěnka si pomyslela: „Půjdu ke stavení a zeptám se lidí, jestli neviděli mého Jasného Sokola z Čertogu Finista!“

Zaklepala Nastěnka u domu. Žila v tom domě jedna stařenka – dobrá nebo zlá, to Nastěnka nevěděla. Otevřela stařenka dveře a před ní stála krásná dívka.

- Nechejte mě, babičko, nocovat!

- Pojď dál, holubičko, budeš mým hostem. Jak se jmenuješ, milá?

- Nastěnka. A kdo jste vy babičko?

- Jsem bohyně Karna. Daleko jdeš, mladá!

- Daleko nebo blízko, sama nevím, babičko. Hledám Jasného Sokola z Čertogu Finista. Slyšela jsi o něm, babičko Karno!

- Jak bych neslyšela! Jsem stará, dlouho na světě svarožím žiju, slyšela jsem o všem ve všech světech. Daleko to máš do Čertogu Finista, holubičko, ještě půl druhého kruhu dálných dalek ⁽¹⁴⁾.

Ráno bohyně Karna probudila Nastěnku a říká jí:

- Ted' jdi, milá, k mé rodné sestře, bohyni Žele. Je starší než já a ví víc. Může tě dobrou naučit a říct ti, kde žije tvůj Jasný Sokol. A abys na mě, stařenu, nezapomněla, vezmi si toto stříbrné dýnko a zlaté vřetenko, a když budeš sprádat koudel, zlatá nit se potáhne. Opatruj můj dárek, Nastěnko, dokud ti bude drahý, a když ti drahý nebude, sama ho daruj.

Nastěnka si vzala dárek, potěšila se jím a řekla hospodyni Karně:

- Děkuji ti, bohyně-babičko. Kudy mám jít, na jakou stranu?

- Dám ti ještě klubíčko, samokutáleci, cestoměrné ⁽¹⁵⁾. Kam se klubíčko rozkutálí, tam ho následuj. A když si budeš chtít odpočinout, holubičko, sedni si do trávy - klubíčko se zastaví a bude na tebe čekat.

Poklonila se Nastěnka staré bohyni Karně a vydala se přímo za klubíčkem. Jestli šla dlouho nebo krátce, Nastěnka cesty nepočítala, sama sebe nelitovala, viděla - lesy temné, strašné, na polích rostla tráva nehezká, pichlavá, hory byly holé, kamenné a ptáci nad zemí nezpívali. Nastěnka šla dál, spíš spěchala. A hle, opět dolina podivuhodná a na ní vajtmány zlaté, všechny obchodní. Nastěnka poprosila dobré lidi u vajtmány zlaté, obchodní, převlékla se do druhého páru železných bot, vzala si klubíčko cestoměrné a odcestovala z podivuhodné země, kde bohyně Karna žila.

Dlouho letěla vajtmána zlatá mezi hvězdami nebeskými, kolik uběhlo času, není známo, jen Nastěnka ještě jeden pár železných bot obnosila, ještě jeden železný chléb okousala a pak cesta vajtmány zlaté skončila ale Nastěnčina cesta konce neměla.

Usedla vajtmána zlatá na zem temnou, nevzhlednou. Rudné slunce ⁽¹⁶⁾ zapadá za hory, nevydává mnoho tepla a světla a na nebesích nad touto zemí není vůbec žádná luna. Vidí Nastěnka – černý les blízko, noc chladná nastává a na kraji lesa svítí v okně osamělého domku světlo.

Vypustila Nastěnka klubíčko cestoměrné z rukou na nevzhlednou zem a kutálelo se k tomu domku. Nastěnka šla za ním a zaklepala na okno:

- Hospodáři dobří, nechejte mě nocovat!

Vyšla na zápraží domku stařenka, starší než ta, která předtím vítala Nastěnku.

- Kam jdeš, krásná dívenko! Koho na světě hledáš!

- Hledám, babičko, Jasného Sokola z Čertogu Finista. Byla jsem u staré bohyně Karny v lese, na podivuhodné Zemi pod sluncem modrým, noc u ní strávila, ona o Jasném Sokolu slyšela a neví o něm na své Zemi. Možná, říkala, že její rodná sestra, bohyně Žela, bude vědět.

Pustila stařenka Nastěnku do domku, nakrmila ji, dala napít a ke spánku uložila. Ráno vzbudila hosta a povídá jí:

Poslouchej, dívko milá. Mě nazývají bohyní Želou. Daleko budeš hledat svého Jasného Sokola, do Čertogu Finista to od nás není méně než dvadevět dálných dálek a půl ⁽¹⁷⁾. Věděla jsem o něm, ale na naší nevzhledné zemi jsem ho neviděla. A ty teď jdi za naší starší sestřenicí bohyní Srečou ⁽¹⁸⁾, je to nejmladší dcera Bohorodičky Makoši, spřádá lidem šťastné osudy, a proto by o něm měla vědět. A aby sis na mě pamatovala, vezmi si malý dárek. V radosti ti bude památkou a pomůže ti když budeš v nouzi.

A dala bohyně Žela svému hostu dárek, stříbrnou mísu a zlaté vajíčko.

Nastěnka požádala starou bohyni-hospodyní o odpuštění za způsobené starosti, poklonila se jí a vydala se přímo za klubíčkem cestoměrným.

Nastěnka jde ale příroda nevzhledné země kolem ní se jevila cizí.

Vidí ona – jeden černý les na této zemi roste a čistého pole tu není. A stromy, čím dál se klubíčko kutálí, tím jsou vyšší a jejich kmeny se vzájemně proplétají. Setmělo se: slunce rudného na nebesích vidět nebylo, zůstal jen odraz šarlatového západu. Černý les se rozestoupil a Nastěnka uviděla velkou pustinu, vyloženou černým kamenem, a na ní vajtmány ohnivé. Nastěnka poprosila dobré lidi o vajtmány ohnivé, obula si třetí pár železných bot, vzala si klubíčko cestoměrné a opustila nevzhlednou zemi, kde žila dobrá bohyně Žela.

Dlouho letěla vajtmána ohnivá mezi hvězdami nebeskými po Pouti Perunově, kolik uběhlo času není známo, jen Nastěnka třetí pár železných bot obnosila, třetí železný chléb okousala a tady cesta vajtmány ohnivé končí ale Nastěnčina cesta konce a kraje nemá.

Sestoupila vajtmána ohnivá na zemi slavnou, překrásnou. Zlaté slunce za mořem zapadá, vydává mnoho tepla a světla, a čtyři lundy z nebes pokrývají nádhernou zemi neobyčejným světlem. Nastěnka uvidí – nedaleko tyrkysového moře, je zlatolistý les a na kraji toho lesa v osamění domky stojí.

Vypustila Nastěnka svoje klubíčko z rukou na překrásnou zemi a kutálelo se k těm domkům. Nastěnka šla za ním a zaklepala na okno:

- Hospodáři dobří, nechejte mě přenocovat!

Na zápraží domku vyšla stařenka s laskavým výrazem, ještě starší než bohyně Žela, která Nastěnku vítala.

- Kam jdeš, krásná dívko! Koho hledáš na světě svarožím!

- Hledám, dobrá babičko, Jasného Sokola z Čertogu Finista. Byla jsem u staré bohyně Želi v lese, na temné a nevzhledné zemi pod sluncem rudným, noc u ní strávila, ona o Jasném Sokolu slyšela ale nevěděla o něm na své zemi. Možná, říkala, že sestřenice, bohyně Sreča, ví. Kde jí najít, mi není známo.

Stařenka pustila Nastěnku do světnice, nakrmila, dala jí napít, v bani napařila a uložila ke spánku. Ráno hosta vzbudila a říká ji:

- Poslouchej, dívko milá. Já jsem bohyně Sreča. Daleko budeš hledat svého Jasného Sokola, od nás do Čertogu Finista to je nejméně dvadevět dálných dálek a jedna třetina ⁽¹⁹⁾. Věděla jsem o něm ale na naší zemi jsem ho neviděla. Jdi rovnou k mojí starší sestře, bohyni Nesreči, ona spřádá lidem nešťastný osud a bude vědět o tvém neštěstí. A aby sis na mě pamatovala, vezmi si malý dárek. V radosti ti památkou bude, v nouzi ti pomůže. A dala bohyně Sreča svému hostu stříbrný mlýnek se žernovami malachitovými.

Nastěnka požádala bohyni o odpuštění za způsobené starosti, poklonila se jí a vydala se přímo za klubíčkem cestoměrným, zpátky k dolině, kde vajtmány rozličné stály. Uviděla vajtmánu stříbrnou, přezula se do čtvrtého páru železných bot a poprosila dobré lidi aby ji vzali s sebou.

Dlouho letěla vajtmána stříbrná mezi hvězdami nebeskými, kolik uběhlo času není známo, jen Nastěnka čtvrtý pár železných bot obnosila, čtvrtý železný chléb okousala a tady cesta vajtmány stříbrné skončila a Nastěnčina cesta konce a kraje nemá. Pak si Nastěnka těžce povzdechla, a jakmile usedla vajtmána zem zvláštní, pustou a žhavou pod sluncem

bílým, vydala se po klikaté cestě, která se vinula mezi horami. Šla dlouho, už nastala noc, na nebesích nad zemí se rozzářily jasným světlem tři luny a Nastěnka viděla u cesty, za kamenným plotem s kovanými vraty, stojí terem kamenný (pozn. dům/obydlí).

Zamyslela se Nastěnka: „Půjdu v terem kamenný, poprosím dobré lidi o přenocování a ráno se optám hospodářů, možná oni viděli mého Jasného Sokola z Čertogu Finista!“

Nastěnka zaklepala na vrata kované a z kamenného domu vyšla velmi stará stařenka. Když stařenka otevřela vrata kované – stála před ní krásná dívka.

- Nechej, dobrá babičko, poutnici přenocovat!

- Pojď dál milá, holubičko, hostem mým budeš.

V prostorné světnici, velmi stará stařenka nakrmila, dala napít Nastěnce a uložila ji na neobyčejnou loži ke spánku. Ráno hosta vzbudila a říká jí:

- Jak se jmenuješ, krásná dívko?

- Nastěnka. A kdo jste vy, babičko, a co vás donutilo žít uprostřed houštiny?

- Jsem bohyně Nesreča, pověřila mě Matička Makoš příst nešťastné osudy, všem odpadlíkům od Konů Roda a Svaroga. A daleko jdeš holubičko?

- Daleko či blízko, sama nevím, babičko. Hledám Jasného Sokola z Čertogu Finista. Rozděлил nás osud temný. Neslyšela si o něm něco, babičko Nesrečo?

- Jak bych neslyšela! Jsem stará, dlouho na světě svarožím žiju, o mnohých osudech ve svarožích světech vím! Daleko budeš cestovat do Čertogu Finista, holubičko, ještě jeden kruh dálných dálek a čtvrt⁽²⁰⁾. Pamatuj si milá, že to nebyl temný osud, který tě oddělil od tvé spřízněné duše, ale jen lidská závist. A pokud se nevzdáš svého úmyslu a nezřekneš se ljbosti své, všechno v tvém životě půjde dobře a štěstí tě neopustí. Teď jdi, milá, k mé příbuzné, bohyni Taře. Není starší než já, ale ví víc o dobrém životě. Možná tě dobru naučí a řekne ti, kde tvůj Jasný Sokol žije. A aby si na mě, starou, nezapomněla, vezmu si na památku tuhle stříbrnou máslenku se zlatým víčkem, v ní máslo se uchovává a nikdy nedejde. A když se budeš chtít najíst, přidej máslo do jídla, chutnější jídlo tak nenajdeš. Ochraňuj můj dárek Nastěnko, dokud ti drahý bude a přestane-li být drahý, sama ho podaruj.

Nastěnka si vzala dárek, poděkovala bohyni Nesreči, rozloučila se a vyšla ze dvora přímo za klubičkem cestoměrným. Klubičko ji přivedlo přes hory k dolině, kde jen jedna velká vajtmara ⁽²¹⁾ stála. Uviděla vajtmaru velkou, přezula se do páteho páru železných bot a poprosila dobré lidi, aby ji vzali s sebou na Zemi, kde bohyně Tara žije.

Tak rychle letěla velká vajtmara mezi hvězdami nebeskými, že se světlo hvězd měnilo v pruhy a hrálo barvami podivuhodné duhy. Kolik uběhlo času není známo, jen Nastěnka pátý pár železných bot obnosila, pátý železný chléb okousala a tady pouť velké vajtmary u Země Tary skončila ale Nastěnčina cesta konce a kraje nemá.

Usedla velká vajtmara na zem překrásnou, zem podivuhodnou. Zlaté slunce nad zelenými lesy paprsky hrálo, teplo a světlo dávalo různému zvířectvu. Vidí Nastěnka - vedle zelených lesů, stojí nádherné město a uprostřed něj bělokamenný palác.

Vypustila Nastěnka svoje klubičko z rukou na zvláštní zemi a kutálelo se po cestě k tomu městu. Šla za ním Nastěnka přes město, vedle tržiště se klubičko zastavilo a dál se nepohnulo. Zvedla ho a potkala lidi dobré a radostné, svátečně oblečené, Nastěnka se jich ptala:

- Řekněte mi, lidé dobří, kam mám jít dál, kde najdu světlou bohyni Taru?

Vzali lidé dobří Nastěnku za ruce a doprovodili ji do paláce bělokamenného, nechali ji přímo před vstupem dovnitř a šli si po svém. Zaklepala Nastěnka na dveře dubové, řezbou vyzdobené. Dveře dubové se otevřely, k Nastěnce vyšla krásná dívka, oči jí modře zářily a rusý cop se země dotýkal, podívala se na Nastěnku laskavým pohledem a ptá se jí:

- Kdo jsi, milá dívko, a co tě k nám přivedlo?

- Hledám, sestro, světlou bohyni Taru, kvůli záležitosti srdeční.

Poslala mě k ní její příbuzná, bohyně Nesreča.

Vzala, krásná dívčina Nastěnku za ruku, odvedla ji do komnaty bělokamenné, dala napít, nakrmila ji a pak odvedla do ložnice a říká jí:

- Jsem bohyně Tara, sestřičko, neřívej se, že vypadám mladě, nejednu stovku kruhů života jsem prožila ⁽²²⁾ na Světě svarožím. Teď si trochu pospi-oddychni od cesty a zítra si promluvíme o záležitosti tvojí srdeční.

Lehla si Nastěnka na lože prachové a usnula sladkým spánkem, jakým už dávno nespala. Ráno bohyně Tara probudila Nastěnku, nakrmila, dala napít, odvedla ji do nádherné zahrady, posadila na vyřezávanou lavičku a začala se ptát:

- Vyprávěj-pověz, sestřičko, jaká je tvoje záležitost srdeční?

Pověděla Nastěnka bohyni Taře, vše jak je, nic netajila.

- Poslouchej, milá sestřičko, slyšela jsem o tvém Jasném Sokolovi! Víš, dlouho na světě svarožím žiju, vím mnohé o světech sousedních. Daleko tobě do Čertogu Finista, ještě zůstává jeden kruh dálných dalek ⁽²³⁾. Musíš si však pospíšet, sestřičko, neboť se začal zotavovat ze svých zranění a nyní na něj dohlíží černoooká dívka s ohnivými vlasy, která pochází z cizí země, ze světa dalekého. Nyní se vydej k bohyni Dživě, ženě mého bratra Tarcha Dažd'boga. Je starší než já a víc ví. Možná, ti prozradí kratší cestu do Čertogu Finista, kde nyní tvůj Jasný Sokol žije. A abys na mě, sestřičko, nezapomněla, vezmi si tyto housličky zlatem malované se strunami stříbrnými, a když na ně zahraješ, roztančí se celý svět. Ochraňuj můj dárek Nastěnko, dokud ti drahý bude, a nebude-li drahý, sama ho podaruj. Teď jdi k mé ohnivě lodi, na ní se rychle k mému bratrovi dostaneš a tam Dživu najdeš.

Nastěnka vzala dárek, housličky zlatem malované, poklonila se věčně mladé bohyni Taře, poděkovala ji a šla k ohnivě lodi. A jak došla do lodi ohnivě, přezula se Nastěnka do šestého páru železných bot a odcestovala v lodi z podivuhodné Země.

Tak rychle letěla ohnivá loď mezi hvězdami nebeskými, že hvězd vidět nebylo, jen jedna mnohobarevná duha se třpytila. Kolik uběhlo času není známo, Nastěnka šestý pár železných bot obnosila, šestý železný chléb okousala a tady cesta lodi ohnivě končí a do konce Nastěčiny cesty už nemnoho zůstalo.

Dosedla ohnivá loď na zem, vyšla Nastěnka a od údivu málem o rozum přišla. Připadalo jí, jako by byla zpátky na své rodné zemi, jako by nikdy neodcestovala. Také sluníčko nad lesy a poli paprsky hrálo a na nebesích ptáci létají. Rozhlédla se Nastěnka po stranách a vidí – mezi polem a lesem, dům neobyčejný stojí. Z domku vyšla taková krasavice, že popsat to není možné, přišla k ní Nastěnka a říká:

- Dobrý den, hospodyně dobrá, prosím, kde bohyni Dživu najdu-vypátrám.

Odpověděla Nastěnce krasavice z domku:

- Dobrý den, i tobě, dívko milá. Jsem bohyně Dživa. Jaká záležitost tě ke mně přivádí.

Pověděla bohyně Dživě Nastěnka, vše jak je, nic nezatajila. A ta říká:

- Jdi do domku, dívko milá, oddychni si po cestě, a jak se vrátí můj muž, Dažd'bog Tarch Perunovič, on tě dostane na své nebeské lodi do Čertogu Finista, na Zem, kde teď žije tvůj Jasný Sokol.

Vešla Nastěnka do domku neobyčejného, sedla si ve světnici na lavici vyřezávanou a tady i usnula.

Když se probudila, rozhlédla se Nastěnka. Vidí, že leží na loži prachovém, na měkkých polštářích, a za závěsem hedvábným někdo tichý rozhovor vede. Zaposlouchala se Nastěnka a uslyšela mužský hlas:

- Jasný Sokol se dnes ženil, on se svou cizozemskou ženou žije. Omotala si ho kouzly svými černoooká dívka s ohnivými vlasy, co přišla do Čertogu Finista z cizí Země, ze světa dalekého. Nastěnka to bude mít těžké, získat zpět svého snoubence, ale má ljubící srdce, na srdce i rozum přijde a od rozumu těžké lehkým se stane.

Vyšla Nastěnka k hospodářům a odpovídá:

- Děkuji, za starostlivost vaši, pomozte mi, hospodáři dobří, dostat se do Čertogu Finista, a tam, bude-li to vůle Roda a Makoši, dostanu zpátky svého Jasného Sokola - a uklonila se k zemi.

A bohyně Dživa říká:

- Poděkuješ mi později. Tady je dárek pro tebe - vezmi si ode mě zlatý bubínek a jehličku - drž bubínek a jehla bude sama vyšívat. Teď jdi, dívko milá, s Tarchem Perunovičem, zavede tě do Čertogu Finista, cesty zbývá už jen půl kruhu dálných dálek ⁽²⁴⁾, a co bude třeba dělat – sama potom poznáš.

Přezula se Nastěnka v poslední pár železných bot a odcestovala v korábu nebeském z podivuhodné Země.

I když rychle letěla nebeská loď mezi hvězdami nebeskými, Nastěnce se zdálo, že tato cesta je nejdelší. Kolik uběhlo času není známo, jen Nastěnka poslední pár železných bot obnosila, poslední železný chléb okousala a tady cesta lodě nebeské skončila.

Dosedla loď na Zem, Dažd'bog Tarch Perunovič ukázal Nastěnce na jakou stranu třeba jít a říká:

- Na rozloučenou vezmi si ode mě dárek, krásná dívko, stužku mnohobarevnou, když ti bude nejhůř, zapleť si stužku mnohobarevnou do svého copu rusého, a co potom bude, uvidíš.

Nastěnka šla tak, jak byla, bosá. Popřemýšlela: „Jak půjdu? Země je tu tvrdá, cizí, je potřeba si na ní zvyknout...“

Šla krátký čas. A uviděla – na louce stojící bohatý dvůr. A ve dvoře dům: s vyřezávaným zápražím a zdobenými okny. U jednoho okna seděla ohňovlasá pohledná, vznešená hospodyně a dívala se na Nastěnku - co chce, řekla si.

Vzpomněla si Nastěnka: neměla se už do čeho obout, poslední pár železných bot obnosila a jídlo jí nezbylo, poslední železný chléb snědla na cestě.

Povídá ona černooké a ohňovlasé hospodyně:

- Dobrý den, hospodyně! Nepotřebujete pracovníci za chléb, za oblečení-obuv?

- Je zapotřebí, - odpověděla hospodyně. A umíš ty v peci topit, vodu nosit a jídlo připravit!

- U tatínka bez matky jsem žila, vše umím.

- Umíš taky příst, tkát a vyšívat!

Vzpomněla si Nastěnka na dárky, které ji bohyně darovaly.

- Umím, - říká.

- Jdi tudy, - říká hospodyně, - do kuchyně pro služebnictvo.

Začala Nastěnka pracovat a sloužit cizím na bohatém dvoře. Nastěnciny ruce jsou poctivé, pečlivé a každou práci odvede dobře.

Hospodyně se dívá na Nastěnku a zaraduje se - ještě nikdy neměla tak úslušnou, dobrou a šikovnou pracovníci. I chléb jí Nastěnka obyčejný a zapíjí ho kvasem, ale o čaj si neřekne. Pochlubila se hospodyně své dceři:

- Dívej, - povídá, - jaká je u nás ve dvoře pracovníce: pokorná, zručná a laskavá ve tváři!

Podívala se dcera hospodyně na Nastěnku.

- Fí! - říká. - I když je ona laskavá, já jsem zato hezčí než ona, mám štíhlejší tělo a moje vlasy jsou plné ohně, zatímco v jejích se jen odráží sláma.

Večer, když skončila s domácími pracemi, sedla si Nastěnka k předení. Sedla si na lavičku, vytáhla stříbrné dýnko a zlaté vřetánko a předla. Jak předla, tak z koudele nit se táhla - nikoliv obyčejná, ale zlatá. Předla a sama se dívala do stříbrného dýnka a zdálo se jí, že tam vidí svého Jasného Sokola: koukala se na něj, jako by byl živý na světě. Nastěnka se na něj dívala a mluvila s ním:

Snoubenče můj, sokolníku, proč jsi mě nechal samotnou, plakat po tobě! To na mé sestry nerozumné, přišlo na ně zatmění, že rozdělily nás a krev tvou prolily.

A dcera hospodyně vešla v tu dobu do domu pro služebnictvo, stála opodál, dívala se a poslouchala.

- Pro koho truchlíš, děvče! - ptá se. - A co zábavného máš ve svých rukou!

Nastěnka jí povídá:

- Truchlím po svém snoubenci Jasném Sokolovi. Tohle je nit, kterou předu, ručník sokolíkovi budu vyšívát - aby si měl ráno čím svou bílou tvář utírat.

- Prodej mi svou hračku! - říká dcera hospodyně. - I můj muž, je taky Jasný Sokol, a také mu upředu nit.

Podívala se Nastěnka na černoookou dceru hospodyně, zastavila svoje zlaté vřeténko a povídá:

- To není hračka, mám v rukách práci. Stříbrné dýnko a zlaté vřeténko není na prodej: mě ho dobrá babička darovala.

Urazila se dcera hospodyně: nechtěla její zlaté vřeteno pustit z rukou.

- Jestli neprodáš, - říká, - uděláme výměnu, taky ti nějakou věc podaruji.

- Podaruj, - řekla Nastěnka, - Dovol mi na tvého muže Jasného Sokola se jít jedenkrát jedním okem podívat! Možná mi bude připomínat mého sokolíka.

Dcera hospodyně se zamyslela, zatřásla vodopádem ohnivých vlasů a souhlasila.

Rač si přát, dívko, - povídá. - dej mi tvou hračku.

Vzala si od Nastěnky stříbrné dýnko a zlaté vřetánko, a přemýšlela: „Ukážu jí na chvíli muže Jasného Sokola, nic se mu nestane, dám mu lektvar na spaní a díky tomuto zlatému vřetenu se s matičkou celé ozlatíme!“

K noci se vrátil od Nebes Jasný Sokol; proměnil se v laskavého mládence a šel večeřet s rodinou: tchýně-hospodyně, Jasný Sokol s ženou.

Dcera hospodyně přikázala pozvat Nastěnku: bude obsluhovat u stolu a dívat se na Jasného Sokola, jak bylo dohodnuto. Nastěnka přišla, obsluhuje u stolu a nespouští oči z Jasného Sokola. A Jasný Sokol sedí, jako by tam nebyl, - nepoznal Nastěnku: vyčerpala se poutí-stezkou, jdoucí k němu, a od smutku po něm změnila se ve tváři, a to ještě žena lektvary různé do pití přidávala.

Povečeřeli hospodáři, vstal Jasný Sokol a šel spát do svojí světnice.

Nastěnka pak povídá mladé ohňovlasé hospodyni:

- Much ve dvoře mnoho létá. Půjdu do pokoje Jasného Sokola a budu od něj mouchy odhánět, aby ho nerušily ve spánku.

- Nechte ji jít! - řekla stará hospodyně.

Mladá hospodyně zde opět přemýšlela.

- Ale ne, - říká, - ať počká.

Sama šla hned za mužem, dala mu na noc lektvar na spaní vypít a vrátila se. „Možná, - uvažovala dcera hospodyně, - u pracovnice je ještě nějaká hračka na výměnu!“

- Teď jdi, - řekla ona Nastěnce.

- Jdi, mouchy od Jasného Sokola odhánět!

Nastěnka přišla k Jasnému Sokolovi do světnice a zapomněla na mouchy. Vidí: její srdeční přítel spí tvrdým spánkem.

Dívá se na něho Nastěnka. - nemůže se vynadívát. Naklonila se k němu blízko, jedním dechem dýchá s ním a šeptá mu:

- Probuď se, můj snoubenče Jasný Sokole, to já jsem k tobě přišla, sedm párů železných bot prošlapala, sedm chlebů železných jsem okousala.

A Jasný Sokol tvrdě spí, oči neotevře, neřekne ani slovo, neodpoví.

Přišla do světnice žena Jasného Sokola – dcera hospodyně – a ptá se:

- Odháněla si mouchy?

- Odháněla, - Nastěnka povídá, - oni oknem uletěly.

- Nu, jdi spát do pokoje pro služebnictvo.

Na druhý den, když Nastěnka udělala všechnu hospodářskou práci, vzala stříbrný talířek a kutálela po něm zlaté vajíčko: kutálela dokola a nové zlaté vajíčko se skutálí z talířku; kutálela podruhé – a opět nové zlaté vajíčko se skutálelo z talířku. Uviděla to dcera hospodyně.

- Copak, - říká, - co to máš za hračku! Prodej mi jí, nebo ti jí vyměním za cokoliv budeš chtít.

Nastěnka jí odpovídá:

- Prodat nemůžu, mě to dobrá babička dala jako dárek, talířek s vajíčkem ti dám jako dar. Tady, vezmi si to.

Vzala dárek dcera hospodyně a zaradovala se:

- A možná i tobě je něco třeba, Nastěnko? Žádej, co chceš.

Nastěnka žádá na oplátku:

- Mě samé málo třeba. Dovol mi opět od Jasného Sokola mouchy odhánět, až ho ke spánku uložíš.

- Rač si přát, - povídá mladá hospodyně.

A sama přemýšlí: „Co se stane s mužem, když se podívá na cizí dívku! On bude spát díky lektvaru, oči neotevře, a u pracovnice může být ještě nějaká hračka!“

K noci opět, jak bylo, vrátil se Jasný Sokol od Nebes, proměnil se v laskavého mládence a šel ke stolu večeřet se svou rodinou.

Žena Jasného Sokola pozvala Nastěnku aby obsluhovala u stolu, jídlo podávala, Nastěnka jídlo podává, poháry pokládá, lžice klade a oči ze sokolíka nespouští. Finist se kouká a nevidí ji – jeho srdce ji nepoznalo.

Opět, jak bylo, dala dcera hospodyně svému muži pití s lektvarem na spaní a spát ho uložila. Pracovníci Nastěnku poslala k němu a přikázala mouchy od něj odhánět.

Přišla Nastěnka k Jasnému Sokolovi, začala ho oslovovat a plakala nad ním, přemýšlela – teď se probudí, pohlédne na ni a pozná Nastěnku. Dlouho ho oslovovala a slzy ze své tváře otírala, aby nespadly na bílou tvář a nenamočili ho. Jasný Sokol spal, neprobudil se a oči svoje neotevřel.

Na třetí den Nastěnka udělala všechnu hospodářskou práci, sedla si na lavičku v domě pro služebnictvo, vytáhla zlatý bubínek a jehličku. Drží v rukách zlatý bubínek a jehlička sama plátno vyšívá.

Vyšívá Nastěnka a mluví u toho:

- Vyšívej se, vyšívej, můj krásný vzorečku, vyšívej pro snoubence mého, pro Jasného Sokola, aby se měl čím potěšit!

Mladá hospodyně nedaleko chodila-byla; přišla do domu pro služebnictvo, uviděla v rukách u Nastěnky zlatý bubínek a jehličku, co sama vyšívá. Její srdce bylo plné závisti a chamtivosti a říká:

- Nastěnko, dušenko, krásná dívko! Podaruj mi takovou hračku, co budeš chtít, na výměnu si vezmi. Zlaté vřetánko mám, přízi si upředu, látku si utkám a zlatý bubínek s jehličkou nemám – ani čím vyšívát. Jestli vyměnit nechceš, tak prodej! Cenu ti udělám.

- Nemůžu! - povídá Nastěnka. - Nemůžu zlatý bubínek s jehličkou prodat ani na výměnu dávat. Mě jich sama dobrá, krásná bohyně darovala. I já tobě je dám darem.

Vzala si mladá hospodyně zlatý bubínek s jehličkou ale Nastěnce nemá co dát, tak říká:

- Přijď, chceš-li, od mého muže, Jasného Sokola, mouchy odhánět. Sama jsi o to předtím žádala.

- Přijdu tedy, - povídá Nastěnka.

Po večeři mladá hospodyně nejprve nechtěla dát Jasnému Sokolovi lektvar na spaní, ale pak si to rozmyslela a přidala lektvar do pití: „proč by se měl dívat na dívku, ať spí!“

Šla Nastěnka do světnice ke spícímu Jasnému Sokolovi. Její srdce už to nemohlo vydržet. Přitiskla se k jeho bílé hrudi a nařiká:

- Prober se-probud' se, snoubenče můj, Jasný můj Sokolíku! Jdoucí za tebou jsem přes sedm Zemí nebeských prošla, přes nebesa svaroží prolétala. Sama smrt se mnou unaveně chodila Zeměmi nebeskými, sedm párů železných bot prochodily moje nohy, sedm železných chlebů na nebesích jsem okousala. Vstaň-prober se, snoubenče můj, Sokolíku! Slituj se nade mnou!

A Jasný Sokol spal od lektvaru cizozemského, nic nevnímal a neslyšel hlas Nastěnky.

Dlouho budila Nastěnka Jasného Sokola, dlouho plakala nad ním a neprobudil se, protože silný byl lektvar ženy. Padla jedna horká slza Nastěnky na hrud' Jasného Sokola a druhá slza padla na jeho tvář. Jedna slza zažehla srdce Sokolíka, druhá mu otevřela oči a on se v tu minutu probudil.

- Ach, říká – co mě ožehlo!

- Snoubenče můj. Jasný Sokole! - Odpověděla mu Nastěnka. - Probud' se, to já jsem přišla! Dlouho jsem tě hledala, mnoho železa jsem na nebesích a Zemích opotřebovala! Nesnesly oni cestu k tobě, já ano. Už třetí noc k tobě promlouvám, ale ty spíš, neprobouzíš se, na můj hlas neodpovídáš. Uchovala jsem si tvůj dáreček.

Ukázala mu tu krabičku, ve které leželo šedé peříčko.

A tady poznal Jasný Sokol svojí Nastěnku, krásnou dívku. Tak se z ní zaradoval, že zpočátku nemohl z radosti promluvit ani slovo. Přitiskl Nastěnku k hrudi své bílé a políbil ji na rty sladké.

Procitnutý, zvyklý, že je Nastěnka s ním, jí povídá:

Kdybys teď stala šedou holubičkou, má věrná krásná dívko, odletěli bychom odsud spolu.

Tady dostala Nastěnka stužku mnohobarevnou, dárek od Tarcha Perunoviče, viděla jí ve svém copu rusém a v tu minutu se Nastěnka proměnila v holubičku, snoubenec její se proměnil – v Sokola.

Odletěli na noční nebesa a letěli vedle sebe celou noc, až do svítání.

Když letěli, Nastěnka se ptala:

- Sokole, Sokole, kam letíš, vždyť ženě tvojí se bude stýskat!

Finist – Sokol jí poslouchal a odpovídá:

- K tobě letím, krásná dívko. A kdo muže mění za vřetánko, talířek, jehličku, takové ženě muže netřeba a této ženě se stýskat nebude.

- Proč sis bral takovou ženu!

- To nebyla vůle moje, ale lektvar cizozemský kouzelný, z něhož nebylo ani osudu ani lásky. - Dál letěli vzájemně vedle sebe.

Za úsvitu sestoupili na Zem vedle nebeské kolesnice Tarcha Perunoviče. Vzal Sokola s holubičkou Dažd'bog na kolesnici nebeskou a dopravil je přímo na Midgard-Zem.

Rozletěli se nad rodnou zem, k rodným krajům, a jak přiletěli ke známému lesu, Nastěnka se rozhlédla kolem; vidí ona - svého rodiče ve skufu lesním stojícího, jako kdysi. Zatoužila Nastěnka uvidět svého otce-rodice a proměnila se v krásnou dívku. Jasný Sokol dopadl na zem a stal se peříčkem.

Vzala Nastěnka peříčko, ukryla k sobě na hrud', za košili a přišla k otci.

- Buď zdráva, dcero moje nejmladší, milovaná! Myslel jsem, že tebe už na světě svarožím není. Děkuju, že si na otce-rodice nezapomněla, v rodný skuf se vrátila. Kde si byla tak dlouho, že pod otcův krov si nespěchala!

- Odpusť mi, milovaný tatínku. Tak to bylo třeba.

- Co už, když to bylo nutné. Díky, že už potřeba skončila.

Stalo se to na svátek Triglava a v okolí se konal velký trh. Ráno se otec nachystal a jel na tržiště a starší dcery šly s ním, aby si dárky vybraly.

Otec i nejmladší dceru pozval, Nastěnku.

Nastěnka odpovídá:

- Tatínku, - říká, - jsem unavená z cesty a nemám co na sebe. Na tržišti budou všichni nastrojeni.

- Obléknu tě tam, Nastěnko, - odpovídá otec, na tržišti je přece velký obchod.

A starší sestry říkají mladší:

- Obleč si naše šaty, u nás jsou nadbytečné.

- Ach sestřičky, děkuju vám! - povídá Nastěnka. - Mě vaše šaty nesejí. Je mi v rodném stavení dobře.

- Ať je po tvém, - povídá otec.

- Co ti mám přivést z tržiště, jako dárek. Řekni, otce neurážej!

- Ach, tatínku, nic nepotřebuji, všechno mám! Ne nadarmo jsem daleko byla a cesta mě unavila.

Otec se staršími dcerami odjel na tržiště. V tu dobu Nastěnka vyndala svoje perličko. Ono dopadlo na podlahu a stal se z něj překrásný laskavý mládenec, Jasný Sokol, jen ještě krásnější, než byl předtím. Nastěnka byla překvapená a štěstím ani nic neříkala. Tak jí Sokolíček říká:

- Nediv se mi, Nastěnko, stal jsem takovým od tvé ljbosti.

- Jsem překvapená, - řekla Nastěnka, - pro mě jsi pořád stejný, ljbím tě jakéhokoliv.

- A kde je tvůj rodič tatínek!

- Na tržiště odjel a starší sestry s ním.

- Proč ty, Nastěnko moje, si neodjela s nimi!

- Mám snoubence. Jasného Sokola. Na trhu nic nepotřebuji.

- Ani mě není nic třeba, - říká Finist, - stal jsem se bohatým díky tvé ljbosti.

Sokolík se otočil od Nastěnky k oknu a zahvízdal – okamžitě se objevila jeho kolesnice zlatá malovaná, tři bílí koně svou hřívu až na zem rozpustili. Vystrojili se, sedli si do trojky a koně jako vichr vyrazili.

Přijeli do města na tržiště, tržiště právě otevíralo a všechno bohaté zboží a pochutiny ležely na hromadách a lidé byli stále na cestě.

Sokolík skoupil všechno zboží a pochutiny, které tam byly, a přikázal je odvézt na vozech do skufu lesního, k rodiči Nastěnky. Jen jednu kolomaz si nevzal, a nechal ji na tržišti.

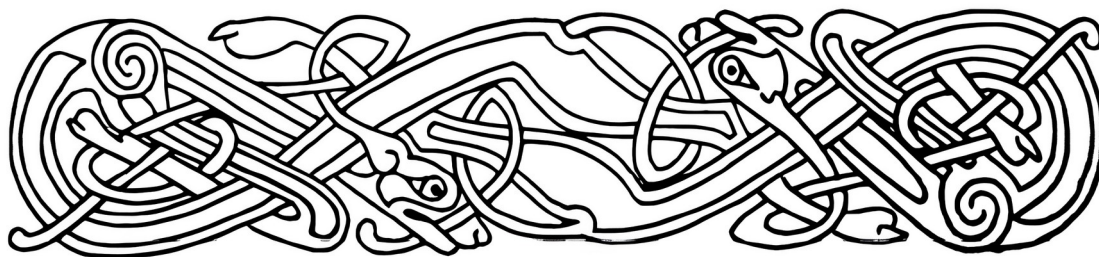
Chtěl, aby všichni co přijdou na trh, se stali hosty na jeho svatbě a rychle k němu přijeli. A pro rychlou jízdu jím kolomaz bude třeba.

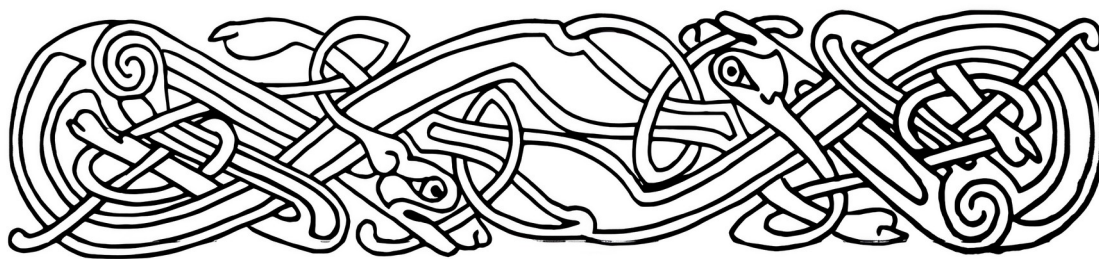
Přijížděl Jasný Sokol s Nastěnkou do skufu lesního. Jedou rychle a koním bělohřívým vzduch od větru nepostačuje.

Na polovině cesty uviděla Nastěnka svého tatínka a starší sestry. Oni ještě na tržiště jeli ale nedojeli. Nastěnka je požádala aby se vrátili ke stavení, na svatbu její s Jasným Sokolem z Čertogu Finista.

Za tři dny se shromáždili ve skufu lesním celý národ jako hosté, kteří žili v okruhu do sta verst; přišel i starých volchv do skufu lesního, on blahořečil rodinný svazek syna svého s Nastěnkou a ustrojil svatbu podivuhodnou a bohatou. Do jídla na svatební hostině, přidávali máslo ze stříbrné máslenky se zlatým víčkem, kterou bohyně Nesreča darovala, a tak chutné jídlo nikdo nejedl. Z mouky namleté na stříbrném mlýnku s malachitovými žernovy se napekli perníky, které byly těmi nejsladšími perníky, jaké kdy v těchto místech ochutnali. A jak Nastěnka zahrála na housličky, celý svět tancoval.

Na té svatbě byli naši pradědečkové a prababičky, dlouho oni hodovali, ženicha a nevěstu oslavovali, z jara do zimy by se nerozešli, ale nastala doba sklizně, obilí začalo opadávat; proto svatba skončila a na hostině nezůstali žádní hosté. Svatba se ukončila, na hostinu svatební hosté zapomněli ale na věrné ljubící srdce Nastěnky si budou navždy pamatovat v Rodech Slovanských na rodné Midgard-Zemi.

Komentáře

- 1 Ve skufu lesním – v lesním osídlení.
- 2 Oráč-pracovník – selský obyvatel (venkova), jehož hlavní činností je práce na poli.
- 3 Kroda – pohřební oheň.
- 4 Všem světům – tj. všem občinám.
- 5 Trizna – pohřební obřady.
- 6 Stařenka-vdova – opuštěná starší neprovdaná žena.
- 7 Tržiště – místo, kde se dříve shromažďovali, za účelem obchodu nebo výměny, jarmark.
- 8 Čertogu Finista – Slovansko-Árijské tzv. souhvězdí Finista.
- 9 Třidevět Zemí – tj. 27 Zemí systému Jarila-Slunce.
- 10 Třináctý Čertog – odpovídá Čertogu Finista ve Svarožím Kruhu.
- 11 Třidevět dálných dálek – 27 dálných dálek. Dálná dálka, stará Slovansko-Árijská míra velkých vzdáleností. Jedna dálná dálka odpovídá současným 518074264845,5 kilometrům.

12 Urmanským lesem – tj. neprostupným, hustým. Urmanský les, nyní nazývají tajgou.

13 Vajtmany – Nebeské kolesnice. Více podrobně v Slovansko-Árijských Védách, Kniha 1 a Kniha 4 „Zdroj Života“.

14 Půldruhého Kruhu dálných dálek – 24 dálných dálek.

15 Cestoměrné – určující směr a délku cesty.

16 Rudné Slunce – Hvězda, podle současné klasifikace patří k Červeným Obrům.

17 Dvadevět dálných dálek a půl – 22,5 dálných dálek.

18 Bohyně Sreča – Bohyně Dola. Více podrobně Slovansko-Árijské Vědy, Kniha 3.

19 Dvadevět dálných dálek a jedna třetina – 21 dálných dálek.

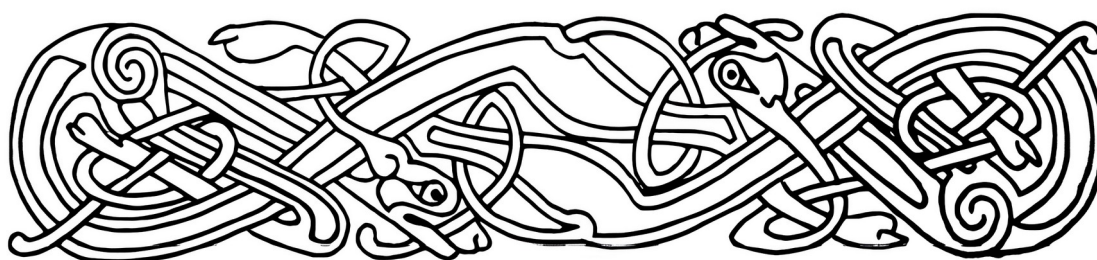
20 Jeden Kruh dálných dálek a jedna čtvrtina – 20 dálných dálek.

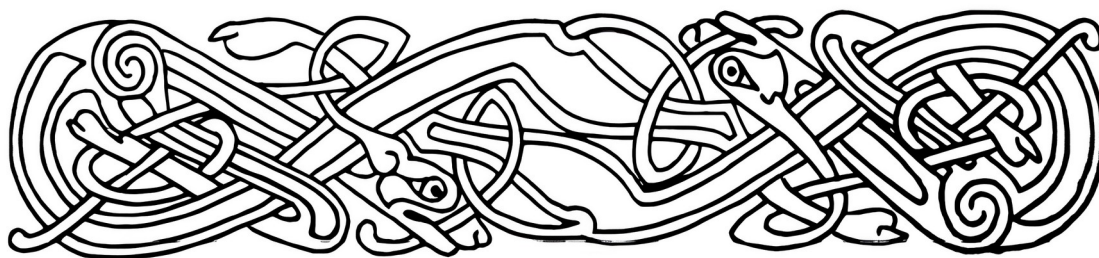
21 Velká Vajtmara – Velká Nebeská Kolesnice, která byla schopná nést v útrokách svých, po bezkrajních Nebesech Svargy, až 144 Vajtman.

22 Nejednu stovku Kruhů Života prožila – Jeden Kruh Života odpovídá 144 letům, a stovka Kruhů Života – 14400 let.

23 Jeden Kruh dálných dálek – 16 dálných dálek.

24 Půl Kruhu dálných dálek – 8 dálných dálek.

Skaz o Ratiborovi

To bylo ještě v starodávných časech, kdy se zázraky odehrávaly na Midgard-Zemi. Žili-byli v jednom z blahodárných měst Bielovodí spravedlivý kníže se svojí kněžnou. Jejich život mohl být šťastným, kdyby v letech jejich mladosti, bůh Rod daroval jim děti. Z dalekých i blízkých krajů přicházeli lékaři a kudesníci, ale nikdy se jim nepodařilo zbavit knížecí pár neplodnosti.

Jednoho dne přišel do knížecích choromů (pozn. domů) starý volchv-poustevník. Dal kněžně několik ječmenných zrn a říká:

- Osušte své slzy. Ať kněžna sní tato podivuhodná zrna a pak, ve stanovený čas, porodí krásného syna. Bude velký silou a slavný umem. Jako dar jemu ode mě, přijmi, kníže, meč posvátný.

Kněžna tak i udělala, jak přikázal starý volchv-poustevník. A ve správný čas rodila chlapce krásného, kterého v Bielovodí nebylo. Když chlapec vyrostl, nebylo mu rovno ani v soubojích v uročištích ⁽¹⁾, ani v moudrých rozhovorech. Za moudrost, odvahu a sílu jeho, nařčil kníže syna Ratiborem.

Když Ratibor vyrostl, chtěl se podívat do božího světa, spatřit země sousední. Přišel za svým otcem s prosbou, aby ho pustil s přáteli na putování. Kníže jen odmítavě zavrtěl hlavou. Příliš si vážil svého jediného syna, než aby ho svěřil svévolnému osudu. Jinoch však nemohl pomyslet na nic jiného. Tak kníže nakonec souhlasil a Ratibor se vydal se svými přáteli na putování. Spolu s ním odjeli tři společníci – zbrojář, kovář a stavitel.

Vydali se hned za Sluncem ⁽²⁾, minuli Ripejské hory ⁽³⁾ a po krátké vzdálenosti došli čtyři přátelé k hradbám překrásného, ale opuštěného starého města, blížícího se v úpadek. Viděli vysoké teremy, obšírné trhy, obchůdky, plné zboží. Všechno ukazovalo na početné a bohaté obyvatelstvo, ale v teremech ani na ulicích nebyl jediný člověk. Udivení cestovatelé nechápali, co se děje, dokud si zbrojář náhle nepoklepal rukou na čelo:

- Vzpomněl jsem si! Tady, musí být to samé staré město, o kterém mi povídal můj praděd. V tomhle starém městě se usadil černý nežit ⁽⁴⁾, který nedal nikomu z obyvatel pokoj. Měli bychom se odsud dostat za světla.

- Jak by ne, - namítl mladý kníže. My nepůjdeme dřív, než se najíme, jelikož jsem velmi hladový.

Zamířili do obchůdků, vybrali si vše nutné pro společný stůl. Spravedlivou platbu za zboží nechali na prodejních pultech, jako by tam byli prodavači. Pak dorazili do knížecího choromu uprostřed starého města. Zbrojář začal připravovat společný stůl, zatímco ostatní pokračovali v prohlídce starého města.

Práce u zbrojíře se dařila. Brzy to v kuchyni lákavě zavonělo vařeným jídlem. Zbrojář v očekávání, jak chutné bude jejich jídlo, si náhle všiml před sebou malé postavy, rozměrem asi jako domový ⁽⁵⁾, oděné ve zbroji. S mečem a kopím v rukou jel mužiček na černém psu zahaleném zářivým čepřakem (pozn. něco jako kožený plášť).

- Odevzdej moje jídlo! - zakřičel on, zuřivě třásl svým malinkým kopím.

- Tvoje jídlo! - rozesmál se zbrojář.

- Ty, já vidím velkého vtipálka, strýčku.

- Otoč se živý! - zařval hlasitě drobný voják. - Nebo tě proměním v dřevěnou sochu!

- Ty drzoune, - rozzlobil se statečný zbrojář. - Pojď blíž, ať se s tebou můžu utkat, jak se na dva bojovníky sluší.

Při těchto slovech se mužiček náhle proměnil v ohromně vysokou černou nežit. No statečnost zbrojáře nezmizela, neboť se narodil v Bielovodí. Vytáhl svůj ostrý meč a zaútočil na vysokou černou nežit, aby bojovala nebo prosila o slitování.

Černý nežit se s ním nepáral, jen se na něj zadíval černým okem a zbrojář se proměnil v dřevěnou sochu. Odnesl ho černý nežit do sklepení a tam ho nechal.

- Já jim ukážu, jak stolovat v mým Čertogách, - zabručel černý nežit, požíral pirožky a dušené maso. Sebral posledních pár kousků a pak zmizel.

Zanedlouho se vrátil mladý kníže a jeho přátelé. Hladoví jako po dlouhém lovu a zakřičeli od prahu:

- Nuže, drahý zbrojři, kde jsi a kde je naše jídlo?

Avšak jejich kamarád nemohl odpovědět ze sklepení, protože byl proměněn v dřevěnou sochu.

- Možná už se najedl a někde spí, řekl kovář. - Měli bychom ho hledat ve sklepení a komorách.

- Jaká škoda! - zvolal mladý kníže. - Budeme muset uvařit ještě něco jiného. Pojď, kováři, uvař nám večeři a my se ještě projdeme se stavitelem po starém městě.

Nyní se přihodil stejný příběh kováři. Jakmile začal cítit lákavou vůni a těšil se na pirožky a maso, objevil se před ním malý voják. Kovář ho nejprve statečně vyzval na souboj, ale za okamžik byl proměněn v dřevěnou sochu. S ním vše proběhlo, tak jako se zbrojářem. Odnesl černý nežit dřevěnou sochu kováře do sklepení a nechal ho tam vedle začarovaného zbrojáře.

Když se ovšem mladý kníže se stavitelem hladoví vrátili do knížecího choromu, opět se jim nepodařilo najíst. Nyní se stal kuchařem stavitel, ale ani on nedokázal odolat kouzlům černého nežita, stejně jako jeho přátelé. Když se hladový Ratibor vrátil do knížecího choromu, nenašel ani jídlo, ani přátele. Jídlo si musel připravit sám.

Jakmile se po knížecích choromech roznesla vůně jídla, okamžitě se objevil malý voják na psu.

- Přisahám, vypadáš překrásně, příteli, - řekl mu mladý kníže shovívavým tónem. - Co chceš?

- Dej mi moje jídlo! - vykřikl mužiček.

- Tohle není tvoje jídlo, nezvaný hoste, to je můj pokrm, - odpověděl Ratibor. - Pokud však na tom trváš, můžeme řešit náš spor soubojem.

Psí voják začal růst a proměnil se v obrovského černého nežita. Chtěl Ratibora vyděsit svým strašlivým vzhledem, aby padl na kolena a prosil o milost.

Místo toho, aby padl na kolena a prosil o milost, se mladý kníže rozesmál:

- Naví stvoření ⁽⁶⁾, ve všem musí být míra. Právě jsem viděl směšně malého mužička a teď se dívám do tváře hloupě velkého černého nežita. Doufám, že ukážeš skutečný charakter a protože změny jsou pro tebe snadné, buď v mé výšce – ani vyšší, ani menší. Pak se rozhodneme, kdo opravdu dostane jídlo.

Černý nežit nemohla mladému knížeti odporovat, a tak se zmenšil do své obvyklé velikosti a zaútočil na drzého mladíka kopím. Nehledě na to, že naví stvoření skvěle vládlo mečem a kopím, Ratibor neustoupil ani o píd'. Po děsivé šarvátce probodl černého nežita ostrým mečem.

Když pochopil, co se tu stalo předtím, začal prohledávat sklepení a všechny komory. V dalekém sklepení objevil své tři přátele, proměněné v dřevěné sochy. Ratibor se dotkl dřevěných soch svým posvátným mečem a jeho přátelům se vrátila jejich původní podoba, řekl jim s laskavým úsměvem:

- Hej vojáci, jdeme stolovat, zabil jsem naví stvoření, nenávistného vůči lidem černého nežita.

Poděkovali Ratiborovi za záchranu před kouzly a oslavili velkou chrabrost svého přítele.

Potom Ratibor poslal obyvatelům starého města, kteří byli vyhnáni zlým černým nežitem, vest, že se mohou vrátit do svých příbytků a žít ve světě pokojném. Požádal je, aby uznali zbrojře za vladaře starého města a dali mu za ženu nejkrásnější dívku z důstojného prastarého Rodu. Měšťané ochotně souhlasili. A roznesli slávu o vítězství Ratibora nad černým nežitem po všech městech a vesích své krajiny.

Když skončily svatební oslavy a mladý kníže se s přáteli chystal vyrazit na cestu do božího světa a podívat se do sousedních zemí, zbrojř na Ratibora úpěnlivě naléhal, aby mu dovolil jet s nimi. Ratibor však jeho žádost odmítl a uložil mu, aby moudře spravoval starobylé město.

Na rozloučenou dal zbrojíři stéblo ječmene a řekl mu, aby na něj řádně dohlížel.

- Roste-li ječmen dobře, znamená to, že je u mě vše v pořádku, - objasnil Ratibor. - Pokud klas uschne, věř, že mě dostihlo neštěstí a potřebuji okamžitě tvoji pomoc.

Po rozloučení s novomanželi se mladý kníže s jeho přáteli vydávají dál. Za dlouho nebo krátko, došli oni do dalšího opuštěného starého města. Stejně jako předtím bloudili rozlehlými choromy, pustými ulicemi a opuštěnými obchody, aniž by potkali jediného člověka. Náhle kovář říká:

- Nakonec jsem si vzpomněl. V tomhle starém městě žije děsivý zlý duch, který zabije každého procházejícího. Lepší bude, když odsud půjdeme pryč.

- Teprve až se najíme, - odpověděl hladový mladý kníže. V prázdných obchodech si vybrali potřebné jídlo a plně za něj zaplatili. Pravda, peníze zůstali na prodejních pultech, protože majitelé nebyli nikde k vidění. Kovář šel připravit jídlo do knížecích choromů, zatímco Ratibor se stavitelem pokračovali v procházce po starobylém městě.

Jakmile začal připravovaný oběd chutně vonět, objevil se v kuchyni zlý duch v podobě odporné stařeny s černou vrásčitou kůží a nohama obrácenýma dozadu. Při pohledu na tak odporné vzezření se statečný kovář beze slova vrhl ke dveřím pro svůj meč a zaútočil na zlého ducha v podobě ohavné stařeny. Hodila po něm hrst kouzelného prášku a kovář se proměnil v kamennou sochu. Zlý duch ho ukryl v jedné z komnat a zamkl ji. Toto zlé stvoření Světa Navi oběd rychle zhltno a zmizelo, a když se Ratibor a stavitel vrátili hladoví do knížecích choromů, nenašli ani oběd, ani svého přítele kováře.

Pak mladý kníže pověřil stavitele péčí o kuchyň a sám se znovu vydal na prohlídku za krásami starobylého města. S druhým kuchařem se událo stejné neštěstí jako s prvním. Jakmile se zlý duch objevil, stavitel vytasil meč a zaútočil na zlého ducha v podobě odporného hrbáče s nohama zkroucenýma dozadu. Zlé stvoření Světa Navi však hodilo na stavitele hrst kouzelného prášku a ten se proměnil v kamennou sochu. Zlý duch ho ukryl ve stejné komnatě jako kováře a zavřel ji. Odporný hrbáč rychle zhltnul oběd a zmizel...

- To není dobré! - vykřikl mladý kníže, když se vrátil a nenašel své přátele, o obědě ani nemluvě. Ujal se činnosti sám. Jakmile nádherně zavonělo připravované jídlo, objevil se zlý duch. Tentokrát však měl co do činění s pohledným mladíkem, a tak zlý duch změnil svou podobu z odporného hrbáče na půvabnou dívku. Ratibor se však nenechal oklamat. Když spatřil, že kráska má nohy otočené dozadu, okamžitě uhodl, kdo stojí před ním, a řekl, svíraje v ruce ostrý meč:

- Prosím tě, naví stvoření, změň svojí podobu ještě jednou. Nechci zabít takovou půvabnou dívku.

Zlý duch dokonce vykřikl vzteky. Jakmile na sebe vzal obvyklou ošklivou podobu odporného hrbáče, mladý kníže udeřil svým posvátným mečem a odporný tvor ze Světa Navi mu padl mrtvý k nohám.

Když pochopil, co se tu předtím stalo, začal prohledávat všechny komnaty.

V jedné ze vzdálených komnat našel své přátele proměněné v kamenné sochy. Ratibor se kamenných soch dotkl svým posvátným mečem a jeho přátelům se vrátila jejich původní podoba. Řekl jim s úsměvem:

- Hej vojáci, jdeme obědovat, zabil jsem zlého ducha. Oni poděkovali Ratiborovi za záchranu od kouzel a oslavili bezměrnou sílu a chrabrost svého přítele.

Poté Ratibor poslal obyvatelům starého města, které vyhnal zlý duch, vest o tom, že se můžou vrátit do svých příbytků. Přislíbil jim klidný a spokojený život. A rovněž požádal obyvatele, aby uznali kováře za svého knížete a vladaře tohoto starobylého města a dali mu za ženu nejkrásnější dívku z nějakého důstojného prastarého Rodu. Měšťané s radostí souhlasili. Roznesli slávu o vítězství Ratibora nad zlým duchem po všech městech a vesích své krajiny.

Po svatebních slavnostech se mladý kníže a stavitel vydali dál. A kníže-kovář se velmi nerad loučil se svými společníky. Ratibor mu podal stéblo ječmene se slovy:

- Zalévej ho a pečlivě se o něj starej. Pokud bude dobře růst, buď si jist, že jsem spokojený a šťastný. Pokud však uvadne, mám potíže a očekávám tvou pomoc.

Po krátké cestě dorazili mladý kníže a stavitel do velkého města na břehu moře, kde se rozhodli zastavit na oddych.

Osud tomu chtěl, aby se stavitel zamiloval do nejkrásnější dívky, jejíž krása by předčila lunu a hvězdy. Povzdechl si, vzpomněl si na šťastný úděl zbrojře a kováře a nahlas snil, že by nebylo špatné získat knížectví a krásnou nevěstu – do té doby, dokud se nad ním Ratibor neslitoval. Pozval k sobě starší toho přímořského města, prozradil jim své jméno a požádal je, aby stavitele uznali za knížete města a dali mu za ženu jeho vyvolenou.

Starší tohoto města splnili jeho žádost, aby se ochránili před možnými budoucími útoky a zajistili si pomoc chrabrého vítěze. Vždyť všude byla známa sláva Ratibora. Po honosné svatbě stavitele a jeho vyvolené, mladý kníže se vydal na cestu sám. Stejně jako předtím zanechal stéblo ječmene, podle kterého bylo možné dozvědět se o jeho činech.

Po dlouhé pouti, se mladý kníže zastavil na odpočinek u břehu řeky. Najednou s překvapením spatřil, jak po řece pluje obrovský jachont (pozn. zastaralý název pro minerál korund). Pak kolem něj proplouval další a další, mihotající se jasně červeným světlem. Každý kámen byl větší než ten předchozí. Ohromen takovým zázrakem se mladý kníže rozhodl najít jejich zdroj. Šel tedy tři dny a tři noci nahoru po řece, jejíž proud nesl a nesl jachonty, až na samém okraji vody spatřil překrásné mramorové čertogy. Nádherné sady obklopovaly hradby. Na větvích jednoho rozlehlého stromu visel zlatý košík.

To, co v něm mladý kníže uviděl, ho šokovalo víc než všechny předchozí zázraky. V košíku ležela uříznutá hlava nejúchvatnější, nejkrásnější a nejdokonalejší dívky na světě. Oči její byly zavřené, zlaté vlasy zamotané větrem a z rány na krku jí každou chvíli do vody padala kapka šarlatové krve, která se okamžitě měnila v obrovský jachont.

Ratibor se nemohl v klidu dívat na srdcervoucí obraz, do očí se mu draly slzy. Rozhodl se prohledat mramorové čertogy, aby rozluštil strašlivou záhadu. Procházel bohatě zdobenými mramorovými sály, vyřezávanými galeriemi a širokými chodbami, ale nikde nepotkal jedinou živou bytost. Nakonec došel do ložnice, zahalené do stříbrného hedvábí, kde na hedvábném loži leželo bezhlavé tělo krásné dívky. Okamžitě uhodl, že ve zlatém košíku je její hlava. popadla ho neodolatelná touha spojit obě části krásného stvoření dohromady, rozběhl se k východu a brzy se vrátil s košíkem v rukou. Jemně přiložil hlavu ke krku – a hle!

- Rozdělené části se spojily. Dotkl se jejího těla svým posvátným mečem a dívka ožila. Radostný a rozrušený mladý kníže prosil neznámou, aby mu vyprávěla o sobě, jak a proč se ocitla v těchto tajemných mramorových čertogách a proč jí byla useknuta hlava.

- Jsem – knížecí dcera, Darina – odpověděla dívka. Zamiloval se do mě zlý nežit-vlkodlak a pomocí kouzel mě unesl. Protože je hodně žárlivý, vždycky když opouští své mramorové čertogy, usekne mi hlavu a pověsí ji do zlatého koše.

Byl naplněný soucitem. Ratibor požádal kněžnu, aby s ním okamžitě opustila tyto mramorové čertogy.

- Nejdřív se musíme zbavit nežita-vlkodlaka, - namítla dívka, - jinak pronásledování neunikneme. Pokusím se vyzvědět, kde je ukryta jeho smrt. Budeš mi muset uříznout hlavu a dát ji zpátky do zlatého košíku, aby krutý nežit-vlkodlak nic netušil.

Ubohý mladý kníže nemohl ani pomyslet, jak by ten děsivý úkol splnil. Nedalo se však nic dělat. Zavřel oči a jediným úderem ostrého posvátného meče usekl hlavu své milované Darině. Pak košík pověsil na své místo a skryl se v komoře vedle ložnice.

Brzy se vrátil nežit-vlkodlak, oživil kněžnu a rozzlobeně vykřikl:

- Fuj! Ruským duchem to páchne, v mých mramorových čertogách!

Darina falešně zaplakala:

- Nic nevím, nežite-vlkodlaku. Když tu nejsi - nic nevidím, nic necítím. Zřejmě jsi letěl do Ruska nebo-li do Bielovodí a tam jsi nabral ruského ducha, ale pokud mi nevěříš, nežite-vlkodlaku, pak je lepší mě zabít, jen nekřič!

Nežit-vlkodlak, který svou zlatovlasou zajatkyni miloval až k šílenství, přísahal, že raději zemře, než aby ji zabil.

- To by bylo hrozné! - vykřikla dívka. - Vždyť jestli zemřeš daleko od domova, zůstanu s uříznutou hlavou - ani živá, no ani mrtvá.

- Neboj se, překrásná Darino. - Začal ji utěšovat nežit-vlkodlak. - Nejspíš nikam nezmizím, protože klíč k mému životu je uložen na tajném místě.

- Doufám, že to tak je, - řekla kněžna.

- No, možná sis to všechno vymyslel, abys mě uklidnil? Nedám pokoj, dokud se o tomto místě nedozvím víc a nebudu moci sama posoudit jeho spolehlivost.

Nejdřív nežit-vlkodlak odmítal prozradit své tajemství, ale kněžna Darina se k němu tak chytře lísala, tak něžně se o něj starala, že nežit-vlkodlak, který byl navíc hodně unavený a chtěl spát, nakonec promluvil:

- Nikdo mě nebude moci zabít, s výjimkou mladého knížete Ratibora z Bielovodí. A ten mě nebude moci zabít do doby, dokud nenajde osamělý černý strom ⁽⁷⁾, který ve dne v noci hlídá černý pes a černý kůň. Potom je třeba bez úhony projít skrz černé strážce, vylézt na nejvyšší větev černého stromu, kde visí zlatá klec, vytáhnout zpívajícího špačka, vyjmout čmeláka z jeho těla a rozmáčknout ho. Teprve pak zemřu. Vidíš, jak zabezpečený je můj život. K dosažení černého stromu a porážení jeho černých strážců je zapotřebí skutečně odvážného srdce a velké moudrosti.

- A jak by bylo možné je porazit. - Naléhala kněžna. - Řekni mi to, v tu dobu se uklidním.

Nežit-vlkodlak, který už usínal a byl unavený z neustálých otázek, odpověděl ve dřímotě:

- Před černým koněm je hromada kostí a před černým psem - otýpka trávy. Pokud tyto hromady posuneš dlouhým klackem tak, aby černý kůň dostal trávu a černý pes kosti, nebude těžké mezi nimi projít.

Mladý kníže, který vyslechl celé vyprávění, se okamžitě dal do pátrání. Brzy uviděl osamělý černý strom, který bedlivě hlídal divoký černý kůň a vzteklý černý pes. Když každý z nich dostal svou vlastní potravu, černí strážci se stali pokornými a krotkými. Ratibor bez potíží vylezl na černý strom, chytil špačka a zakroutil mu krkem. V tu chvíli si probuzený nežit-vlkodlak uvědomil, co se děje, a vyletěl do vzduchu, aby bojoval o svůj život. Mladý kníže však svého protivníka zahlédl už z dálky. Rychle rozřízl ptačí tělo a popadl čmeláka uvnitř. Když už nepřítel letěl k černému stromu, Ratibor hmyzu usekl křídla - a nežit-vlkodlak se okamžitě zřítíl na syrou zem. Mladý kníže čmelákovi utrlh nohy a nežit-vlkodlak ztratil schopnost chůze. Když čmelák přišel o hlavu, skončil i život zákeřného nežita-vlkodlaka.

Ratibor se vrátil ke kněžně s vítězstvím. Chtěl se vydat rovnou do knížectví jejího otce, aby ho požádal o blahořečení pro rodinný svazek s Darinou, ale dívka ho prosila, aby ještě chvíli zůstal, odpočinul si a prohlédl si všechno bohatství mramorových čertogů.

Jednoho dne se šla princezna koupat k řece. Když si myla hlavu a česala své překrásné zlaté vlasy, zamotalo se jí do hřebenu několik dlouhých vlásků. Třpytily se a jiskřily červeným zlatem. Pyšná na své překrásné vlasy, rozhodla se Darina:

- Nemůžu je hodit do řeky, kde uvíznou ve špinavém říčním bahně.

S touto myšlenkou položila zlaté vlasy na list Perunova stromu ⁽⁸⁾ a spustila zelenou loďku na vodu.

Stalo se tak, že kníže velkého jižního hlavního města, ležícího po proudu řeky, projížděl na lodi. Z boku lodi si najednou všiml, že na vodě něco září jako sluneční paprsek. Když připlul blíž, jeho veslaři vytáhli zelený list Perunova stromu, na kterém ohněm zářily zlaté vlasy. Kníže se nikdy předtím s takovou krásou nesešel. Přísahal, že nebude odpočívat ve dne ani v noci, dokud nenajde majitelku těchto zlatých vlasů. Pro hledání povolal tři nejmoudřejší a nejmocnější vědmy ze svého knížectví.

První moudrá vědma říkala:

- Jestliže majitelka zlatých vlasů žije na Zemi, slibuji, že ji najdu.

Druhá moudrá vědma říkala:

- Pokud dokonce žije na nebesích, udělám v nich díрку, abych ji k vám přivedla, světlý kníže.

A třetí moudrá vědma se smíchem namítla:

- Jestli roztrháš nebesa, budu muset na díрку dát záplatu tak, aby nikdo nerozeznal starý kus od nového.

Kníže považoval poslední vědmu za nejmoudřejší ze všech a právě jí svěřil pátrání po překrásné neznámé se zářivě zlatými vlasy; za tímto účelem dal k dispozici svou velkou knížecí loď i s družinou.

Vědma si rychle uvědomila, že majitelku zlatých vlasů je třeba hledat v sousedním knížectví, nahoru po řece. Sedla si tedy do knížecí velké lodi a knížecí družiníci veslovali ze všech sil proti proudu. Několik dní uháněli, dokud se v dálce neobjevili mramorové čertogy. Lstivá vědma přikázala schovat loď do vrbového křoví na nejbližším ostrově a vydala se do mramorových čertogů na loďce.

V tu dobu záludná vědma vystoupila na břeh, došla až ke schodům mramorového čertogu, kde začala plakat, stěžovat si na osud.

Toho dne se Ratibor vydal na lov a zlatovlasá kněžna seděla doma sama samotinká. Dobrá duše, okamžitě odpověděla na slzy staré ženy.

- Matičko, - zeptala se Darina, když vyšla z mramorových čertogů, - proč pláčete?

- Dcero, - odpověděla lživá žena, - truchlím nad smutnou situací, která tě může potkat, pokud tvůj muž zemře a ty tu zůstaneš sama.

Je třeba říct, že s pomocí svých schopností se již dozvěděla o mladém knížeti Ratiborovi.

- Suchá pravda, - spráskla rukami kněžna. - To by bylo hrozné, proč mě to nenapadlo dřív?

Celý den Darina proplakala a večer vyprávěla Ratiborovi o svých obavách. Ten se jen smál a říkal, že klíč k jeho životu je na bezpečném místě a že je nepravděpodobné, že by ho mohlo potkat neštěstí.

Kněžna se uklidnila. Chtěla ukázat místo, kde je klíč schovaný, aby na něj mohla dohlédnout.

- Darino, klíč se nachází v mém ostrém posvátném meči, který nezná porážku. Jestli ho poškodíš, tak umřu, - odpověděl Ratibor. - Ale v čestném boji mě nikdo neporazí. Proto uklidni své srdce, milá kněžno.

- Bylo by rozumnější, kdybychom posvátný meč chránili doma, než se vydávat na lov, - navrhla žena. Přestože ji kníže ujistil, že není důvod k obavám, Darina se rozhodla udělat to po svém. Když se druhý den ráno Ratibor opět vydal na zvěř, kněžna jeho mocný, ostrý meč ukryla tak, že mu do pouzdra vložila jiný meč, aby si kníže ničeho nevšiml.

Když se tedy plačící vědma-kolduna znovu objevila na mramorových schodech, kněžna vesele řekla:

- Neplačte, matičko! Dnes je můj muž mimo nebezpečí. Klíč k jeho životu leží v posvátném meči a meč je ukryt v mé truhle.

Stará vědma počkala, na odpolední spánek, kdy byl všude klid, ukradla z truhly posvátný meč, zapálila oheň a strčila ostrou čepel do žhavých uhlíků. Jakmile se čepel začala zahřívát, Ratibor pocítil v celém těle hrozný žár. Protože znal magické vlastnosti svého posvátného meče, vytáhl zbraň z pouzdra, aby zjistil, co se stalo. V jeho rukách nebyl pravý posvátný meč, nýbrž jeho náhražka. Hlasitě vykřikl:

- Co jsi to udělala, Darino! Já zemřu! - a pobídl koně do cvalu.

Lstivá vědma-kolduna však rozdmýchala tak velký oheň, že se meč rozžhavl do ruda. Ratibor už byl blízko u mramorových čertogů, ale pak se nýt rozpálil, rukojeť spadla z čepele a v tu vteřinu se hlava knížete skutálela k zemi.

V tu chvíli vešla vědma-kolduna do pokoje kněžny.

- Děvenko, - řekla, - tvé zázračné zlaté vlasy jsou ze spánku rozčuchané. Než se vrátí tvůj muž, dovol mi, abych ti je umyla a upravila.

Vyšli po mramorových schodech k řece. Podvodnice vědma-kolduna řekla:

- Pojd' na mojí loďku, dušičko. Na druhé straně je voda čistší než u břehu.

Darina si začala mýt vlasy, které jí jako deka zakrývaly oči a bránily jí rozhlédnout se kolem. V ten moment stará vědma odvázala loďku a proud je unášel dolů ke knížecí lodi, skryté u ostrova.

Jakmile se loďka přiblížila k velké lodi, družiníci knížete z jižního města vzali kněžnu a vědmu na palubu.

Marně kněžna vzlykala a prosila, aby ji pustili zpět k jejímu muži Ratiborovi. Vše bylo zbytečné. V ten čas složila Darina velký slib.

- Ty nestoudná stará vědmo-kolduno! - s hněvem se obrátila k podvodnici. - Pochopila jsem, že mě táhneš do choromů nějakého knížete. Ať je to kdokoliv, přísahám, že se celých šestnáct let nepodívám do jeho tváře!

Konečně přijeli do jižního hlavního města, což knížete velmi potěšilo. Když se ale dozvěděl o přísaze zlatovlasé kněžny, postavil pro ni vysokou věž. Nic nemělo rušit její samotu. Jen pracovníci dvora a čerpající vodu měli dovoleno vstoupit a vcházet na dvůr obklopující věž. A tak ona i žila, oplakávajíc svého milovaného.

Třeba vám povědět, že, jak se hlava knížete Ratibora oddělila od trupu, stéblo ječmene, které zůstalo u zbrojře, se náhle zlomilo, takže klas spadl na zem.

Věrný zbrojř byl nesmírně vyděšený. Okamžitě si uvědomil, že s jeho drahým přítelem se stalo neštěstí. Bez prodlení shromáždil svou družinu a vydal se na pomoc. Cestou se střetl s družinami kováře a stavitele. Při vzájemném rozhovoru přátelé zjistili, že všechny tři klasy se ulomily ve stejnou chvíli. Bylo třeba připravit se na nejhorší.

Proto je ani nepřekvapilo, když po dlouhé cestě našli na břehu řeky spálené, puchýři pokryté tělo knížete a vedle jeho hlavu. Protože znali magické vlastnosti posvátného meče, okamžitě se vrhli k zbrani Ratibora, ale uviděli podvrh. Tehdy se jim sevřelo srdce žalem! Na rukách odnesli tělo Ratibora do mramorových čertogů, aby ho omyli a připravili k uskutečnění obřadu trizny. A hle! Najednou spatřili pravý meč ležet v hromadě popela. Čepel byla překalená a pokrytá ulitami, rukojeť meče ležela stranou, nýt se ztratil.

- Nyní vše opravíme, - vykřikl kníže-kovář. Rozdmýchal oheň, vykoval nýt a připevnil rukojeť k čepeli. Jakmile dokončil svou práci, měl mladý kníže hlavu na krku stejně pevně jako předtím.

- Teď jsem na řadě já, - vykřikl kníže-zbrojář. Roztočil brusný kotouč tak silně, že z čepel jako mávnutím kouzelného proutku zmizely ulity a šrámy. Posvátný meč byl opět blýskavý. Zatímco otáčel kotoučem, jizvy a popáleniny z těla Ratibora zmizely. Náhle ožil a posadil se na lůžko, stejně krásný jako předtím.

- Kde je moje žena Darina? - byla jeho první otázka. Vyprávěl svým přátelům o všem, co se stalo.

- Teď je řada na mně. - řekl kníže-stavitel. - Dejte mi váš posvátný meč a já vám rychle vrátím ženu.

A tak se zářivým posvátným mečem v ruce vydal hledat ztracenou kněžnu. Brzy dorazil do jižního hlavního města, kde spatřil vysokou věž. Měšťané mu řekli, že tam, daleko od všech, žije zlatovlasá kněžna ze severní země. Na nádvoří věže nesmí vstoupit nikdo kromě dřevorubců a nosičů vody. Stavitel usoudil, že tomu tak musí být, když je to žena jeho přítele Ratibora. Převlékl se za dřevorubce a začal křičet pod okny věže:

- Dřevo, dřevo! 100 zlatých hřiven za jednu otýpku. Kněžna, která na střeše dýchala čerstvý vzduch, poslala služebnou, aby se zeptala, jaké dřevo je tak drahé.

- Tohle je jen nádvoří, - odpověděl fiktivní dřevorubec, - ale porazil je ostrým, lesklým mečem.

Kněžně se při této odpovědi rozbušilo srdce. Podívala se z okna a uviděla v ruce neznámého posvátný meč knížete Ratibora. Poslala tedy znovu služebnou, aby se zeptala, zda dřevorubec nemá ještě nějaké zboží na prodej.

Odpověděl, že má báječný létající vůz. Kněžna si ho bude moci prohlédnout, až se půjde večer projít do zahrady.

Ona souhlasila. Večer vzal stavitel létající vůz do zahrady a nabídl kněžně, aby ho vyzkoušela v letu.

V sadu se v tu dobu procházela sestra knížete jižního města. Rozhodla se, že zajatkyni nepustí samotnou. Spolu se starou vědmou-koldunou, která kněžnu unesla, také nastoupili do létajícího vozu. Stavitel se přidržel vnější strany - a létající vůz stejně jako pták začal rychle stoupat výš a výš.

- Stačí, dost, je načase klesat! - zakřičela sestra knížete jižního města.

Stavitel ji popadl za pas a hodil ji dolů přímo do řeky. Sestra knížete vylezla z řeky v mokrých šatech a běžela říct bratrovi, co se stalo. Když letící vůz přeletěl věž, stavitel hodil starou vědmu-koldunu přes palubu, která se roztránila o skály.

A létající vůz letěl přímo do mramorových čertogů, kde na ně netrpělivě čekal kníže Ratibor. Se slzami radosti v očích se setkal se svou drahou ženou. Pak se kníže spolu se svými přáteli vydal k hospodářství otce Dariny a teprve poté, co dostal jeho blahořečení, se Ratibor rozhodl vrátit do rodného Bielovodí.

Když Bielovodský kníže, který po odchodu svého syna velmi zestárl, spatřil přibližující se tři hrozivé družiny ke svému městu, považoval je za nepřátele. V čele své družiny jim vyjel vstříc a říkal:

- Přijdete-li se špatnými myšlenkami, nezískáte v tomto městě žádné bohatství, mnozí z vás jen najdou smrt našimi meči pod hradbami města. I když jsem stár, stále mohu bojovat. Kdy byl se mnou, můj drahý chrabřý syn Ratibor, všechna nepřátelská vojska by padla u našeho města. Ale on nás opustil před mnoha lety a nikdo o něm už neslyšel.

Vtom se mladý kníže vrhl otci na krk. Vyprávěl mu, co všechno se stalo a jak mu pomohli jeho staří věrní přátelé - zbrojír, kovář a stavitel.

Jejich dobrodružství vyvolali všeobecné nadšení. Ratibor vyprávěl otci o své ženě Darině a o tom, že dostal blahořečení od jejího otce. Když starý kníže uviděl zlatovlasou ženu svého syna, jeho radost neměla hranic a rozhodl se uspořádat mu velkou svatbu.

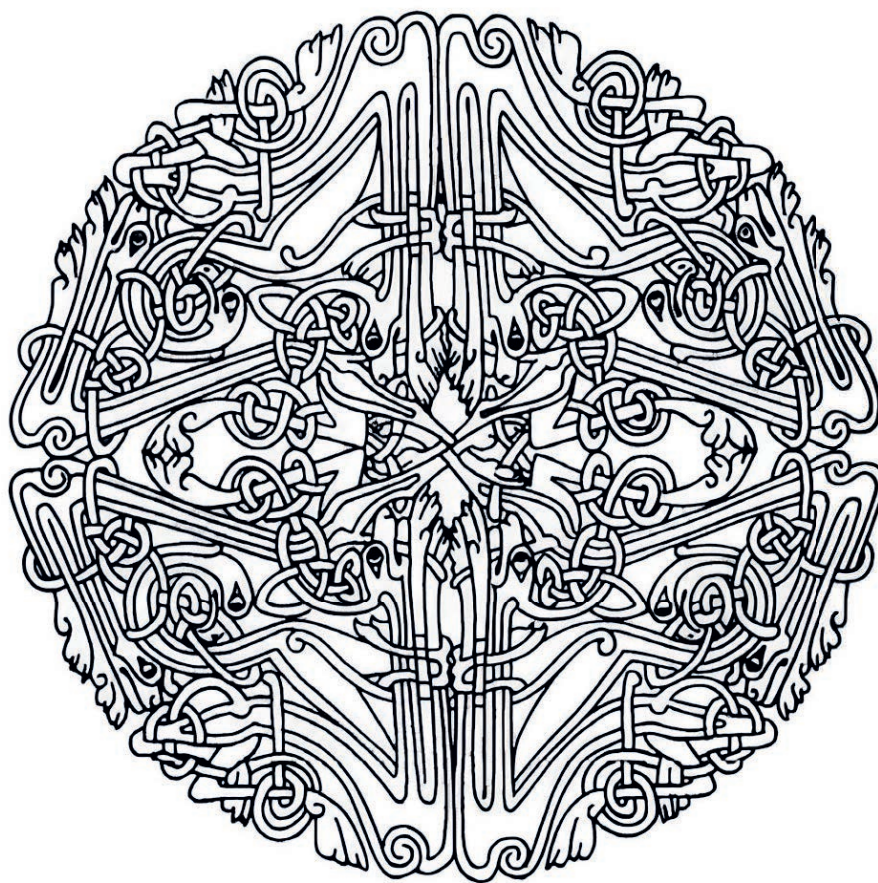
Během tří dnů se na svatbě sešel celý národ, který žil do tři sta verst v okruhu, přišel i starý volchv-poustevník, který Ratiborovi daroval posvátný meč, blahořečil rodinný svazek Ratibora se zlatovlasou kněžnou Darinou a byl poctěn stejně jako otec, na svatební hostině byly všelijaké pochutiny, které nikdo nikdy lahodnější neochutnal.

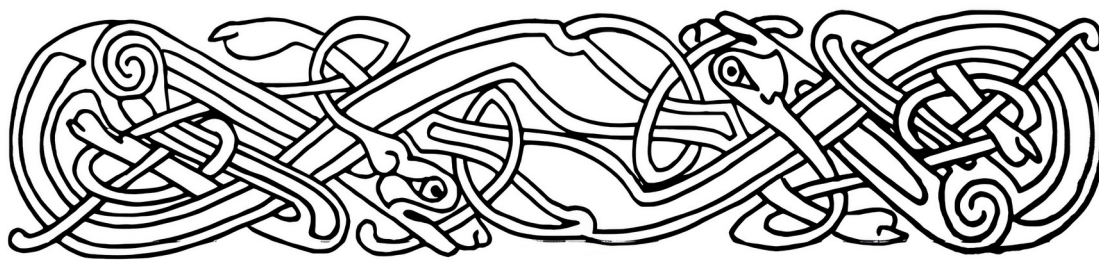
Po svatbě starý kníže oznámil, že odchází na odpočinek. Celý národ se pak rozhodl, že novým knížetem bude Ratibor. Tak se také stalo a všichni žili dlouho a šťastně.

Komentáře

- 1 V uročištích – v Posvátných místech, kde probíhaly souboje a soupeření.
- 2 Hned za Sluncem – tj. na západ.
- 3 Ripejské hory – Uralské hory.
- 4 Černý nežit – nečistá síla, démon, běs.
- 5 Domový – dobrý Duch, ochránce domácího krbu. Podle národních podání, je domový nemalého vzrůstu, okolo aršina (71,12 cm).
- 6 Naví stvoření – bytost astrálního světa (Světa Navi).
- 7 Černý strom – černý topol.
- 8 Strom Peruna – dub.

Přílohy

Oslovení čtenářů.

Vážení čtenáři, držíte v rukou Čtvrtou Knihu (pozn. pořadí vydání v Rusku) ze série „Slovansko-Árijské Vědy“. Mnohé z toho, co jsme plánovali zveřejnit, v této knize nevidíte, a to z několika důvodů. Čtvrtá Kniha ze série „Slovansko-Árijské Vědy“ byla dokončena již v listopadu 2000, ale kvůli poruše pevných disků počítače v důsledku soustavných výpadků proudu nikdy nespátřila světlo světa. Poté jsme zahájili náročnou práci na obnově Čtvrté Knihy. V průběhu obnovování jsme však narazili na řadu technických problémů: ukázalo se, že jedna z disket s materiály, které nám poslali Občiny, je demagnetizovaná, a některé diskety s materiály úplně zmizely. Jako by nějaké temné síly bránily vydání Čtvrté Knihy. Ale kousek po kousku se nám podařilo obnovit hlavní část Knihy, i když nikoliv celou, jak byla původně.

Ke „Zdroji Života“ bylo obnoveno pouze 133 komentářů ze 166, „Bílá Pout“ zůstala zcela bez komentářů, každý z devíti „Skazů“ měl asi sto komentářů a sami uvidíte, co z nich zbylo. V druhé části Knihy, v „Přílohách“, v novém vydání chybí materiál o výchově a stavbě obydlí, prastarý systém výchovy mladé generace, částečně zničené strojopisné informace o Dědictví Předků (Dějinách) a mnoho dalšího. My se samozřejmě pokusíme ztracený materiál obnovit, abychom jej mohli vydat v dalších Knihách ze série „Slovansko-Árijské Vědy“, ale může se stát, že tato Kniha bude poslední v serii, protože Knihy jsou pokaždé dražší a dražší a naše Staroruská Církev Starověrců-Inglingů nemá prostředky na vydávání Knih pro všeobecné použití. Přesto však doufáme, že se ozvou Ruští lidé, kteří pomohou při řešení vzniklých finančních problémů, a následující Knihy Véd a také Přílohy k serii „Slovansko-Árijské Vědy“ budou vydány a najdou své čtenáře.

Jsme vděčni všem lidem, kteří obnovili některé informace z poškozených pevných disků. Jsme také vděčni všem, kteří pomohli a pomáhají naše Knihy vydat.

První a Druhá Kniha jsou již dlouho vyprodané, všechny jsou rozebrané a zbývá jen malá část Třetí Knihy. A lidé nám volají a píší v naději, že jim pomůžeme pořídit si První Knihy, ale ani my už žádné nemáme.

Abychom mohli vytisknout další výtisky, potřebujeme nemalé prostředky, které, jak jsme již řekli, naše církev nemá.

Rád bych ještě dodal, že původně bylo vydání série „Slovansko-Árijské Vědy“ koncipováno jako pomůcka k Duchovní literatuře pro stávající a obnovující se Slovanské, Árijské a Rodové Občiny, ale na žádost lidí přicházejících do Občin Starověrců a Kapišť bylo rozhodnuto zvýšit náklad na 5000 výtisků a doplnit první vydání o komentáře pro všeobecné použití. Mnohé z toho, co bylo obsaženo v prvních třech Knihách, bylo publikováno již dříve, ale pouze pro církevní (vnitřně občinné a Kapištní) použití, jak lze soudit z první a druhé stránky Knihy Véd.

My jsme vydali „Slovansko-Árijské Vědy“ nikoliv pro kritický rozbor nejrůznějších učenců a podobně, z vědeckých kruhů, kteří si dělají jméno na kritizování a hanobení všeho, co nezapadá do jejich systému představ o okolním světě.

Slovansko-Árijské Vědy jsme nevydali proto, abychom někomu něco dokazovali, ale pro naše kamarády ve Staré Víře a pro lidi, jejichž Duše se probudily z dlouhého spánku a Duchovního hladu a začaly hledat Rodnou dávnou Kulturu, Tradici, Víru a svoje Rodové kořeny.

Neměli jsme v úmyslu nikomu nic dokazovat, to není náš úkol. Zkuste slepému dokázat, že jestvují hory, Slunce, Hvězdy atd. Ať dáte slepému člověku několik příkladů, které jestvují miliony let, nic mu nedokážete a on vás nepochopí. O tom se už dávno mluví v podobenství „O slonovi a čtyřech slepcích“.

Jak již bylo uvedeno, některé materiály ze čtvrté Knihy Véd nelze získat, zejména - „Přílohy“. Proto jsme provedli následující kroky. Do příloh k této knize ze série „Slovansko-Árijské Vědy“ jsme se rozhodli umístit některé malé části knih, které jsme plánovali vydat v budoucnu, a také některé verše s tematikou blízkou Slovanům. Jednu část veršů nám poslali Ruští lidé, po přečtení prvních třech Knih, ale druhou část nám poskytly naše Slovanské Občiny. Je na vás, milí čtenáři, abyste rozhodli, zda je naše koule správná, nebo nikoliv.

Knihy této série, stejně jako doprovodný videomateriál, zasílá Asgardská Duchovní Správa.

Přejeme vám Mír, Ljubost, Dobro, Radost a Štěstí na cestě k vašim Dávným Kořenům.

S úctou ke všem čtenářům
Církevní vydavatelství „Asgard“
Leto 7509 (2001 rok)

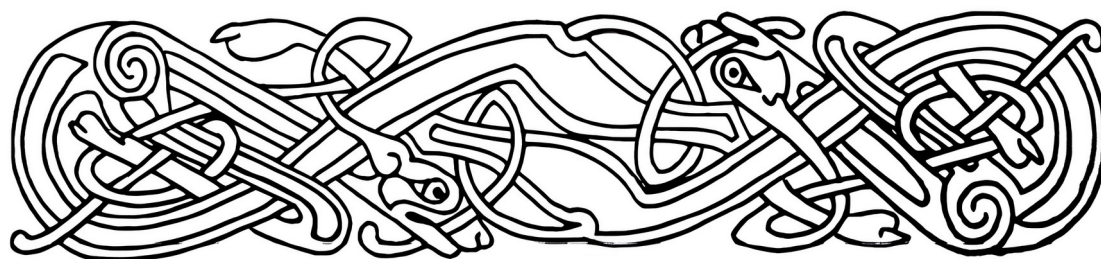

Рис. Числобог - Хранитель Времени.

Книга Пятá.
„Крухолет“

„Prastarý Slovansko-Árijský Kalendář“.
„Svaroží Kruh“.

Vážení čtenáři, v prvních třech knihách, ze série „Slovansko-Árijské Vědy“, jste se částečně obeznámili s Daarijským Kruholetem Čísloboga. V této Čtvrté Knize, jsou uvedeny údaje, které pomohou člověku, který zná své datum narození podle Kruholetu Čísloboga, přiblížit se podstatě svého zrození na Midgard-Zemi.

Рис. Щит Числобога, на котором начертан Круголет.

Touha vědět, jaké vlastnosti vám byly dány, když jste se zrodili v tomto Javném Světě, a co vám Světlí Bohové dali v měsíci a dni vašeho narození, je vlastní mnoha lidem, zejména těm, jejichž Duše se probudila z dlouhého umělého spánku.

V První Knize je uvedena podstata let Kruholetu. A člověk, který poznal své Leto narození, mohl získat potřebné stručné informace, jakými vlastnostmi byl obdařen při narození v daném roce Kruholetu („Slovansko-Árijské Vědy“ Kniha 1, str. 193-233).

Ve Druhé Knize, byl ukázán systém, pomocí kterého, bylo možné poznat svůj úplný datum narození, podle Slovansko-Árijského Kalendáře, tj. Leto od Uzavření Míru v Hvězdném Chrámu, měsíc a den („Slovansko-Árijské Vědy“. Kniha 2, str. 186-194).

Znalost těchto úvodních údajů umožnila podle Třetí Knihy určit, ve kterém Nebeském Čertogu Svarožího Kruhu přišlo vaše narození („Slovansko-Árijské Vědy“ Kniha 3, str. 106).

Obrázek na straně 160 zobrazuje Štít Čísloboga, na které můžete najít: svůj Nebeský Čertog Svarožího Kruhu, pod jehož ochranou jste se narodili. Je zde také jeho Runový symbol a mnoho dalšího. Obrázek na straně 162 zobrazuje Kruholet, na kterém můžete najít své posvátné rostliny a Stromy-ochránce. Pěstovali je před svým domem, aby štěstí nikdy neopustilo dům. Ze svého posvátného stromu si člověk vyrobil hůl, kterou používal při posvátných obřadech a na dlouhých putováních. Dále uvádíme omezené informace, aby se bílý člověk z Rodů Velké Rasy nebo potomek Roda Nebeského, který se vrací ke svým prastarým Rodvým kořenům, mohl dozvědět, co mu Nebeští Předkové dali pro Javný Život na Midgard-Zemi.

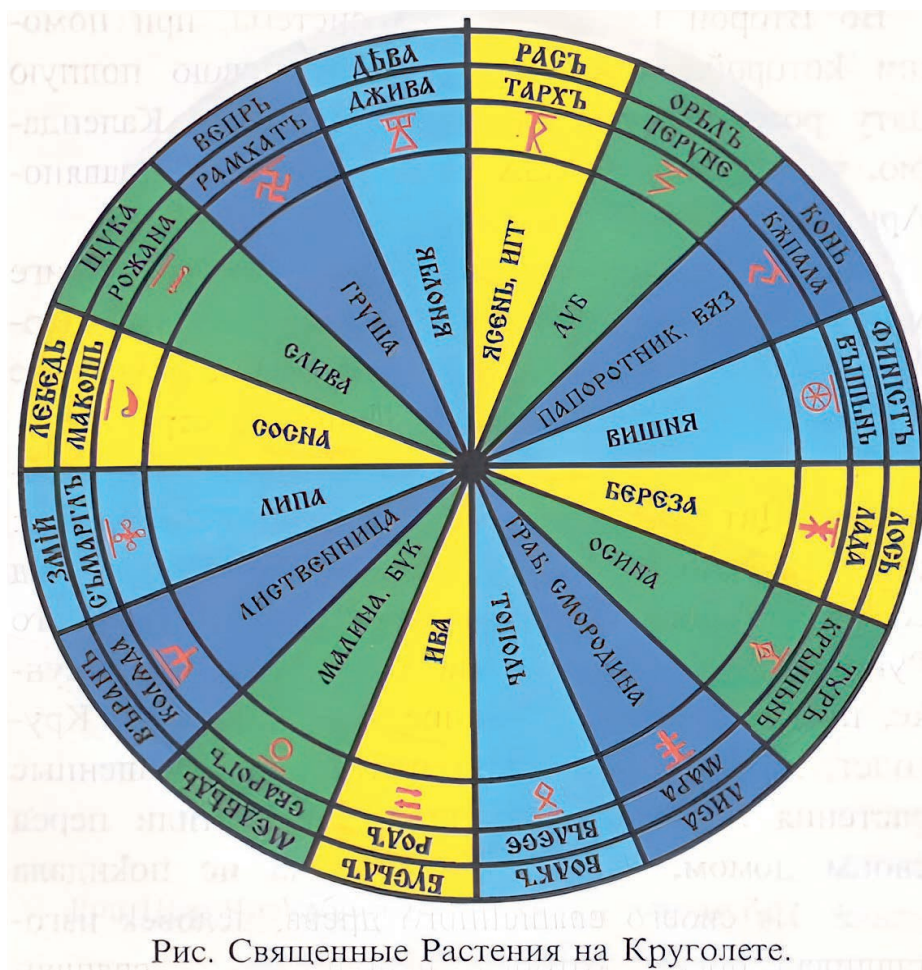

Рис. Священные Растения на Круголете.

Svaroží Kruh a podstata člověka

Podstata Nebeských Čertogů byla našimi Předky spojena do dvojic, protože sousední Čertogy mají některé společné vlastnosti.

Čertogy Děvy a Vepře dávají člověku touhu poznat svět kolem sebe v celé jeho mnohoobraznosti. Lidé narození v těchto Čertogách neuznávají tlak na sebe při rozhodování a sami se snaží být vůdci, samostatně řešit všechny problémy.

Čertogy Šticky a Labutě. Lidé narození v daných Čertogách, usilují o klidný, rozvázný Život, k tradičnímu úkladu, naplněný smyslovou empatií. Nejtěžším úkolem je pro ně učinit důležité rozhodnutí.

Čertogy Hada a Havrana. Lidé narození v daných Čertogách jsou od přírody velmi aktivní. Nejtěžší je pro ně samota. Jsou velmi zamilovaní a věří, že na prvním místě by měla být pouze ljubost (javná, fyzická, tělesná) a teprve potom vše ostatní.

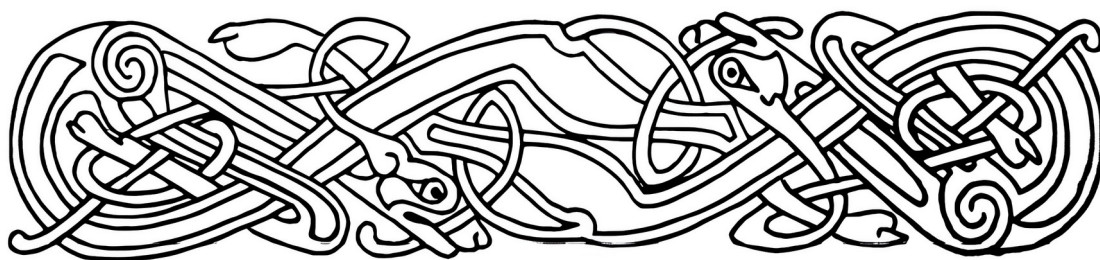
Čertogy Medvěda a Busla. Lidé narození v daných Čertogách jsou od přírody dobromyslní. Jejich neustálou snahou je zušlechtovat vše kolem sebe. Tvoří v blaho svého Rodu a s vytvořeným dostatkem v Rodu se snaží mít bohaté potomstvo.

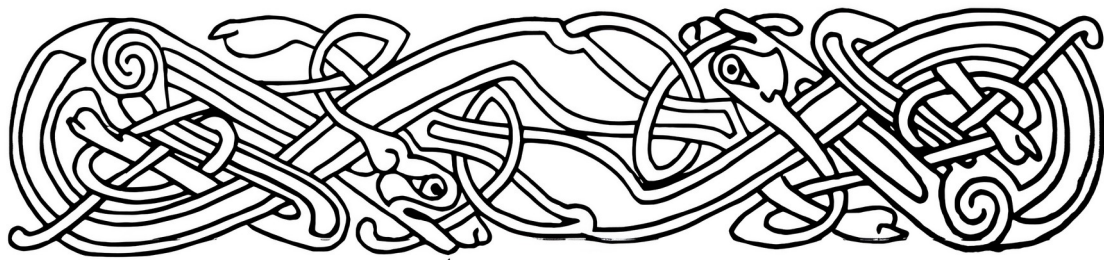
Čertogy Vlka a Lišky. Lidé narození v daných Čertogách jsou od přírody hledači. V Ljubosti hledají podstatu a smysl. Rádi na sobě experimentují. Smysl pro zvědavost je u lidí narozených v těchto Čertogách silnější než strach z neznámého a mají zájem poznávat svět kolem sebe.

Čertogy Tura a Losa. Lidé narození v daných Čertogách jsou pracovití, neustále se věnují jakékoli činnosti, i když je tato činnost monotónní. Jejich vnitřní podstata jako by se začátkem jara probudila k životu, a když přichází Novoletí, jejich tvůrčí přístup k Životu je ovládnut zimním spánkem.

Čertog Finista a Koně. Lidé narození v daných Čertogách se kvůli svému nedostatku prostoru snaží dělat několik věcí najednou. Od dětství jsou nespolečenšší, a proto se během dne mohou věnovat jedné a té samé věci, začít ji a zahodit, ale pak ji dovést do konce. Od přírody jsou maximalisté, takže když konají nějaké skutky, jejich mysl se snaží řešit globální univerzální otázky.

Čertog Orla a Rasa. Lidé narození v daných Čertogách jsou dobrodušní a laskaví. Je v nich velmi silný pocit ochránářství, ale někdy může tento cit přerůst ve vlezlost a vnucování svého názoru druhým. Učení a poznávání je těmto lidem dáno snadno, ale v poznávání okolního Světa a podstaty Přírody jim brání velká lenost. Aby uklidnili sebe i lidi kolem sebe, vymysleli si výmluvu: „proč se učit hned, časem vše přijde samo a zapadne na své místo“, ale říkali jim: „že pod ležícím kamenem voda neteče.“

Zvláštnost charakteru určená Nebeskými Čertogy Svarožího Kruhu.

Čertog Děvy: dává tvrdohlavost, nezávislost, schopnost dosáhnout cíle.

Čertog Vepře: dává svévolnost, rozhodnost, obratné splnění úkolu, pokud není na výběr.

Čertog Štíky: vám umožní přizpůsobit se jakémukoli prostředí a cítit se všude jako ryba ve vodě.

Čertog Labutě: dává větrnost, svéhlavost a svévolnost a někdy i přílišnou hrdost a povýšenost.

Čertog Hada: dává chladný, neskrývaný egoismus, narcismus, někdy přecházející v láskyplnost, stejně jako odmítání kritiky na vlastní adresu.

Čertog Havrana: dává dobromyslnou, otevřenou povahu, lehce se zamiluje a láskyplnost, někdy až větrnost. K 40 Letům dává člověku Moudrou Životní zkušenost.

Čertog Medvěda: dává mužnost, statečnost, ochránářství, schopnost porozumět každému problému a schopnost najít východisko z každé nepřehledné situace.

Čertog Busla: dává otevřenost, vzájemnou úctu, Duševnost, schopnost vybrat si nejvhodnější a nejpříznivější místo k Životu, aby vyrostlo zdravé potomstvo.

Čertog Vlka: dává bojovnost, ostražitost, touhu obnovit pořádek za každou cenu. Podle typu charakteru lze takovým lidem říkat „sanitáři Života“.

Čertog Lišky: mazanost, lstivost, sklon k experimentům a pokusům, aby si vše ověřil na sobě a využil pro klidný, bezproblémový Život.

Čertog Tura: dává vytrvalost, lásku k tvůrčí činnosti a pracovní úsilí i v rutinních podmínkách, houževnatost při dosahování cíle za předpokladu, že si člověk tento cíl určil sám.

Čertog Losa: veselý, milující, otevřený charakter, bezstarostný a klidný obraz života, usilující o bezhraniční ideály.

Čertog Finista: dává obezřetnost, sklon ke zkušenostem, aby člověk poznal různé aspekty Života, schopnost nepadnout Duchem v případě neúspěchu. Umění chopit se věci, aby dosáhl cíle.

Čertog Koně: dává člověku impuls a všeobjímající touhu po Životě, ale velmi často v rychlém pohybu k jakémukoli ideálu proletí kolem větších a cennějších ideálů.

Čertog Orla: dává sílu, rozhodnost v jednání, rozlet myšlenek a představitivost.

Čertog Rasa: dává rozumnost, klid při přemýšlení o problému a zároveň veselost a vyrovnanost ve chvílích odpočinku.

Všechny výše uvedené charakteristiky jsou společné pro Čertogy a posílení nebo oslabení jakýchkoli charakteristik nebo vlastností závisí na tom, ve kterém Sále Čertogu se bude nacházet Luna, Země, Slunce nebo Hvězda.

Dále můžete podle svého Slovanského dne Narození zjistit, jakými vlastnostmi vás Nebeští Předkové obdařili v den vašeho zrození na Světle Božím (všechny údaje jsou přizpůsobeny současnému lidskému pohledu na svět).

Nejprve musíte v níže uvedených charakteristikách najít svůj měsíc Narození. Podle data Narození zjistíte, ve kterém čtvrtletí měsíce došlo k vašemu Narození, a zjistíte potřebné údaje. V tabulce dnů čtvrtletí pak získáte další informace, které se stanou určujícími pro vaše dříve uvedené údaje.

Pro získání co nejúplnějších informací je nutné znát Slovanský čas Narození. A při jeho znalosti je možné získat další údaje, které člověk obdrží v čase určeném Bohy. K dodatečným charakteristikám totiž patří hodina, část, dola, mgnovení, mig atd. vašeho Narození.

Charakter člověka podle čtvrtiny Měsíce

Ramchat, I. čtvrtina (1-10): Tyto dny dávají rozenému sílu vůle, cílevědomost, mystický um, neschopnost přijmout kritiku, protože kritika způsobuje pocit agrese, zejména pokud je to nespravedlivé. Lidé narození v těchto dnech, jsou zvědaví a snaží se dosáhnout všeho vlastním umem (myslí). Ve volném čase rádi čtou knihy, poslouchají hudbu, pěstují květiny a zabývají se zvířaty.

II. čtvrtina (11-20): Lidé narození v těchto dnech jdou pouze cestou, kterou znají. Nejtěžší je pro ně vybrat si mezi několika potřebnými věcmi, nápady nebo cíli. Oni - „mohou zůstat hladoví u bohatě prostřeného stolu“, protože nebudou vědět, kde začít jíst. Tito lidé navíc preferují spíše kolektiv než samotu. Nemají rádi samostatné čtení - raději poslouchají a sledují. Rádi přijmou odpověď na jakoukoli otázku, než aby sami přemýšleli a došli k odpovědi.

III. čtvrtina (21-30): Lidé narození v této čtvrti jsou obdařeni jasným, svérázným charakterem. Snaží se proniknout do podstaty všech věcí, a navenek se snaží být stranou. Neustále kalkulují s konkrétní situací, protože mají um analytika a experimentátora. Takový člověk je od přírody vždy vůdčí osobností a i v rodině se snaží převzít hlavní roli, což vede ke konfliktům v rodině.

IV. čtvrtina (31-40): Tito lidé se rodí s filozofickým a analytickým umem. Někdy se filozofií a filozofickými myšlenkami obklopí tak hluboce, že dokáží přehlušit jakoukoli práci. o takových lidech se říká, že "mluví s kýmkoli, aby mluvil". Kvůli své přílišné mnohomluvnosti mají často ztížený rodinný život.

41. den: V tento den se rodí velmi impulzivní, milující lidé. Takovým lidem se často říká Duše společnosti. Snadno zvládají různé profese, protože jejich analytický um pomáhá pochopit podstatu každé profese a každé tvůrčí činnosti.

Ajlet, I. čtvrtina (1-10): V této čtvrti se rodí lidé, kteří nesnesou být sami. Nemohou jestvovat bez Ljubosti a pečování. Být středem pozornosti je jejich stálým cílem. Zároveň nevynakládají mnoho úsilí na upoutání pozornosti, protože věří, že by je měl každý obdivovat. Využívají své vynikající paměti, aby si zapamatovali více rozhovorů, drbů, báchorek, anekdot, aby udrželi konverzaci v jakékoli společnosti. Občas jsou velmi úspěšní v oblasti služeb.

II. čtvrtina (11-20): Lidé narození v této čtvrti jsou obdařeni laskavostí a pracovitostí. Jsou domácí a snaží se udělat vše pro svůj domov a rodinu. Často přitom podléhají vlivu hromadění věcí a uchovávají staré předměty, které dosloužily. Neustále uchovávají babiččiny a dědečkovy staré věci a hromadí věci nové, přičemž člověk ani nepřemýšlí o tom, zda je jeho potomci budou potřebovat. Takoví lidé často raději navštěvují svátky jiných lidí, než aby pořádali vlastní, protože to pro ně, jak se domnívají, jsou vyhozené peníze.

III. čtvrtina (21-30): Lidé jsou neuvěřitelně tvořiví a výkonní. Celý život nečiní pro sebe, ale pro svou rodinu a pro druhé - vychovávají své děti, pak pomáhají svým dětem vychovávat vnoučata, vnoučatům - pravnoučata. Mají čistou, jasnou, mysticko-realistickou mysl. Netolerují lži a přetvářku. Ve vztazích usilují o prosperitu, rovnováhu a mír. Svým dětem od dětství vštěpují tvůrčí činnost a sebeúctu.

IV. čtvrtina (31-40): Lidé jsou impulzivní, laskaví, rádi jsou středem pozornosti, často se pletou do rozhovorů, ve kterých se nevyznají, což způsobuje negativní postoj k sobě. Jejich přirozená zvědavost nezná mezí. Jejich přání se velmi často neshodují s jejich možnostmi, proto se snaží najít ochránce, který by jim pomohl jejich přání uskutečnit. Při všem svém nezávislém obrazu Života, o kterém neustále mluví, tito lidé pořád ctí své rodiče a za jakéhokoli stavu se jim snaží pomoci, zejména jim pomáhají v obtížných situacích.

41. den: Lidé narození v tento den jsou obdařeni vnitřními protiklady. Celý život se potýkají s nejrůznějšími problémy, které musí překonávat. Od narození jsou obdařeni jasným, světlým umem a pragmatismem. Když se realita neshoduje s vymyšlenými plány, mají deprese, které je mohou přivést k nervovému zhroucení, nebo k užívání chemických či přírodních drog k úniku z realnosti (tabák, alkohol, drogy).

Bejlet, I. čtvrtina (1-10): Lidé narození v této čtvrti jsou obdařeni touhou po znání a také obrovskou vychytralostí. Každou situaci se snaží obrátit ve svůj prospěch a vytěžit z ní výhody. Dokážou být velmi narcističtí, milují, když se jim projevuje pozornost, když se o ně pečuje, hledá se jejich názor, a také rádi poznávají svět kolem sebe.

II. čtvrtina (11-20): Lidé mají proměnlivou povahu. žijí podle zásady - teď potřebuji tohle, za chvíli něco jiného. Jsou v neustálém zmatku a nevědí, co potřebují, takže neustále hledají. Jsou to velcí experimentátoři, snaží se něco vytvořit, takže v jejich životě dochází k neustálé změně prostředí, celý jejich život jde s neustálými změnami. Velmi dobře se cítí v nábožensko-duchovní atmosféře.

III. čtvrtina (21-30): Od narození jsou tito lidé tvrdohlaví až k nemožnosti. Jsou zvyklí brát v úvahu pouze sebe a uznávat pokyny pouze svých Rodičů a Předků. Svě rodiče velmi lžubí a pomáhají jim, protože v nich vidí oporu a útočiště v temných dnech, protože si z dětství pamatují, že jejich rodiče jim nikdy neodmítnou pomoc a přístřeší. Stejným způsobem vychovávají své děti. Tito lidé se narodili obdařeni vychytralostí a filozofickým myšlením, proto se často stávají duchovními nebo umělci.

IV. čtvrtina (31-40): V této čtvrti se rodí lidé s veselou povahou a tvořivý. Milují lenošení v hlučné společnosti a obvyklý rodinný denní řád. Rádi pracují na pozemku (zahradě, zeleninové zahrádce, chalupě) nebo s výrobou předmětů potřebných v rodinně. Jsou velmi domáctí a milují děti. Život bez dětí se jim zdá nepravděpodobný, protože od narození mají smysl pro Povinnost před Rodem.

41. den: Lidé narození v tento den jsou obdařeni rozhodností, Silou Vůle, tvrdohlavostí. Podvědomě považují své rozhodnutí za istinu v poslední instanci. Ochotně vyslechnou všechny rady a souhlasí s těmi, kdo jim je dávají, ale nakonec vše udělají po svém. A v případě neúspěchu obviňují rádce, že jim špatně poradili.

Gejlet, I. čtvrtina (1-10): Lidé narození v této čtvrti jsou veselí, často blázniví, jsou považováni za Duši každé společnosti a slušných lidí. Umí se aktivně bavit a také se aktivně věnovat tvůrčí činnosti. Chuť činit je jim dána od narození. Vzhledem k tomu, že je jim od narození dán smysl pro spravedlnost a touha po pořádku, volí tito lidé cestu služby společnosti - vymáhání práva, ochrana společnosti a spravedlnost.

II. čtvrtina (11-20): Lidé narození ve čtvrté čtvrti mají filozofickou a poznávací mysl. Celý jejich život je plný experimentů, které provádějí nejen na druhých, ale i na sobě. A vše, co vyzkoušeli na sobě, řadí mezi neměnné istiny, o nichž nelze diskutovat. Říká se o nich, že své přesvědčení hájí „s pěnou u úst“. Svou správnost dokazují, když nikoliv fakty, tak usilovnými projevy své Vůle.

III. čtvrtina (21-30): Lidé narození v této čtvrti jsou obdařeni smyslem pro rytmus, hudebními schopnostmi. Často jsou z nich vynikající tvůrci uměleckých děl (hudby, literatury, architektury). Neustále pátrají a objevují nové vjemy. Jsou laskaví, ale v Ljubosti pořád hledají nové pocity. Málokdy mají rodinné štěstí, protože často hledají změnu prostředí, aby mohli spatřit Svět svýma očima.

IV. čtvrtina (31-40): V této čtvrti se rodí lidé s jemným, dobromyslným charakterem. Jsou obdařeni představivostí, zkušenostmi a soucitem. Mají spíše materialistické než idealistické myšlení, a proto se snaží všeho dosáhnout vlastním umem. Je pro ně důležité, aby bylo cílem logického uvažování nebo matematických výpočtů získat odpověď na jakoukoli otázku. I pro poznání podstaty boha mohou odvodit speciální matematické vzorce, a pokud tyto matematické výrazy potvrdí jestvování boha, pak v něj tito lidé začnou bezmezně věřit. Pokud matematicky jestvování boha potvrdit nemohou, začnou žít podle zásady: „je-li bůh - dobře, není - budeme žít bez něj“.

41. den: Lidé narození v tento den podléhají vlivu různých náboženských nauk. Snaží se poznat všechny učení, které jim přijdou do Životní Poutě. Upřímně věří v učení, které právě studují, ale pokud je toto učení zklame, přejdou k novému. A tak v neustálém hledání prochází celý jejich Život.

Dajlet, I. čtvrtina (1-10): Lidé narození v této čtvrti se snaží najít sami sebe v užitečnosti svých činů pro okolní svět. Jejich měkký, jemný charakter je ovlivněn různými naukami, jak náboženskými, tak sociálně-životními směry. Smysl pro Ljubost a empatii jim pomáhá budovat rodinný život, ale nástrahy v průběhu života takovému člověku vytvářejí mnoho problémů a on začíná panikařit před domněle neřešitelným problémem, i když se po chvíli sám vyřeší.

II. čtvrtina (11-20): V této čtvrti se rodí lidé s rozporuplnou povahou. Jejich nálady se neustále mění a mají tendenci vše absolutizovat. Malá vnitřní vítězství se mohou proměnit ve velkolepou oslavu, zatímco malé neúspěchy ve velkou tragédii. Příčina toho všeho spočívá v představitosti, opatrnosti a nedůvěře, ale lidé narození v této čtvrti jsou obdařeni laskavostí, která proměňuje nejen je samotné, ale i všechny kolem nich, a když cítí podporu druhých, dokážou hory přenášet.

III. čtvrtina (21-30): Lidé narození v této čtvrti jsou od přírody dobrosrdeční a jemnocitní. Snaží se všeho dosáhnout pouze vlastním úsilím a tvůrčí činností a smyslem jejich činnosti je pomáhat druhým. Seběmenší neúspěchy a problémy uvrhnou takového člověka do stavu deprese a smutku. Zdá se mu, že se od něj odvrátil celý svět, pro který se snažil udělat to nejlepší. Tento depresivní stav může člověka odvést od společnosti, na kterou je zvyklý, a stává se samotářem. V současném Světě takový člověk odchází do nějakého náboženského společenství nebo hledá zapomnění v alkoholu a drogách, aby se dostal do jiného Světa, kde jeho problémy nejsou.

IV. čtvrtina (31-40): V této čtvrti se rodí lidé se silnou Vůlí a cílevědomostí. Jakýkoli čin se jim doslova vře v ruku. Jsou obdařeni smyslem pro krásu a spoustu volného času věnují umění. V současném světě se z nich často stávají starožitníci, archeologové, sběratelé starožitností, nikoliv proto, aby měli starověké vzácnosti, ale aby se jejich prostřednictvím dotkli Prastaré Moudrosti a Života, který jestvoval v dobách minulých. Příroda je však obdařila silnou nervovou soustavou a oni jsou velmi často nervózní z maličností. Kvůli jejich nervozitě se u nich objevuje mnoho nemocí, které přičítají jakékoli příčině, jen nikoliv své nervozitě.

41. den: V tento den se rodí lidé s mystickým a filozoficko-mravním smýšlením. Celý jejich Život je tajemstvím a hádankou, kterou se nesnaží zveřejnit. Mají mnoho tváří. V práci jsou jednou, v rodině druhou, ve společnosti třetí a do svého vlastního světa nepustí nikoho, ani nejbližšího člověka.

Elet, I. čtvrtina (1-10): V této čtvrti se rodí lidé, kteří jsou rádi středem pozornosti. Jejich naivita jim často způsobuje v Životě spoustu problémů. Mají velmi rádi Svět Přírody a nedokážou si představit lidský život bez spojení se zvířaty. Jejich Život je vždy utvářen tak, že neustále vzpomínají na své dětství a jako malí nechtějí vyrůst, protože dětství se jim zdá nejkrásnějším obdobím života. Celý jejich další Život je jako ozvěna jejich dětství.

II. čtvrtina (11-20): V této čtvrti se rodí lidé s dobrodružnou myslí. Usilují o nový cíl navzdory všem překážkám a často svého cíle dosáhnou, i když tím vyplývají spoustu energie a někdy i krve lidí kolem sebe, protože jdou za svým cílem po hlavě. Zároveň také milují Přírodu, okolní svět, neustále mají kočky a psy, pořád sbírají a shromažďují staré věci.

III. čtvrtina (21-30): V této čtvrti se rodí lidé, kteří všeho dosáhnou vlastním úsilím, přestože se na jejich cestě objevuje mnoho problémů. Jejich hlavním cílem v pozemském životě je vytvořit rodinnou pohodu a dosáhnout prosperity pro svůj Rod. Proto zpravidla dosahují největších výsledků jako obchodníci nebo průmyslníci.

IV. čtvrtina (31-40): V této čtvrti se rodí lidé obdařeni filozofickou a mystickou myslí. Usilují o uznání v životě společnosti. Z tohoto důvodu věnují rodině jen velmi málo času. Proto není rodinný život těchto lidí vždy úspěšný. Neustále potřebují psychickou úlevu, kterou mohou najít pouze při pobytu v Přírodě. V případě odloučení od Přírody je jejich Život krátkodobý a odchod ze Života bývá spojen s nervovým vyčerpáním.

41. den: Lidé narození v tento den jsou obdařeni neobvyklými schopnostmi, které jim pomáhají přizpůsobit se jakémukoli prostředí. To znamená, že pokud jsou v lese, neztratí se, a pokud jsou ve vodě, neutopí se. Když tento člověk navštíví místo, kde je mnoho zvířat, pak se k němu zvířata hrnou, stejně jako někdy lidé. Mají výbornou paměť.

Vejet, I. čtvrtina (1-10): V této čtvrti se rodí lidé s větrným charakterem. Je pro ně obtížné naplánovat si svůj denní program. Žijí jakoby z vůle náhody: den uplynul a vše je v pořádku. Proto je pro ně obtížné jestvovat ve společnosti, kde je denní režim. Mají potíže s matematickou analýzou. Vždy doufají ve štěstí a při jakékoli činnosti neustále riskují. Jsou vždy velmi hazardní a milují všechny druhy her. Účastní se jich, aniž by absolutně přemýšleli o tom, zda se na ně usměje štěstí, nebo se jim to nepodaří. Ve hře, stejně jako v Životě, je pro ně důležitý samotný průběh. Ale přestože mají problémy s matematickými výpočty, jejich výborná paměť jim pomáhá zapamatovat si určité standardní situace, takže jejich oblíbenou hrou jsou často šachy.

II. čtvrtina (11-20): V této čtvrti se rodí lidé s velkou Ljubostí k Zemi. Jejich oblíbeným zaměstnáním je zahradničení, květinářství. Tito lidé si od narození zvykají počítat svůj Život na mnoho let dopředu a pracují na tom, aby zajistili životní prosperitu nejen sobě, ale i všem svým blízkým. Jsou to přímí lidé, kteří mají v Životě jen málo přátel, protože vždy říkají do očí to, co si myslí. Proto pokud mají přátele, stoprocentně jim důvěřují a tito přátelé jsou s nimi v zármutku i v radosti. Říká se o nich, že „za své přátele položí i život.“

III. čtvrtina (21-30): V této čtvrti se rodí lidé obdařeni schopností najít společnou řeč se všemi lidmi a vytvářet s nimi dobré vztahy. Zpravidla jsou družní a dobromyslní. Lidé o takových lidech říkají: "něžné telátko, které sedm maminek kojí". Z jakýchkoli poznatků si berou jen to, co potřebují, a někdy se jim to vyplatí. V komunikaci však dokážou vydávat i kousek vědomostí za naprosto celou istinu a lidé si jejich slova vezmou k srdci. Často se uchylují ke lsti a lichotkám, aby se vyhnuli konfliktům nebo dosáhli určité dohody. Často se stávají velvyslanci a diplomaty. V běžném Životě jsou velmi domáctí, milují rodinnou pohodu, ale zároveň mají velmi rádi hlučnou společnost mimo rodinný kruh.

IV. čtvrtina (31-40): V této čtvrti se rodí lidé, kteří se vyznačují inteligencí a vynalézavostí. Vždy se přizpůsobují okolnímu světu. Rádi dávají najevo své "já", aby byli středem pozornosti. S každým najdou společnou řeč. Od dětství neradi čtou a učí se, zejména v dětství, ale rádi pozorně naslouchají a zapamatují si to, co je pro ně přínosné. Přirozená větrnost a vnitřní nezávislost jim nebrání vytvořit pevnou a spolehlivou rodinu. Po čtyřicítce veškerá jejich aktivita směřuje k prosperitě a vytvoření svého Rodu.

41. den: V tento den se rodí svéhaví lidé, kteří žijí podle zásady: "Dodržuji Kon Předků a ve všem ostatním si dělám, co chci". Často se ujímají mnoha věcí, ale ne vždy je dovedou do konce. Proto často nerozvíjejí vztahy s ostatními, což často vede k tomu, že lidé narození v tento den, mění místo bydliště.

Chejlet, I. čtvrtina (1-10): Lidé narození v této čtvrti jsou obdařeni bystrým umem. Na začátku života se snaží sobě i svému Rodu zajistit materiální blahobyt. A teprve po čtyřicítce začínají myslet na Duši a Ducha. To se však stává jen zřídka, protože materiální část jejich Života převažuje nad Duchovní.

II. čtvrtina (11-20): V této čtvrti se rodí lidé, kteří se snaží žít podle svých představ a na vlastních nohou. Nemyslí na zítřek a žijí jen pro dnešek. Zároveň usilují o to, aby Život byl prožíván zábavně a příjemně. Pro takové lidi jsou hmotné statky vyšší než Duchovní. Mezi těmito lidmi však jestvují výjimky, tedy jejich naprostý opak, který se věnuje Duchovnímu životu. Z tohoto Duchovního života čerpají velkou radost a potěšení.

III. čtvrtina (21-30): Lidé narození v této čtvrti jsou obdařeni smyslem pro spravedlnost. Pravda a spravedlnost pro ně nejsou prázdným zvukem. Takoví lidé jsou ochotni jít na smrt za spravedlivou věc. Neustále bojují za spravedlnost. Je jim vlastní smysl pro důstojnost. Jsou připraveni přijít na pomoc za jakýchkoli okolností. Nespravedlnost ve světě musí být vymýcena. Tito lidé usilují o vybudování spravedlivé společnosti a začínají u své rodiny a svého Rodu.

IV. čtvrtina (31-40): Lidé narození v této čtvrti si nedokážou představit Život bez tvůrčí činnosti. Jsou zvyklí všeho dosáhnout vlastními silami. Neuznávají zahálčivý život a snaží se své děti naučit tvořit. Proto se jim říká největší pracanti. Dosahují úspěchu v jakémkoli povolání, ať už se pustí do čehokoli. Zvláštní štěstí je čeká v tvůrčí činnosti pro dobro Državy, protože jejich dílo budou jejich potomci nazývat památníky minulosti a Kultury.

41. den: V tento den se rodí lidé s mimosmyslovými a mystickými schopnostmi. Neuznávají nad sebou žádnou autoritu kromě Duchovní autority, tedy těch lidí, kteří jim dávají Moudrost a Znání. Toto Znání jim pomáhá, pokud žijí ve světlé společnosti (podle Svědomí a Konů Rodu), a škodí, pokud žijí v totalitním státě (monarchii, demokracii, komunismu, náboženském státě).

Tajlet, I. čtvrtina (1-10): V této čtvrti se rodí lidé, kteří jsou zvyklí dotahovat své záležitosti do konce. Jsou to nezávislí, svéhlaví a silní jedinci. Vždy jednají podle vlastního uvážení a na vlastní riziko. Zároveň jsou velmi zvědaví a sahají po znání. Jejich zdánlivá vnější nepozornost a neuspořádanost jim nebrání studovat vše do nejmenších detailů, aby si byli vědomi všech případů.

II. čtvrtina (11-20): V této čtvrti se rodí lidé s laskavou, melancholickou povahou. Jejich touha po znání v různých oblastech, zejména v Duchovním Životě, nesouvisí ani tak se získáním hmotného prospěchu, jako spíše s tím, aby ukázali svou moc nad živly, čímž v lidech vyvolávají strach a údiv, a proto, jak si myslí, respekt, neboť jejich logika Života je založena na následujícím: "Bát se znamená mít úctu".

III. čtvrtina (21-30): Lidé s obrazně-analytickým (objemově-analytickým) myšlením. Ve svém pozemském Životě dosáhnou všeho sami. Jsou to skvělí experimentátoři, kteří nepřijímají slova na Víru a snaží se vše dokázat experimenty nebo pokusy, aby se o tvrzení přesvědčili vlastní zkušeností.

IV. čtvrtina (31-40): V této čtvrti se lidé rodí s tradiční analytickou myslí, která jim pomáhá poznat Prastarou Moudrost všech lidských druhů. Poznáváním různých Duchovních učeních se dostávají k samé podstatě a nacházejí v nich původní body událostí. Svou povahou jsou to velmi společenšší lidé, kteří jsou všem na očích. Ale přestože se o nich říká, že "o nich každý ví", jsou to lidé tajemní. Tito lidé jsou prostí jen zdánlivě. Mají svůj vlastní obrovský vnitřní svět, do kterého nikoho nepustí, dokonce ani blízké lidi.

41. den: V tento den se rodí lidé, kteří jsou obdařeni zvláštními Duchovně-mystickými schopnostmi: sugescí, hypnózou, levitací, telekinezí, pyrokinezí atd. Snadno poznávají různá Védská a náboženská učeních. Od narození znají základní klíče a tajemství Vesmíru, ale vzhledem k tomu, že většinu času tráví v Duchovním Světě, jsou tito lidé ve Světě Javi považováni za poustevníky, protože nemají rodinný ani společenský život. Lidé v jejich okolí nejsou schopni pochopit hloubku a sílu jejich vnitřního Světa.

Čtvrtina.

1. den – dává člověku zvláštní formu života a činnosti a vždy mu pomáhá dosáhnout koruny vítězství.
2. den – dává člověku možnost spojovat různé formy Moudrosti.
3. den - dává člověku rozumnou formu rozmnožení Znání.
4. den - obdařuje člověka milosrdenstvím a soucitem.
5. den - dává člověku možnost získat prastaré Znání a okamžitě z nich dostat strach.
6. den - dává člověku úspěch ve všech jeho skutích a krásu.
7. den - obdařuje člověka touhou po vítězství Istiny.
8. den - dává člověku čestný úsudek při dosahování jeho cíle.
9. den – obdařuje člověka základem pro začátek libovolného znání.
10. den – obdařuje člověka schopností ke znání a schopností využívat Prastarou Moudrost při tvoření.

Священная березовая Роща.

Книга седмá.

„Slovo“

„Přilohy“

„Zákony Rita“

Zákony Rita, to jsou Nebeské Zákony o Čistotě Rodu a Krve. O Zákonech Rita, podle kterých žily všechny Slovanské a Árijské národy od starých časů, se současný svět naučil teprve v polovině 19. století. Dnes se pro Zákony Rita ve světě používá řecký název telegonie.

Pro některé lidi, jejichž mozky nejsou zaneseny tzv. „obecně lidskými hodnotami“, je telegonie obrazem a jediným parametrem přenosu dědičnosti z generace na generaci.

Fenomén telegonie byl znovuobjeven v 19. století v Anglii přítelem Charlese Darwina lordem Martonem, který se pod vlivem myšlenek svého přítele také rozhodl věnovat biologii. Zkřížil čistokrevnou anglickou klisnu s hřebcem zebry. Potomky nezískali, ale potom, když ji zkřížil s anglickým hřebcem, klisna porodila anglické hříbě se zjevnými pruhy na zadku, jako zebra. Lord Marton nazval tento jev telegonie.

Profesoři Flint a Felix Le-Dantek, současníci Charlese Darwina, patřili k prvním badatelům v oblasti telegonie. Provedli mnoho pokusů na ptácích a zvířatech. Profesor Felix Le-Dantek telegonii podrobně popsal ve své knize „Jedinec, evoluce, dědičnost a neodarwinisté“ (1899). Čtyřicetá kapitola tohoto díla se jmenuje „Telegonie neboli fenomén prvního samce“.

Až do šedesátých let 20. století prováděli vědci z různých zemí řadu studií, v nichž se zjistilo, že vliv telegonie se vztahuje i na lidi. Ukázalo se, že se dědí nejen vnější znaky prvního sexuálního partnera, ale v určitých případech i jeho nemoci, zejména pohlavní, duševní choroby, nemoci krve atd.

Jakmile byla telegonie vědecky prokázána, byly všechny výzkumy a publikace o ní utajeny a ve veřejných médiích a masmédiích byla telegonie označena za „pseudovědu“.

S tímto jevem se neustále setkávají a dobře ho znají nejen vědci, ale i ti, kteří chovají čistokrevné holuby. Pokud šedý holub „pošlape“ čistokrevnou holubici, okamžitě ji zabijí, protože pak i s tím nejelitnějším „partnerem“ bude mít jen nečistá mláďata.

Po utajovaných publikacích o telegonii ti, kteří z toho těžili, nebrali v úvahu jednu věc, že ve Slovansko-Árijských Védách a v jakémkoli náboženském učení světa světa, jako je Tóra, Bible, Korán atd. je zde také zmínka o fenoménu telegonie, kromě toho, že samotné slovo telegonie se v Posvátných textech nepoužívá.

Co říkají Slovansko-Árijské Vědy: „Nepřipouštějte Cizozemce k dcerám vašim, neboť zvrátí oni dcery vaše, a zneuctí Duše jejich čisté, a Krev Rasy Velké zahubí, neboť první muž u dcery, zanechává Obrazy Ducha a Krve... Cizozemské obrazy Krve z Děti Člověčenských Světého Ducha vyhánějí, a smísení Krve přivádí k zhynutí... a takový Rod zdegenerováním hyne, nemajíc zdravého potomstva, protože nebude vnitřní Síly, která zničí všechny choroby...“ (Santie Vědy Peruna. Kruh První. Santia 8, šloka 11-12). Podle daného Posvátného textu, První muž v životě dívky, zanechává svůj Obraz – je to psychologický a často, fyzický

portrét budoucího dítěte, kterého ona porodí. Jen od tohoto prvního muže závisí zdraví a ucelenost budoucího dítěte.

V Bibli, hlava 38, Kniha Genesis vypráví, jak Juda opustil své židovské bratry a oženil se s nežidovskou Kanaánkou. Z tohoto manželství měl Juda syny: Er, Onan a Šela. Nějakou dobu poté, co Juda žení nejstaršího syna, Er zemřel. Důsledkem porušení Zákonů o nemísení s ostatními národy. U Židů Zákon říká: „Žid by se měl oženit pouze s židovkou.“ A Juda porušil jeho zákon tím, že si vzal nežidovku, Kanaánku. Co ale Juda v tomto případě udělal? Co řekl svému prostřednímu synovi? „A řekl Juda Onanovi: Vejdi k bratrově ženě, vezmi si ji podle švagrovského práva a postarej se tak svému bratru o potomstvo. Ale Onan věděl, že to potomstvo nebude patřit jemu; proto kdykoli vcházel k ženě svého bratra, vypouštěl semeno na zem, aby svému bratru nezplodil potomka.“ (Bible, Kniha Genesis, hlava 38, 8-9).

Jak je patrné z výše uvedených příkladů, i v oněch vzdálených dobách byl takový jev, jako je telegonie, znám mnoha národům na zemi, a to vysvětluje jednání biblického Onana. Manželka mrtvého Era v sobě nesla obraz svého zesnulého manžela, a k tomu, aby se tento obraz vtělil do skutečného dítěte, bylo zapotřebí pouze semeno. Co bylo známé dokonce biblickému Onanovi, o předání Obrazů prvního muže, není teď známé mnoha učením, nemluvě o prostých lidech.

My bychom měli vědět, že Muž při pohlavním styku dává ženě energii jednoho roku svého Života: energie tří měsíců jde na zapsání obrazu Ducha a Krve a energie devíti měsíců na donošení plodu. A pokud muž vede promiskuitní sexuální život, zbytečně plýtvá svou energií Života.

Když však muž žije se svou milovanou a jedinou ženou, nedochází ke ztrátě energie Života. Jeho žena nejenže přijímá energii Života od svého muže, ale také otevírá ve svém muži kanály spojení s Kosmem, odkud přijímá energii Života a obnovuje to, co dal své ženě.

Tím, že žena podvádí muže nebo vede promiskuitní sexuální způsob Života, dostane nemoci srdce, Krve a Duše a hromadí různé Obrazy svých partnerů, ničí původní Obraz budoucího dítěte, protože s vrstvením různých Obrazů se původní Obraz prvního muže rozměňuje. Již dlouho je známo, že energie Obrazů Ducha a Krve se přenáší během pohlavního styku. Mnozí lidé si před deseti, dvaceti, třiceti, lety všimli, že na všech obalech sovětských kondomů bylo vytištěno „elektronicky testováno“, tj. vědci si byli vědomi, že se energie Obrazů přenáší, a prováděli speciální testy na spektrální přenos energií, a pak pozorovali, kolik se rodí urodů (pozn. je pod ochranou Rodu, je to první pěkné dítě) a debilů.

Není těžké si to spočítat, spočítali poměr prodaných kondomů a porovnali ho s počtem narozených neplnohodnotných dětí. Ale tyto údaje nikdy nezveřejní, zvláště v dnešní době, kdy propaganda zhýralosti mládeže den ode dne roste. V současných školách se na středoškolačky-panny dívají jejich ultramoderní spolužáci jako na „bílé vrány“, smějí se jim, říkají jim husy a další nadávky. Mezi sebou se chlubí, koho a kolik měly partnerů, kdo s kým spal mezi svými vrstevníky. Neznají Kony Rita, a ty říkají, že „muž dává ženě Dar Mateřství“. Nevědomá mládež ještě nemyslí na děti, takže mladí muži nevnímají dívky jako matky svých dětí. A když se dítě narodí mladému muži nechtěné, matka dítěte není obdařena Darem Mateřství. Cítí mateřskou péči, Ljubost, náklonnost k dítěti, proto dnes některé mladé matky nechávají své děti přímo v porodnicích. Duše mladé ženy je zničená. Mladá žena začne pít, brát drogy, opouštět domov, „toulat se venku“ hledat dobrodružství a náhodného partnera.

Proto se od Praščurných let na Rusi říkalo chraň svou čest od mládí. A ve slovanských zemích byl pojem panna Obrazem Čistoty a neposkvrněnosti. Když rodiče ženicha hledali nevěstu pro svého syna a přišli za rodiči dívky, která se jim líbila, první otázkou bylo: „Je vaše dívka čistá?“ Rozhovor se samozřejmě netýkal toho, jestli chodila do baně nebo nikoliv. Ale především ženichovy rodiče zajímalo, jestli byla dívka vdaná, zda nosí Obraz jiného muže, jestli někdo v jejich Rodu netrpí vážnými nemocemi. To vše se zjišťovali, aby jejich Rod mohlo prodlužovat plnohodnotné potomstvo.

Naši Předkové věděli, co v první manželskou noc muž předává ženě:

1. Obraz Ducha a Krve
2. Energii jednoho Leta (roku) svého Života (na vymošení potomstva).

3. Dar Mateřství (dar péče o dítě).

4. Ženský Úděl (Rodová genetická paměť dívky)...

Tím, že naplní manželku svým obrazem Ducha a Krve, jí dává energii jednoho Leta (roku) svého života. Navíc muž dává své ženě Dar Mateřství, neboť jejich hlavním životním cílem je mít děti – chlapce, kteří prodlouží daný Rod a dívky, které rozšíří a rozmnoží druhý Rod. Muž by měl svou ženu vždy vnímat jako Matku svých dětí. Pokud muž neviděl ve své ženě obraz Matky, pak může i nikoliv mít děti.

Kromě výše uvedeného muž odhaluje ve své ženě Ženský Úděl – Rodovou genetickou paměť, probouzí v ní: Moudrost její Matky, Babičky, Prababičky atd. - to znamená, že podvědomě začíná chápat, co a jak nejlépe a správně dělat.

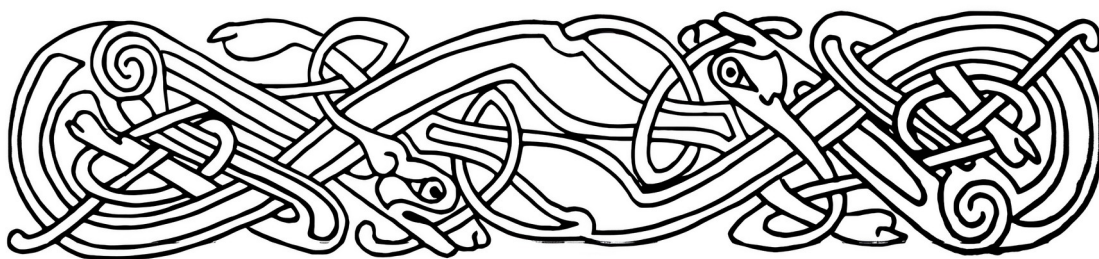
Žena by zase měla vnímat svého manžela jako jediného muže, kterého jí přidělili Nebeští Bohové. Za starých časů byl postoj k muži odpovídající, ale kromě vděčnosti a Ljubosti se o manžela starala jako o vlastní dítě.

Psychocharakteristika Slovanských a Árijských dětí byla zcela odlišná: do 12 let byly vychovávány společně, bez ohledu na pohlaví a nazývaly se jedním slovem – čada. Čada do 12 let spaly na palatách (pozn. postel pro děti, těsně pod stropem, mezi stěnou a pecí nebo kamny), pod stropem „mezi Nebesy a Zemí“ a byly pod dohledem všech Světých Bohů. Děti byly mravnější a čistší, neznali pokrytectví a puritánství. Koupali se spolu ve stejné řece, myli se ve stejné lázni, hráli si a pobývali spolu, to znamená, že nebyl kladen důraz na rozdílné pohlaví dětí. Chlapec byl pro dívku názorným příkladem Otce a Matky, budoucím Otcem své rodiny, ochráncem, pokračovatelem jejich Rodu. Dívka byla pro chlapce budoucí Matkou dětí, strážkyní domácího krbu. Kromě všeho ostatního je spojovala příbuzenská Ljubost - příslušnost k jednomu Rodu. Úcta ke kráse se formovala od dětství. Jak tomu všemu mohli rozumět cizinci s kulturou a mravy cizími těm našim.

Nové Rodinné svazky vznikaly pouze mezi představiteli různých Slovanských Rodů. Sňatky mezi příbuznými byly zakázané a nepřirozené. Ačkoli například v Judaismu jsou sňatky mezi příbuznými povoleny, Katolíci povolují sňatky mezi bratry a sestrami (bratrancem a sestřenicí). U Slovanů je to zakázáno, protože to vede k degeneraci Rodu. Sousední Rody žily v družbě, protože v rámci jednoho Rodu je sňatek nemožný. Slovani od dětství věděli, že Vůli Bohů nelze porušit - nevěsta se brala z jiného Rodu, jiné Vesi. Každý Rod je svým způsobem jedinečný. Když zaútočili nepřátelé, nikdo nenechal sousedy v nesnázích, protože kde synovi vzít nevěstu?

Slovani považovali rodinu za úplnou, když v ní bylo 16 dětí (dědičný Kruh). Povinnost vůči Rodu je 9 dětí, ale 16 dětí je úspěšná rodina, i když to nebyla hranice. Výchovu dětí by měl vždy provádět otec. Kon Rita říká: nepoužívat negativní formy při výchově dětí. Nezakazovat, ale vysvětlovat. Každé dítě na podvědomé úrovni chce napodobovat dospělé.

Od dětství se dětem vyprávělo o Hvězdách na Nebesích, o jejich Rodě-Kmeni, o projevech péče Předků a Bohů o každého prostřednictvím Přírody a Posvátných Stromů: břízy a dubu a dalších. Děti viděly, že když se v domě narodil chlapec, rodiče zasadili dub, a když se narodila dívka, zasadili břízu. Na tomto a dalších příkladech byly vychovávány Slovanské a Árijské děti. Od dětství uměly rozlišovat mezi Ljubostí a zamilovaností. Věděly, že zamilovanost přichází a odchází, ale Ljubost zůstává a člověk ji nosí ve svém srdci, když prochází Světy Javi, Slavi a Pravi.

Knihá osmá.
„Kruhy Času“
Letopisy Staroruské Církvé.
Kruh 39 od U.M.H.CH ⁽¹⁾

Páter Dij Trislav-Válečník (5495-5537)

V Letě 5528 měsíce Dajlet 26 den, Kapen Ingling Trislav, syn Velimudra, vnuk Ortaja, z da'Árijského Rodu Medvěda, byl vybrán Kruhem Vedičů ⁽²⁾ Bielovodí Páter Dijem a nastoupil do služby Svaté Rase.

1) U.M.H.CH – Uzavření Míru v Hvězdném Chrámu

2) Kruhem Vedičů – Radou Staršinů.

Od toho dne se celý jeho život odehrával ve vytváření Kapišť a obraně Svatylišť Bielovodí, v péči o rozkvět velikosti Síly Ducha všech Rodů země Svaté Rasy⁽³⁾ a Velké Rassenie⁽⁴⁾.

Od dětských let, kdy vlastnil dar předvídavosti, zabránil mnoha hrozícím katastrofám. Vyšní Bohové, kteří mu dali Prorocký Dar, před jeho očima otevřeli minulost, přítomnost i budoucnost různých Rodů a Kmenů, ale skryli před jeho zraky Život a Osud samotného Trislava. Nevěděl, jakou nit osudu pro něj utkala Trojsvětlá Makoš-Matička.

Velmi mnoho nespravedlivého zla vytvořil v těchto časech Rod Rybojedů⁽⁵⁾ a Kmeny Arimů⁽⁶⁾. V Letě 5526 měsíce Vejlet 8 dne, před Světlym dnem ve Slávu Vyšeně, budoucí Kapen-Ingling Kapiště Svaroga, Trislav a jeho Kapištní družina z 56 rychlých bojovníků, podporována vždy Všemohoucím Perunem, inspirována Indrou Zářivým, spřízněna s Moudrým Volchvem-Strážcem Volchaly⁽⁷⁾, odrazila v zuřivé bitvě nájezd Rybojedů, příchozích do Asgardské Vesi⁽⁸⁾ jako zloději pod rouškou noci, aby vyvolali rozbroje, v počtu čtyř set. V té velké bitvě, kterou sledovali všichni Světlí Bohové ze Svargy Přečisté, nebyl mezi družinami Rasičů nikdo, komu by chyběla síla nebo kdo by byl padl na Duchu. Mnoho bojovníků Svaté Rasy získalo v této bitvě Slávu a Čest. Dva Kruhy⁽⁹⁾ Rasičů⁽¹⁰⁾ přijal Perun do Nebeského Vojska, kteří neudělali ostudu svým zbráním a Tradicím Otcovským. Nepřítel neodolal nebyvalé nebojácnosti, a když si všiml, že se Rasičům blíží pomoc, uprchl za Pohraniční mez a na bojišti zanechal dvadevět Kruhů⁽¹¹⁾ zabitých a těžce zraněných svých příbuzných. V této kruté bitvě byl Trislav vážně zraněn šípem do hlavy a přišel o pravé oko.

3) země Svaté Rasy – teritoria od Uralu po Tichý oceán, a od Sibíře a Lukomorie do centrální Indie.

4) Velké Rassenie – teritoria od Uralu do Atlantiku, a od Skandinávie do Severní Afriky.

5) Rod Rybojedů – Rod Sibiřanů a Něnců.

6) Kmeny Arimů – kmeny džungarů žijících v Arimii. Arimia, tak nazývali Naši Předci – starou Čínou.

7) Volchaly – Nebeský příbytek Vojáků.

8) Ves – oblast, kraj, přiléhající k hlavnímu městu.

9) Dva Kruhy – 32 člověků.

10) Rasičů – z Rodů Rasy Velké.

11) Dvadevět Kruhů – 288 člověků.

Jeho pokrevní bratr, rychlý bojovník Jar Jasnooký, byl nalezen na bitevním poli mezi těly mnoha nepřátel, rozsekaný meči a probodnutý sedmi šípy, ležící v bezvědomí. Z vůle Vyšných Bohů byl však stále naživu.

Úsilím Mnohomoudrých Volchvů a velkých Potvorníků-bylinkářů⁽¹²⁾ se po dvou uplynutých měsících⁽¹³⁾, k Trojsvětlému Svátku Třech Lun⁽¹⁴⁾, Trislav s Jarem, jeho bratrem a přeživšími přáteli družiníky zcela uzdravili. Sám Trislav sloužil Slavnostní Pravslavení na čest založení Asgardu Irijského a vytvořil nekrvavé Tréby a Dary pro Slávu všech Světlych Nebeských Bohů a Předků Mnohomoudrých.

V důsledku zranění přišel Trislav nejen o pravé oko, ale také o Prorocký Dar Předvídavosti, ale v Rodech Velké Rasy mu pro jeho odvahu neřekli jinak než Trislav Válečník.

V Letě 5529 měsíce Elet 33 dne, ve Vendagardu Irijském⁽¹⁵⁾ během Velkého Svátku na čest Darování Santií Véd Tarchem Dažd'bogem, pro Duchovní vedení, spustil do Svaté země Trislav Vesmírnou Kouli, která se stala základem Velkého Kapiště Roda-Prarodiče, která posílá Duše zpět z Midgardu, do Světa Slavi⁽¹⁶⁾.

Toto Velké Kapiště bylo následně postaveno v průběhu Kruhu Let⁽¹⁷⁾ a bylo vysoké dvě třetiny voroku sáhů⁽¹⁸⁾, kolem jeho stěn tři sta sáhů na polední a také na půlnoční straně a Kapiště bylo vyzdobeno řezbami všelijakými, které stavělo šest set sedm šikovných řemeslníků. V centru Velkého Kapiště byl postaven Kummir Roda-Prarodiče, vyřezaný z posvátného cedru asi sedm sáhů vysoký⁽¹⁹⁾.

12) Potvorníků-bylinkářů – tj. znajících léčivých bylin.

13) Dvou měsíců – 81 dnů. Slovanské měsíce se některé skládají z 40 dnů a některé z 41 dnů.

14) Trojsvětlému Svátku Třech Lun – den založení Asgardu Irijského.

15) Vendagardu Irijském - město Venedů na Irtyši. Toto starověké město vykopali archeologové na konci dvacátého století nedaleko okresního centra Velkořečí v Omské oblasti. Tento archeologický nález byl přiřazen k nejstarším památkám protoměstské kultury.

16) Světa Slavi – Svět, který obývají Naši Předkové.

17) Kruhu Let – 16 let.

18) Dvě třetiny voroku sáhů – 20 sáhů neboli 42,7 metru.

19) Sedm sáhů – 15 metrů.

V Letě 5531 uzavřel Páter Dij Trislav Válečník obchodní smlouvu s Charimií⁽²⁰⁾. Charimia přivážela na Asgardské tržiště sůl, koření a další zboží a vyměňovala je za všechny druhy kožešin a cedrové ořechy. Průjezd obchodních karavan, od hranic země Posvátné Rasy až po Asgardské tržiště, střežili bojovníci Asgardu, Vendagardu, Sventogardu a Ratui⁽²¹⁾. Doprovod karavan byl nutný k jejich ochraně před Arimy.

V Letě 5535 byl na pokyn Trislava Válečníka ve třech verstách⁽²²⁾ od Omijského města⁽²³⁾ postaven Rasstovj Skit⁽²⁴⁾, v němž byly vychovávány děti ztracených bojovníků z Posvátné Rasy a který ochraňovali Perun Mnohosilný a Tor Mnohomoudrý. Na konci výcviku dětí ve Skitu přišli Kmeti⁽²⁵⁾, kteří sledovali odvahu v ristalištích⁽²⁶⁾, kde si vybrali mladé do družiny bojovníků.

V Letě 5537 Trislav spolu s Rody Pořečenské Slobody⁽²⁷⁾ slavil Den Kupaly. Přinesli nekrvavé oběti a Tréby Trojsvětlým Bohům Rasy Velké, zpívali mnoho hymnů ve Světlou Slávu jejich v Taryjském Svatylišti⁽²⁸⁾ na levém břehu řeky Tary, půl versty⁽²⁹⁾ od Kapiště Tary⁽³⁰⁾, kterou podle legendy vytvořil Moudrý Chán Uman⁽³¹⁾ před druhým ch'Árijským tažením do Dravidie⁽³²⁾.

20) S Charimií – s Chorezmem.

21) Sventogard a Ratuja – staré města Bielovodí, byla postavena na řece Ob.

22) V třech verstách – 3200,4 metru. (1 versta = 1066,8 m).

23) Od Omijského města – prastarého města na řece Omi, poblíž oblasti Rostovka. Nejstarší archeologická památka.

24) Rasstovj Skit - osada, v níž Žreci Bielovodí, vychovávali potomstvo Velké Rasy, v prastarých Rodových Tradicích, učili je uchovávanou prastarou Moudrost Rasy.

25) Kmeti – vojevůdci.

26) Ristalištích – místa, kde se prováděli souboje.

27) Pořečenské Slobody – jestvují dodnes v Muromcevském okrese Omské oblasti.

28) Taryjské Svatyliště - posvátné místo na břehu řeky Tara, které Starověrci nazývají - Uročištěm Tary. Dnes je to místo starověké kultury, které archeologové nazývají Tarský úval.

29) Půl versty – 533,4 metru.

30) Kapiště Tary – Chrám Tary, Taře se také říká bohyně Země. V naší době je Tara uctívána nejen ve Rodech Starověrců-Inglingů, ale také v současné Indii.

31) Chán Uman – Bielovodský Kníže (Chán) Uman, je uctíván u Starověrců-Inglingů a v Indii, ale v současné Indii se mu říká Hanuman, což je spojením jeho hodnosti a jména.

32) Dravidia – stará Indie. Toto území obývaly černokoží národy: Dravidové a Nagové.

Na vrcholu slavnosti, když Měsíc a Hvězdy zářily na Nebeské Modři, když kroužili chorovody kolem Kummirů a Ohněvic a kolem Perunova Zářícího Meče, blahorečené Semarglem-Ohňobogem, přistoupili osadníci z Pořečí k obřadům omývání a očišťování, poté co přinesli Nekrvavé Oběti Bohům i Předkům svým, z lesa, pod rouškou blížící se noci, na lidi nacházející se na svátku zaútočil nepřátelský oddíl čítající dvě stě Rybojedů a čtyři sta Arimů, kteří dorazili na strugách a loďkách z horního toku Irije a cestovali proti proudu od ústí řeky Tary. V následné nerovné bitvě se Slobožané bránili, čím mohli: meči nošenými za střenkou boty, praky, různými věcmi, neboť bojové meče zůstaly v rodných choromech a Rasiči bez strachu bránili své Rody před protivníkem. Mnoho mužů našlo slavnou smrt pod šípy Arimanskými ⁽³³⁾, neboť bránili své Rodoviče, starce, ženy a děti.

V nerovném boji zabili nepřátelé téměř všechny starce, děti a Žrece, kteří byli na svátku. Nejmladší děti byly odvedeny do zajetí, aby byly prodány do otroctví. Z dospělých Rasičů zůstala naživu pouze nástupkyně Páter Dija, Žrice-Veduna Olega z Kapiště Tary, protože ji v samém vrcholu boje poslal Páter Dij Trislav Válečník pro pomoc do Tarského strážního města ⁽³⁴⁾, stojícího na soutoku řek Tary a Irije od Leta 3502. Žrice-Veduna Olega, vedená Velkou Tarou Mnohomoudrou a chráněna Rodem Nebeským, jdouc křovinami mnohými, podél pobřeží Tary spatřila cizí strugy a lodě, na nichž seděli dvě strážce Arimanské, kteří hlídali zajaté malé děti.

Poté, co vyprávěla o neštěstí, které postihlo správce města Tary, vyprávěla také o lodích Arimanských, stojících v úkrytu na břehu řeky Tary, na nichž byly shromažďovány zajaté děti. Během hodiny se chopilo zbraní všechno mužské obyvatelstvo města Tarského: od parubků ⁽³⁵⁾ až po starce. Na radu Žrice Olegy byly všechny dostupné nevody ⁽³⁶⁾ spojeny v jeden velký nevod a ten zablokoval Taru poblíž ústí.

33) Šípy Arimanské – šípy zhotovené v Číně.

34) Tarského strážního města - starobylé pohraniční město, střežící severní hranice Bielovodí před Sibiřany. Nacházelo se na levém břehu řeky Tary, v samém ústí. Pozůstatky Tarského města objevili v roce 1992 archeologové z Tarského pedagogického institutu.

35) Parubkové - byli mladí muži do 21 let. Již uměli držet zbraně a trénovali ve dvojicích.

36) Nevody – rybářské sítě.

Třidevět ⁽³⁷⁾ bojovníků, ozbrojených meči a svázaní dohromady nevodem, zmizeli ve vodách řeky. Zbytek se spolu s vojvody ukryl v pobřežních křovinách. Jakmile se první lodě, zadržované nevodem, zastavily, bojovníci na ně zaútočili z řeky. Současně se z obou břehů řeky vrhli družiníci a bojovníci k zastaveným strugám nepřítele. V zápalu boje Arimani a Rybojedi, vidouce, že se nevyhnou spravedlivé odplatě, začali zabíjet malé děti. Když byl poražen poslední nepřítel, ze sto sedmnácti zajatých dětí jich ze Svarogovy Vůle zůstalo naživu jen čtyřicet. Byly to malé děti, většinou pěti až devítileté.

Po skončení bitvy byli všichni zabití, naši i cizí, odneseni na břeh poblíž města Tary. Za Gorodištěm ⁽³⁸⁾ byla pro nepřátele vytvořena Velká Kroda ⁽³⁹⁾, na níž byla spálena všechna jejich těla. Ranění v bitvě u Rasičů byli přeneseni k uzdravení a padlí se ctí k přípravě na Velkou Triznu.

S východem Trojsvětlého Jarila-Slunce se družiníci, ženy a starci, obyvatelé Pořeční Slobody, vydali do Tarského Svatyliště. Před jejich očima se naskytl srdcervoucí pohled: obrovské prostranství pokrývaly hromady zkrvavených těl. Svatyliště Tary, Kummiry Bohů a Předků byly vypáleny. Páter Dij Trislav Válečník byl nalezen spolu se bojovníkem Jarem a kolem nich na sedm sáhů ⁽⁴⁰⁾ čtyři tucty těl nepřátel. Páter Dij držel v pravé ruce hůl, na níž bylo mnoho zářezů od mečů nepřátel, a v levé ruce měl obouruční meč potřísněný nepřátelskou krví. Jeho bratr Jar měl pravou ruku oddělenou od těla, ale nůž nikdy nepustil. Každý z nich měl nejméně tucet šípů a různých bodných ran. Zabití nepřátele spálili na břehu řeky Tary a vytvořili pro ně Krodu. Těla všech obyvatel Tarského města a Slobožanů z Pořečí byla převezena do města Tary, kde pro ně byla vytvořena Velká Trizna.

Na Kruhu Vedičů Asgardské Vesi Bielovodí zvolili Olegu, Dissou ⁽⁴¹⁾ Svaté Rasy, a na čest Trislava Válečníka a na památku jeho Světla byl v Daarijském Kruholetu Čísloboga určen den: 26. Dajlet, den jeho zvolení Páter Dijem. Od toho dne je třetí den Velkého Půstu uctíván na památku Trislava Válečníka, syna Velimudra, vnuka Ortaje z da'Árijského Rodu Medvěda.

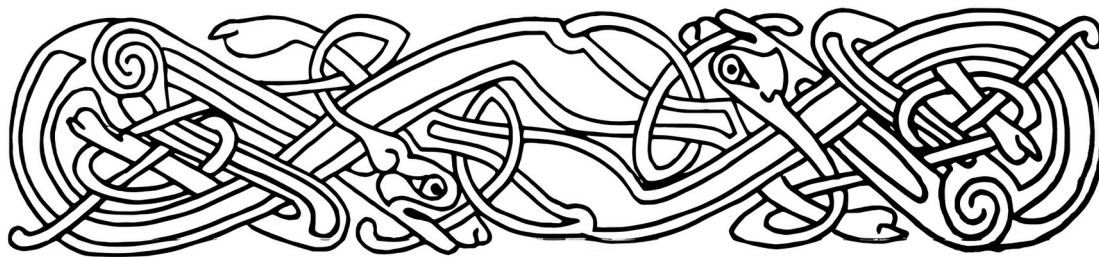
37) Třidevět – 27.

38) Za Gorodištěm – za ohrazeným Posvátným místem.

39) Velká Kroda – Velký pohřební oheň.

40) Kolem nich na sedm sáhů – kruh o průměru asi 15 metrů.

41) Dissou – Velkou Žricou.

„Kruhy Času“
Letopisy Staroruské Církvě.
Kruh 41 od U.M.H.CH

Páter Dij Ruslan-Válečník (5840 – 5896)

Od počátku své služby Světlym Bohům se Ruslan, vnuk Darina, syn Mstislava, nacházel dva měsíce: Tajlet a Ramchat ⁽¹⁾ v Asgardu Irijském. Po celý zbývající čas putoval po Kapištích a Svatylišťích Bielovodí, v nichž bytostně předal všem Kapen-Inglingům ⁽²⁾ Kapišť a Svatylišť Santie-Instrukce a Charatie Páter Dija Charija Předvěčného, kterého později nahradil ve funkci Vrcholného Žrece. Santie a Charatie obsahovali instrukce o bdělosti týkající se půlnočního ⁽³⁾ souseda Arimie ⁽⁴⁾; o nepřipustnosti provozování trhů v blízkosti Měst, Skitů a Skufů ⁽⁵⁾, ve všech pohraničních Vesích, a ještě více je nepřipustné pořádat trhy v blízkosti Kapišť, Svatylišť, Gorodišť a Pogostů ⁽⁶⁾.

1) Tajlet a Ramchat – poslední a první měsíc Leta.

2) Kapen-Inglingům – Žreci Kapišť a Svatylišť.

3) Půlnočního – jižního.

4) Arimia – stará Čína.

5) Skitů a Skufů – Skit – osídlení s Kapištěm, Skuf – osídlení s Posvátným Gorodištěm.

6) Pogostů – doliny Předků, kde se nacházely kurgany, popel a kosti po kremaci.

Všechny trhy bylo předeepsáno provozovat na pohraničních místech ⁽⁷⁾, aby se nemohli Arimani pod rouškou obchodníků usadit v blízkosti Slovanů a Rasičů a nemohli budovat intriky a jakékoli potíže vytvářet a moc Svaté rasy poznávat ⁽⁸⁾. Proto bylo všem obyvatelům pohraničních Vesí nařízeno, aby stavěli zábrany a záseky ⁽⁹⁾, aby měli jezdce na koních a pěší hlídky, aby stavěli stanoviště na hranicích Državy až k Velkému Plotu jménem Čína ⁽¹⁰⁾.

V Letě 5878, po smrti Charija Předvěčného, zvolil Kruh Vedičů Ruslana Pater Dijem. Na jeho příkaz bylo rozhodnuto zřídit na břehu ch'Árijského moře ⁽¹¹⁾ Svatyliště na památku Páter Dija Charija Předvěčného. Svatyliště bylo za tři měsíce postaveno, vyzdobeno řezbami a Velkou Silou Národní vznikla velká Kummirna Kruhu Bohů ⁽¹²⁾ s Velkým Obětníkem uprostřed a malými Obětníky před každým Kummirem. Choromy Svatyliště byly ve výšce Kruhu aršina ⁽¹³⁾ až po střechu a půl Kruhu aršina ⁽¹⁴⁾ byla kupolovitá střecha. Délka stran Chorominy daného Svatyliště ⁽¹⁵⁾ byla na půlnoční a polední straně ⁽¹⁶⁾ patnáct sáhů a na počáteční a západní straně deset sáhů ⁽¹⁷⁾. Uvnitř Choromů Svatyliště bylo mnoho světnic, Svatylišť, komor a komnat a také prostřední Svatyliště s Kummirem ⁽¹⁸⁾ Roda, s Posvátným kamenem a mnoha Kummiry Bohů, ve výšce aršinu ⁽¹⁹⁾.

7) Na pohraničních místech - na speciálně určených místech v blízkosti hranic.

8) Moc Svaté Rasy poznávat - provádět vojenský průzkum.

9) Stavět zábrany a záseky - vytvářet obranná opevnění podél hranic.

10) Velký Plot, zvaný Čína (Kitaj) – za starých časů Kitaj znamenal vysoký plot nebo pevnostní zeď, neboť Kij – staroslovansky tyč, plot, ohrada, a Taj – vysoký (završení). Např: Kitaj-gorod v Moskvě se tak jmenoval kvůli vysoké zdi, která ho obklopovala.

11) ch'Árijského moře – jezero Bajkal.

12) Kummirna Kruhu Bohů – 16 Rodových Bohů.

13) Kruh aršina – 16 aršinů neboli 11,38 metru (1 aršin = 71,12 cm).

14) Půl Kruhu aršina – 8 aršinů neboli 5,69 metru.

15) Chorominy - tj. velká stavba.

16) Na půlnoční a polední straně - na jižní a severní straně.

17) Počáteční straně – východní straně.

18) Kummirem – socha Boha z kamene nebo dřeva.

19) Ve výšce aršinu - 71,12 cm.

V Letě 5890, během svého pobývání v ch'Árijském Svatylišti, Ruslan spolu s občinnými družiníky a oddíly rychlých bojovníků odrazil Arimský nájezd, který Arimové využili ke krádeži dobytka a zničení Svatyně. Slovanská družina v počtu dvou set lidí během tří dnů a nocí odrazila čtyřnásobnou přesilu Arimů. Třetího dne bitvy byl Vrcholný Žrec zraněn nožem do zad, ale i když měl v zádech lovecký nůž, ještě půl hodiny ⁽²⁰⁾ pokračoval v boji s nepřítelem. Když Arimové viděli, že Vrcholný Žrec bojuje s nožem v zádech, zmocnil se jich strach a prchali z bojiště a volali: "Nesmrtelný nese smrt!". Na konci řeže, když Arimani, zanechavše kořisti, utekli zpět na své území, zůstalo na bojišti ležet deset kruhů ⁽²¹⁾ Slovanských válečníků a dva po třidevět desítek ⁽²²⁾ arimských válečníků. Těžce zraněný Páter Dij Ruslan byl objeven pod hromadou arimanských těl. Čtyři měsíce mu Vedunové a Kudesníci léčili rány, ale i když se uzdravil, jeho levá ruka byla nehybná a nemohla zvednout nejen meč - protože Ruslan byl obouruký válečník ⁽²³⁾ - ale ani lovecký nůž.

V Letě 5893 do ch'Árijského Svatylišťě, kde se nacházel Ruslan Válečník, dorazili poslové Radanů Národa Draka ⁽²⁴⁾, aby přinesli dary Vrcholnému Žreci a požádali ho o povolení k průjezdu karavan do vzdálených zemí, při západu Jarila-Slunce ležících. Nabídli tedy patnáct částí z karavany ⁽²⁵⁾, ale pod podmínkou, že karavanu budou doprovázet válečníci Národa Draka, na což Páter Dij Ruslan-Válečník odpověděl: "Nám stačí i osmá dola ⁽²⁶⁾ z každé karavany, ale žádní válečníci, kromě řidičů a karavanistů by neměli být. Od Velkého Plotu ⁽²⁷⁾ až po Ripejské hory ⁽²⁸⁾ budou karavany doprovázet a chránit vojáci Bielovodí. Karavaníci budou muset platit za ochranu každému vojákovu".

20) Půl hodiny - tj. 45 minut, neboť Slovanská hodina = 1 hodina a 30 minut současného času.

21) Deset Kruhů – tj. 160.

22) Dva po třidevět desítek - 540.

23) Obouruký válečník – tj. vládnoucí dvěma meči.

24) Radanů Národa Draka – stařešinové Rodů z Koreje.

25) Patnáct částí z karavany - 15 ze 144.

26) Osmá dola – 8 z 1296.

27) Od Velkého Plotu - Velká Čínská Zeď

28) Po Ripejské hory – k Uralu, zde do Arkaimu.

K povinnostem válečníků patřilo chránit karavany před nájezdy Arimanských Radanů. Za Ripejskými horami si karavanisté mohli najmout oberežnou družinu z válečníků jiných Držav.

Platba za karavany by měla být pouze v železe Chorsa ⁽²⁹⁾. Byly také stanoveny podmínky průjezdu karavan. Počínaje měsícem Elet až do měsíce Ramcbat měly být tři karavany měsíčně: jak při západu Slunce, tak při jeho východu. Karavanisté s sebou vozí proviant pro koně. V případě potřeby mohou nakoupit další zásoby v pohraničních trzích po dohodě s hlavami Rodů těchto Vesí. Kromě toho za každé dva bochníky chleba zaplatí karavanisté buď jeden carský kořen ⁽³⁰⁾, nebo dvě míry bílého zrna; za uzené nebo sušené ryby dvě desítky, čtyři carské kořeny nebo dvě míry bílého zrna a koš medvědího česneku ⁽³¹⁾; za kunu nebo sobola - jednu hrst soli; za kunu, sobola a bobra - dvě hrsti soli; za kád' ⁽³²⁾ medu o třech pudách ⁽³³⁾ - pět kořenů carského kořene nebo sedm hřiven Chorsa ⁽³⁴⁾. Zbytek jídla po dohodě se staršiny Rodů. Karavanisté by měli provádět výměnu zboží pouze na tržištích v pohraničí a poplatek by měli dodávat do ch'Árijského Svatylišť. Pokud se v budoucnu objeví nějaké požadavky karavanistů, posoudí je staršinové Rodů.

V ch'Árijském Svatylišti se všechny poplatky dávali řemeslníkům, aby vyrobili oberegy a potřeby všelijaké.

V Letě 5894-5895 bylo z rozhodnutí Páter Dija Ruslana Válečníka podél obchodní stezky postaveno osm kamenných stanovišť s Choromy, Kummirami a Obětníky, aby karavanisté mohli přinášet Obětiny a Tréby svým Bohům, ať už byli jakékoli Víry.

29) Železo Chorsa – stříbro.

30) Carský kořen – ženšen.

31) Medvědí česnek – lesní česnek.

32) Kád' – sud.

33) O třech pudách – 48 kg (1 pud = 16kg).

34) Hřivna Chorsa - stříbrná peněžní jednotka, náhrdelník.

Během Velkého Půstu, v Letě 5896, zaútočili Arimové na ch'Árijské Svatylišťě, aby ukradli všechny poklady, které tam byly uloženy. Arimské vojsko přivedl Radan Un Lin a válečníků s ním bylo půl tmy⁽³⁵⁾ a v ch'Árijském Svatylišťi bylo na slavnosti tisíc čtyři sta lidí spolu se starci, ženami a dětmi. Arimové zaútočili brzy ráno, v měsíci Dajlet 32 dne, kdy ještě probíhala služba ve Vrchním Kapišťi. Ženy a děti se ukryly v Kapišťi a muži stáli v obraně, neboť byli vždy připraveni odrazit nájezdy, poučení z neustálých vpádů Arimů. Obyvatelé pobřežních Vesí a Skitů nosili své zbraně vždy s sebou, a teprve když vcházeli do Kapišťě nebo Svatylišťě, zavěšovali je na stěnu. V poledne, když byla bitva v plném proudu, zapálili Arimové sušárnu na snopy a stodolu, z nichž se plameny rozšířily na Kapišťě. Na začátku nového dne⁽³⁶⁾, kdy se Jarilo-Slunce odebralo k odpočinku, dorazily družiny ze vzdálených zástav. Před jejich očima bylo zcela vyhořelé Svatylišťě se všemi budovami a uvnitř bylo vše pokryto hromadami těl. Mezi mrtvými muži byla i těla žen s meči v ruce. Jeden z družiníků informoval vojvodu Neždana, syna Lubomíra, vnuka Izborova, že směrem k Arimii se táhnou stopy od vozu taženým vlekem. Vojvoda se vydal na pronásledování a tři tucty⁽³⁷⁾ rychlých bojovníků, vedené Žrecem-Vedunem Venitarem zůstaly na spálenišťi.

Všichni pobiti Arimové byli odneseni do velké rokle, kde pro ně byla připravena velká Kroda, a všichni padlí Rasiči byli položeni v řadách u spáleného plotu, kde bylo celkem dvě a půl stovky mrtvých.

Bojovníci na příkaz Venitara začali rozebírat spálené Svatylišťě, protože z ohně, který hořel uprostřed, se ozývaly dětské hlasy a křik. Když bylo spálenišťě rozebráno, uvolnila se tajná chodba vedoucí do posledního dolního Svatylišťě, kde se mohli ukrýt stařešinové, ženy a děti. Vojvoda a jeho družina dostihli Arimy, kteří pronásledování nečekali. Podle Vojvodova nařízení byla družina rozdělena na tři části. Oddíly levé a pravé ruky měly po sto padesáti mužích, čelní oddíl čítal sto mužů. Vojevůdcovým rozhodnutím bylo zaútočit ze tří stran, až si Arimové udělají přestávku. Jakmile si Arimové odpočívali, ozvalo se ze všech stran hlasité volání: "Var! Var! Var!" a jako přízraky zaútočily z lesa na koních oddíly slavných Rasičů.

35) Půl tmy – tj. 5000 (1 tma = 10000).

36) Na začátku nového dne – za starých časů byl začátkem dne večer – 18 hodina současného času.

37) Tři tucty bojovníků – 36.

Arimové útok nečekali. Neozbrojení se vrhli kolem tábora, nechápali, co se děje, a padli mrtví pod krupobitím šípů, které létaly ze tří stran: zepředu, zprava a zleva. Arimové, když viděli, že ze strany, odkud přišli, žádné šípy nelétají, se vrhli zpět a zde se setkali se bojovníky vojvody. Za tři hodiny zůstalo naživu tři sta Arimů, kteří se sami vzdali do zajetí. Mezi nimi byl i Radan Un Lin, který byl raněn do ramene. Všechny vozy byly poslány zpět. Na mnohé z nich byli naloženi zranění a mrtví válečníci, také Un Lin a čtyři jeho velitelé byli posláni s vozy. Od ostatních zajatých Arimů si vzal vojvoda slovo, že už nikdy nevkročí na půdu Svaté Rasy, a nechal je odejít pěšky, beze zbraní.

Páter Dij Ruslan Válečník zemřel při obraně žen, starců a dětí, neboť jeho tělo s mečem v ruce leželo vedle dvou mrtvých vojáků na víku podzemního poklopu vedoucího do dolního Svatylišť. Poté, co byli starci a děti vypuštěni z podzemního Svatylišť, nařídil vojvoda, aby je všechny nakrmili. Družiníci doprovodily osvobozené k válečníkům ležícím poblíž a na vozech, aby si každý mohl vzít svého padlého bojovníka a odsloužit za ně Velkou Tryznu.

Dva Veduni a Kudesníci byli poskytnuti Un Linovi a jeho vojevůdcům, aby si mohli vyléčit svá zranění. Tři dny po Velké Tryzně přišli na místo ch'Árijského Svatylišť lidé, kteří ztratili své blízké, ze všech sousedních Skitů, Skufů a osad, aby vykonali Slavně velkou Jednotnou Tryznu za všechny mrtvé Rasiče. Duše družiníků a vojáků ch'Árijského Svatylišť spolu s ohněm a dýmem Velké Krody vystoupily do Vyrije ⁽³⁸⁾, kde na ně u vchodu do Volchally ⁽³⁹⁾ čekali Světlí Bohové. Poslové cestující do Arimie se dohodli s hlavami Arimanských Rodů na výkupném za zajatého Un Lina a jeho velitele. Za každého zajatce byla určena následující výměna: vůz soli v rákosových koších. V tomto případě mohli každý vůz doprovázet pouze dva vojáci, kteří směli mít u sebe meč a lovecký nůž.

38) Vyrij – Nebeský Příbytek Svargy Přečisté ve světlém Světě Slavi, kde nadále žijí naši Předkové.

39) Volchalla - příbytek Volcha, místo, kde se shromažďují válečníci, kteří zemřeli za vlast a spravedlivý skutek.

V době, kdy poslové odjeli do Arimie, po Velké Tryzně proběhl spravedlivý soud nad čtyřmi Arimanskými nepřáteli. Veče ⁽⁴⁰⁾ rozhodlo, že v ladu s Pravidly Kopy ⁽⁴¹⁾, které přinesly smrt a zármutek Arimů, by měli být zahanbeni tím, že budou sekáni vrbovou větví u sloupu Rodových Tréb. Každá z postižených žen, syn nebo dcera mladší osmnácti let, musí dát každému z odsouzených jednu ránu větví a předat větev dalšímu. Po každých dvou stech úderech museli Kudesníci dát odsouzencům balzám na rány. Bít se smělo pouze do zad a sedací oblasti. Po skončení trestu a vykonání potupy dostali všichni čtyři odsouzenci napít uspávací byliny, aby se jim na chvíli ulevilo od trápení, neboť po každých čtyřech stech ranách byla pohmožděná místa potřena masť z bílé byliny.

Odsouzení po vypití uspávací byliny dlouho spali, protože Kudesníci chtěli alespoň dočasně zmírnit jejich utrpení a muka. Když dorazil konvoj se solí, odsouzenci byli propuštěni a výměna začala. V té době přišly z Tajeviského Skitu ženy, které nestihly začátek potupného trestu. Když viděly, že zajaté Arimy vydávají vojákům, kteří přijeli s vozy, ženy zburcovaly Arimanské strážce, popadly Un Lina a tři jeho velitele, roztrhaly jeden koš se solí, a když zajatým Arimům odstranily porty, posadili je do soli sedacími místy, načež se obrátily na vojvodu Neždana se slovy: „Teď nás můžeš potrestat, pokud ti to Svědomí dovolí.“ Ale vojvoda jim odpověděl: „Udělalí jste, co vám řekla vaše Duše, a já nemám nad vašimi dušemi žádnou vůli, neboť k nim promlouvají jen Bohové. Jděte v pokoji, ženy.“

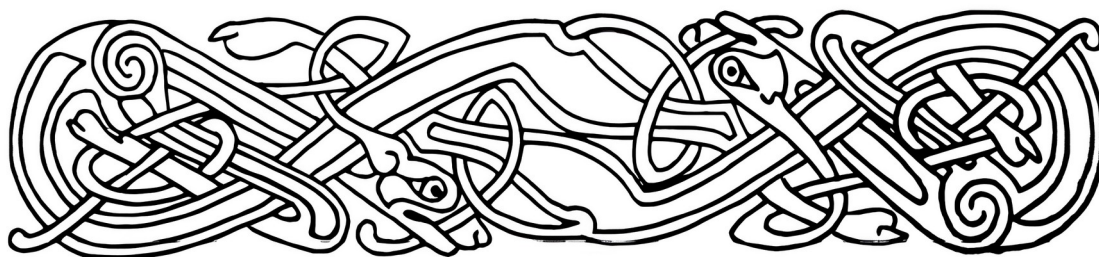
Poté se sešel velký Kruh Vedičů Bielovodí, na němž bylo rozhodnuto, že den slavné smrti Páter Dija Ruslana Válečníka v nerovném boji s nepřítelem se bude slavit každé následující Leto, devátý den Velkého Půstu, v měsíci Dajlet, 32 dne, pro poučení potomků Velké Rasy.

40) Veče – Celonárodní shromáždění.

41) Pravidla Kopy – tj. Občinnovo-Rodové Právo.

Куммир Рода в Капище Веды Перуна. 2000 г.

СТИХИ.

А.Ю. (Беловодье).

И С Т О К И.

ВЗОШЛО ЯРИЛО НАД ПОЛЯМИ,
РАСКРАСИВ В ЗОЛОТО ЖНИВЬЕ.
ЗАПЕЛИ ПТИЦЫ НАД ЛЕСАМИ,
СГОНЯЯ НОЧИ ЗАБЫТЬЕ.

ОТКРЫЛИСЬ ЗЕЛЕНЬЮ ПОЛЯНЫ,
ВНОВЬ ЗАШУМЕЛ СОСНОВЫЙ БОР.
И ВОДЯНОЙ, ВОСПЕВШИЙ НИЯ,
ПРОДОЛЖИЛ С ЛЕШИМ РАЗГОВОР.

О ВРЕМЕНАХ, ИСТОК КОТОРЫХ,
ИСЧЕЗ В ГЛУБИНАХ ВЕЧНЫХ ЛЕТ.
О ТОЙ ПОРЕ, КАК НА МИДГАРДЕ
РОЖДЕН БЫЛ БЕЛЫЙ ЧЕЛОВЕК.

ГЛАЗА - НЕБЕСНОЕ СИЯНИЕ,
И ВЗОР БЫЛ МЫСЛЬЮ ОКРЫЛЕН,
ТОТ ЧЕЛОВЕК - БОГОВ ПОТОМОК,
БЫЛ СИЛОЙ ДУХА НАДЕЛЕН.

ОН ЖИЛ В ГАРМОНИИ С ПРИРОДОЙ,
ВО СЛАВУ РОДА СОЗИДАЛ,
ЕГО ВЕЛИКИЕ ДЕЯНИЯ
СВАРОГ НЕБЕСНЫЙ НАБЛЮДАЛ.

ВО ВРЕМЕНА ВЕЛИКОЙ СКОРБИ
ЕГО УТЕШИТЬ МОГ УСЛАД,
А В ЧАС УСЕРДНОГО УЧЕНИЯ,
ПЕРУН ЕМУ ПОМОЧЬ БЫЛ РАД.
ОН ВЕРИЛ В ТО, ЧТО БОГИ РЯДОМ,
ОНИ ПРИДУТ, ЛИШЬ МОЛВИШЬ ЗОВ,
И ЭТУ ВЕРУ СОХРАНИЛ ОН,
ДЛЯ СВОИХ ВНУКОВ И СЫНОВ.
ТО БЫЛЬ, УКРЫТАЯ ВЕКАМИ,
ХРАНИМА ДО ПОСЛЕДНИХ ДНЕЙ.
И ТОЛЬКО ЛИШЬ В ПРЕДАНИЯХ ДРЕВНИХ,
СОЕДИНИМО СЕРДЦЕ С НЕЙ.

1970 г.

СВЕТ.

Всем Староверам посвящается.
КОГДА СОЛНЦЕ ВСТАЕТ НАД РОДНОЮ ЗЕМЛЕЮ,
И ЯРИЛУ С УТРА ПРАВЬСЛАВЛЯЕТ НАРОД.
ДЕТИ СВАРОГА КРЕПКОЙ, БОЛЬШОЮ СЕМЬЕЮ,
В ДРУЖНОМ ТРУДЕ УКРЕПЛЯЮТ СВОЙ РОД.
ДЛЯ ПЕРУНА, ИНГЛИИ ВОЗВОДЯТСЯ ХРАМЫ,
ПРЕД КУММИРАМИ СВЕТИТ СЕМАРГЛА ОГОНЬ.
НЕ К ЧЕМУ СТАРОВОРАМ ЗАМОРСКИЕ СТРАНЫ,
ЛИШЬ В НЕБЕСАХ БЫ СИЯЛ ЗЛАТОЙ ПОСОЛОНЬ.
СОЛНЕЧНЫЙ СВЕТ ОСВЕЩАЕТ ВСЕ ИРИЙ,
СВЕТ ВЕРЫ ПРЕДКОВ - МЛАДЫЕ СЕРДЦА.
МЫ ПРАВЬСЛАВЛЯЕМ БОГОВ, НАШИХ ПРЕДКОВ,
С НИМИ И ВЕРОЙ НАША ЖИЗНЬ, ДО КОНЦА!

1972 г.

ПРОСНИСЬ ДУША.

Памяти Князя А.В.Суворова.

ПРОХОДИТ ЖИЗНЬ, КАК СОН ТРЕВОЖНЫЙ,
НЕЛЕПО, СЛОВНО НЕ СВОЯ.
НЕ ТЕШАТ ШЕЛЁСТОМ ДУБРАВЫ,
НЕСЛЫШНО ТРЕЛИ СОЛОВЬЯ.
НЕ СЛЫШАТ ДЕТИ О СКАЗАНЬЯХ,
ЧТО В ГЛУБЬ ВЕКОВ УВОДЯТ ВЗОР.
НЕ ВИДЯТ ВЗРОСЛЫЕ ЗЛОДЕЕВ,
ЧТО НА РУСИ ЧИНЯТ РАЗОР.
ЧУЖИХ ВОРОН - ЗОВУТ ОРАМИ,
НЕ ВИДЯТ РУССКИХ СОКОЛОВ.
ВЕЗДЕ СПЛОШНОЕ РАВНОДУШИЕ,
ЧТО МОЛВИТЬ НЕ ХВАТАЕТ СЛОВ.
РАСПЯТА МАТУШКА-РОССИЯ,
В ЗАБВЕНИИ БОГИ И ДУША.
И ДРЕВНЕЙ ЛЕПОТЫ СТРОЕНЬЯ,
УЖЕ НЕ СТОЯТ НИ ГРОША.
ДОКОЛЬ ТЕРПЕТЬ НЕСПРАВЕДЛИВОСТЬ,
И СЕРЫЙ СМРАД БЕЗЛИКИХ ДНЕЙ.
ГЛЯДЕТЬ УНЫЛО, РАВНОДУШНО,
КАК ГРАБЯТ СТАРЦЕВ И ДЕТЕЙ.
ЗАЧЕМ ГУБИТЬ НАМ СВОЮ ДУШУ,
НА РАДОСТЬ НЕДРУГОВ, ВРАГОВ.
И РАБСКИ ПРЕКЛОНЯТЬ КОЛЕНИ,
У АЛТАРЕЙ ЧУЖИХ БОГОВ.
ПРОСНИСЬ ДУША, НАСТАЛО ВРЕМЯ,
ВОССТАТЬ ИЗ СЕРОЙ ПЕЛЕНЫ.

ОЧИСТИТЬ НАПРОЧЬ МИР ОТ СКВЕРНЫ,
ВО СЛАВУ РУССКОЙ СТАРИНЫ.
ВОСЛАВИВ СВАРОГА И РОДА,
МЫ ВОЗРОДИМ БЫЛЮЮ СТАТЬ.
И СОЗИДАЯ ДЛЯ ПОТОМКОВ,
РОССИЮ БУДЕМ ПРОСЛАВЛЯТЬ.

1983 г.

ВОЗВРАЩЕНИЕ К ИСТОКАМ.

Омской поэтессе Татьяне
ЧЕТВЕРИКОВОЙ посвящается.

МЫ СЛАВЯНСКИМ БОГАМ
НЕ УМЕЛИ МОЛИТЬСЯ
ЗАХОДИЛИ ВО ХРАМ - ИУДЕЙСКИЕ ЛИЦА.
КНЯЗЬ ВЛАДИМР! БУДЬ ПРОКЛЯТ
ЗА ТО, ЧТО НИ РАЗУ
НЕ МОЛИЛИСЬ БОГАМ, КАК И МЫ, -
СВЕТЛОГЛАЗЫМ.
РУСОКОСЫМ БОГИНЯМ, ЧТО ДЕТОК
СЛАВЯНСКИХ
ОКУНАЛИ В ОМИ, НЕ В ВОЛНАХ
НОРДАНСКИХ.
СВЕТ СИОНА И ХРАМ СОЛОМОНА - ЧУЖОЕ.
ОТТОГО МЫ И ЖИЛИ С ПУСТОЮ ДУШОЮ...
...В ЗАПОВЕДНЫХ ЛЕСАХ, ГДЕ НИ КОННЫХ,
НИ ПЕШИХ,
УКОРИЗНЕННО УХНЕТ ЗАТЮКАННЫЙ ЛЕШИЙ,
ДА КИКИМОРА ВДРУГ ИЗ БОЛОТА ОКЛИКНЕТ,
ДА В НОЧИ ДОМОВОЙ ПОЛОВИЦЕЮ СКРИПНЕТ.

НО, А МЫ ВСЕ СТОЯЛИ ВО ТЬМЕ, У ПОРОГА,
ЗА КОТОРЫМ СИЯНИЕ
ДАЖДЬБОГА, СВАРОГА,
ТЕХ, ЧТО РАЙСКИМ БЛАЖЕНСТВОМ
СЛАВЯН НЕ ПРЕЛЬЩАЛИ,
ТЕХ, ЧТО ПЛАМЕНЕМ АДСКИМ
СЛАВЯН НЕ СТРАЩАЛИ,
ЧТО УЧИЛИ: ДУША ЕСТЬ У КАМНЯ И ДРЕВА...
НО ОТ НАС СОКРЫВАЛИ ВСЕ СТРОКИ, НАПЕВЫ.
И ХОДИЛИ ВСЮ ЖИЗНЬ
ПОД ЧУЖИМИ БОГАМИ,
И СЕБЯ - ПОДЕЛОМ! - НАЗЫВАЛИ РАБАМИ.
А ТЕПЕРЬ УЖ НАСТАЛО ВРЕМЯ ИНОЕ,
И БОГОВ СВОИХ СЛАВИМ
МЫ С ЧИСТОЙ ДУШОЮ.
1994 г.

Любовь ПРИБЫТКОВА (Россия).

СЕВЕР, ЮГ, ЗАПАД, ВОСТОК,
ГРАНЬ ВСЕЛЕННОЙ, ПОИСК ВЕКОВ.
ВСЕ СТИХИИ СЛИЛИСЬ В ПОТОК,
НЕТ РЕКИ, А ВСЕ ИЩУТ БРОД.

ОСЕНЬ, ЛЕТО, ЗИМА, ВЕСНА,
ЕСТЬ ЛИ ВЕЧНОСТЬ И ГДЕ ОНА.
СМЫСЛ ЖИЗНИ, А ЕСТЬ ЛИ ОН,
ЧТО ЖЕ БУДЕТ КОГДА УМРЕМ.

ДЕТСТВО ЮНОСТЬ И СТАРОСТЬ НАША,
ГДЕ ХРАНИТСЯ БЕССМЕРТНАЯ ЧАША.
ВСЕ ВОПРОСЫ СПЛЕЛИСЬ В КЛУБОК,
ГРАНЬ ВСЕЛЕННОЙ, ВСЕГО ИСТОК.

ВЕТЕР ТУЧИ СТЯНУЛ НА ЗАПАДЕ
КЛОЧЬЯ ЧЕРНЫЕ РАЗМЕТАЛ.
В ГОРИЗОНТНОЙ ГЛУБОКОЙ ЗАВОДИ
ОН ЖАР-ПТИЦУ В КАПКАН ПОЙМАЛ.

КУПОЛ НЕБЕС ПРОГНУЛСЯ НИЗКО
И ВСЕ КРАСКИ СМЕШАЛИСЬ В НЕМ.
И МЕЛЬКАЮТ В ПРОСВЕТАХ ИСКРЫ
ЖЕЛТО-РОЗОВО-КРАСНЫМ ОГНЕМ.

ОТРАЖЕННЫЕ СПОЛОХИ СВЕТА
СЛОВНО КРЫЛЬЕВ ТРЕПЕЩУЩИХ ВЗМАХ.
КОСМЫ ПУРПУРА И ФИОЛЕТА
ОСТАВЛЯЮТ НА ЧЕРНЫХ ГРЯДАХ.

БЬЕТСЯ СОЛНЦЕ В СТАЛЬНЫХ ОКОВАХ
СЕРДЦУ ВОЛЬНОМУ ЛУЧШЕ СМЕРТЬ.
ТАК СГОРАЙ ЖЕ В ЛУЧАХ БАГРОВЫХ
НЕПОКОРНАЯ ЖИЗНЬ КРУГОВЕРТЬ.

ВЕДЬ НА ЗАВТРА ДРУГАЯ ПТИЦА
ПРИНЕСЕТ НА ХВОСТЕ РАССВЕТ.
ДЕНЬ ЗАТЛЕЕТ И ВОЗГОРИТСЯ
ЗАПЫЛАЕТ НА МНОГО ЛЕТ.

МАЯТНИК КАЧАЕТ НА РУКАХ
ТОЛЬКО ЧТО УСНУВШИЙ ЛУННЫЙ ЛУЧ
ЕГО МАТЬ ОСТАЛАСЬ В ОБЛАКАХ
СМОТРИТ БЕСПОКОЙНО ИЗ-ЗА ТУЧ.

ПОЛОВИЦЫ ДРОГНУТ НЕВПОПАД
ШКАФ В СВОЕМ УГЛУ ВСХРАПНЕТ НЕМНОГО

СТАВНИ ТИХИМ ШЕПОТОМ СКРИПЯТ
ДРЕМЛЕТ ДВЕРЬ-СТАРУШКА У ПОРОГА.

ЭТОТ ДОМ ЗАБРОШЕННЫЙ ДАВНО
ПОСРЕДИ ЗЕМЛИ СТОЯЩИЙ КРИВО
ВЕРИТ ВСЕМ ПРЕДАТЕЛЬСТВАМ НАЗЛО
В ТО, ЧТО СЧАСТЬЕ НЕ ПРОХОДИТ МИМО.

НЕТ НИ БУДУЩЕГО, НИ ПРОШЛОГО
МЫ ВДВОЕМ НА КРАЮ ЗЕМЛИ.
БЕЛЫМ СНЕГОМ СЛЕГКА ПРИПОРОШЕНЫ
ОДИНОКИЕ НАШИ СЛЕДЫ.

НЕТ НИ ВЕЧНОГО, НИ НАСТОЯЩЕГО
ТОЛЬКО СЧАСТЬЕ НА ЧИСТЫХ ЛИСТАХ.
МЫ СТОИМ И ОТ ВЕТРА БОДРЯЩЕГО
НАЛИВАЮТСЯ СЛЕЗЫ В ГЛАЗАХ.

НАС НИКТО НЕ НАЙДЕТ, МЫ ПОТЕРЯНЫ
ЗАКОВАТЬ ЖИЗНЬ НЕ СМЕЕТ В ТИСКИ.
ПРОСТО МЫ РАСТВОРИЛИСЬ ВО ВРЕМЕНИ
ВДАЛЕКЕ ОТ МИРСКОЙ СУЕТЫ.

МЫ С ТОБОЮ НА ЗЕМЛЕ
НИЧЬИ,
НО СУДЬБОЙ РАСПОРЯДИЛИСЬ В НЕБЕ
БОГИ.
И ДЛЯ НАС ОГОНЬ ВО МГЛЕ
ЗАЖГЛИ.
И ПОЧТИ ПЕРЕСЕКАЛИСЬ С ТОБОЙ
ДОРОГИ.

МОЕ СЕРДЦЕ ЧАЩЕ БЬЕТСЯ
ОЖИДАЕТ.
И КАК БУДТО БЫ ПОЕТ ВО МНЕ
ДУША.
ТОЛЬКО РАЗУМ СЕРДЦЕ
ЗАГЛУШАЕТ,
ЧТО ПРИДУМАЛА Я ВСЕ СЕБЕ
САМА.
И НАДЕЯТЬСЯ УЖЕ ПЕРЕСТАЮ
НА СЧАСТЬЕ,
И, СВЯЗУЮЩУЮ НАС, ТЕРЯЮ
НИТЬ.
ОГОНЕК ВОЛШЕБНЫЙ В НЕБЕ
ГАСНЕТ.
В ХАОС МЫСЛЕЙ ВОЗВРАЩАЯ
ЖИТЬ.
ТАК РОЖДАЮТСЯ И УМИРАЮТ
ЗВЕЗДЫ.
ТАК ТЕРЯЮТСЯ ПОРОЙ ВО МГЛЕ
РУЧЬИ.
ТАК ЦВЕТЫ СВОИ РОНЯЮТ
СЛЕЗЫ.
ТАК И МЫ С ТОБОЮ НА ЗЕМЛЕ
НИЧЬИ.

ТАМ ЗА СИНИМ МОРЕМ НЕБА
С БЕЛЫМИ ВОЛНАМИ ОБЛАКОВ,
НАС ПОКИНУТ ГОРЕСТИ И БЕДЫ
И СГОРЯТ ТИСКИ ЗЕМНЫХ ОКОВ.
И ОКАЖЕМСЯ МЫ ВСЕ В СТРАНЕ ЖЕЛАНИЙ

НАЗОВИТЕ РАЕМ ИЛИ КАК...
ЧТО ПРИ ЖИЗНИ НАМ КАЗАЛОСЬ ВАЖНЫМ,
ЗДЕСЬ ОКАЖЕТСЯ ПРОСТОЙ ПУСТЯК.
И ВЗДОХНЕМ СВОБОДНО И СЧАСТЛИВО
ОЩУТИВ ПОЛЕТ СВОЕЙ ДУШИ,
КАК ЗДЕСЬ ВСЕ И МИЛО И КРАСИВО
НО У КАЖДОГО ОПЯТЬ СВОИ ПУТИ.
МЫ УМОЕМСЯ РОСОЙ И ДУШИ НАШИ
ПОЛЕТЯТ СКВОЗЬ ТЬМУ К СИЯНЬЮ ЗВЕЗД,
ЧТОБ НАПОЛНИТЬ ЗЕМЛЮ МАТЕРИНСКИМ
СЧАСТЬЕМ
И ПЕЧАЛЬЮ ПЕРВЫХ ДЕТСКИХ СЛЕЗ.

ОСЕННЯЯ ПЕЧАЛЬ,
ДЛЯ ЮНОСТИ ПРОЩЕНЬЕ.
ГЛЯДЕТЬ КУДА-ТО ВДАЛЬ,
ИЩА УСПОКОЕНЬЕ.

ГЛУБОКАЯ ТОСКА
ДОЖДЛИВОЕ ПРОЩАНЬЕ.
ТАК ВЕРИТЬ В НЕБЕСА,
ДО РАЗОЧАРОВАНИЯ.

СРЫВАТЬСЯ В ВЫШИНУ,
В НЕИСТОВОМ ТЕЧЕНИИ.
МОЛИТЬСЯ В ТИШИНУ,
ДО УМОПОМРАЧЕНИЯ.

ТАК ТРЕБОВАТЬ ЛЮБВИ,
ДО ХРИПОТЫ МОЛЧАНЬЯ.
И СОЧИНЯТЬ СТИХИ,

В БЕЗУМЬЕ ЦЕЛОВАНЫЯ.

**ОСЕННЯЯ ПЕЧАЛЬ,
ПРИРОДЫ РАССЛОЕНЫЕ.
КАК БАБОЧКИ В ХРУСТАЛЬ,
ЗАКОВАНЫ ВИДЕНИЯ.**

**ЗАЖАТЫЕ В ТИСКИ,
НАПРАСНЫЕ НАДЕЖДЫ.
МЫ ГИБНЕМ ОТ ТОСКИ,
ЛЕГКО И НЕИЗБЕЖНО.**

**А ЖИЗНЬ ИДЕТ ВПЕРЕД,
С ДУШОЙ НА ПАРАЛЛЕЛИ.
ОБ ЭТОМ СОН ПОЕТ,
А РАНЬШЕ ЛЮДИ ПЕЛИ.**

**КТО НЕ ВОЮЕТ ТОТ — НЕ ПОГИБАЕТ,
КТО ПОГИБАЕТ В ВЕЧНОСТИ ЖИВЕТ.
ДВЕ ТЫЩИ ЛЕТ В РОССИИ СНЕГ НЕ ТАЕТ,
ДВЕ ТЫЩИ ЛЕТ ВОЙНА И СНЕГ ИДЕТ.**

**ВОЙНА ИДЕТ НЕЗРИМЫМИ ШАГАМИ
И Я ЗА НЕЙ ИДУ В СЕДЬМОМ СТРОЮ.
А НАДО МНОЮ НЕБО С ОБЛАКАМИ,
КОТОРОЕ ТАК СИЛЬНО Я ЛЮБЛЮ.**

**Я РТОМ ЛОВЛЮ ЛЕТАЮЩУЮ ВЛАГУ,
НО СОЛОНО ОТ ПОТА И ОТ СЛЕЗ.
Я В БОЙ ИДУ СОВСЕМ НЕ ЗА НАГРАДУ,
А ЧТОБЫ ТЫ ЖИЛА СРЕДИ БЕРЕЗ.**

**И КАК ПТЕНЕЦ БЕСКРЫЛЫЙ НЕУМЕЛЫЙ,
ПРОТЯЖНЫЙ КРИК СВОЙ ПРОБУЯ НА ВКУС.**

**НАШ КОМАНДИР ВСТУПАЕТ В ЭТОТ БЕЛЫЙ,
ХОЛОДНЫЙ СНЕГ, ГДЕ ОСТЫВАЕТ ПУЛЬС.**

**ПРИРОДА ЧАСТО ПРЕПОДНОСИТ
ЧУДЕСА,
КОГДА СВОЕЙ МЕЧТЕ ОТКРОЕШЬ
ДВЕРЦУ.
И ЕСЛИ ТЫ ПОПРОСИШЬ
НЕБЕСА,
ОНИ ДОРОГУ ОТЫСКАТЬ ПОМОГУТ
СЕРДЦУ.
И В ЯНВАРЕ НАСТУПИТ ВДРУГ
АПРЕЛЬ,
ЛЕТЯТ К ЧЕРТЯМ ЗАКОНЫ НЕБА
И ПРОГНОЗЫ,
И В ТАНЦЕ ЗАВЕРШИТ СВОЙ КРУГ
МЕТЕЛЬ.
И РАЗРАЗЯТСЯ ВМЕСТО СНЕГА
ГРОЗЫ,
И ВРЕМЯ ОСТАНОВИТ БЕГ
НА МИГ.
И АНГЕЛ ПО ЗЕМЛЕ ПРОЙДЕТ
БОСОЙ,
НЕСЯ НАД ГОЛОВОЙ НАШ ВЕК
КАК НИМБ.
И ПАПОРОТНИК РАСЦВЕТЕТ
ЗВЕЗДОЙ,
ВОЛШЕБНЫЙ ДОБРЫЙ СВЕТ ХРАНЯ
ЗА НИМ.**

ВОТ НЕБО НАЛИВАЕТСЯ СВИНЦОМ
И КАПЛИ ЗВЕЗД НАМ ПАДАЮТ В ЛАДОНИ.
И ЗЕМЛЮ ОХВАТИВ СВОИМ КОЛЬЦОМ
ВОСХОДИТ СОЛНЦЕ В ЧЕРНОМ НЕБОСКЛОНЕ.
И ОТСТУПАЕТ В УЖАСЕ С ЧЕРТЫ ЛУНА,
А ВМЕСТО НОЧИ ОСТАЕТСЯ ТОЛЬКО ПЕПЕЛ.
СРЫВАЮТСЯ С РЕСНИЦ ОБРЫВКИ СНА
ИХ ТУТ ЖЕ К ОБЛАКАМ УНОСИТ ВЕТЕР.
И В ЭТОЙ ПРИЗРАЧНОЙ РАССВЕТНОЙ ТИШИНЕ
ГДЕ РАДУГИ РАСКИНУЛСЯ ВЕНЕЦ,
ГДЕ ТОЛЬКО Я И ТЫ НАЕДИНЕ
ЗВУЧИТ МЕЛОДИЯ ДВУХ БЬЮЩИХСЯ СЕРДЕЦ
НА ВСЮ ВСЕЛЕННУЮ...

Я СМОТРУ НА СКАТЕРТЬ НЕБЕСНУЮ
С БАХРОМОЙ ИЗ СЕРЕБРЯНЫХ ЗВЕЗД.
СКОРО СТАНЕШЬ ТЫ БЕЛОЙ НЕВЕСТОЮ
КНЯЗЬ ПРИБУДЕТ ИЗ СКАЗОЧНЫХ ГРЕЗ.

И ТОГДА ЛЮБОВЬ ПТИЦЕЙ РОЗОВОЙ
В ВЫШИНУ ПОЛЕТИТ К ОБЛАКАМ.
И УМОЕТСЯ ВЕШНИМИ ГРОЗАМИ
И ПОДСТАВИТ СЕБЯ ЛУЧАМ.

ПРОПИТАВШИСЬ ОГНЕННЫМ ВЕТРОМ
И ДУРМАНОМ ЛЕСНОЙ ТРАВЫ.
ЗАИСКРИТСЯ ВДРУГ КРАСОЧНЫМ СВЕТОМ
ЗАПЫЛАЕТ В ТВОЕЙ ГРУДИ.

УСКОЛЬЗНЕТ ПОТОМ СОЛНЕЧНЫМ ЗАЙЧИКОМ
ОТРАЖЕНЬЕМ ТВОЕЙ ДУШИ .
ОБЕРНЕТСЯ ТЕМ САМЫМ МАЛЬЧИКОМ

О КОТОРОМ МЕЧТАЕШЬ ТЫ.

МОЖЕТ БЫТЬ НА ВОЗДУШНОМ ШАРЕ,
ПРИЛЕТИТ ОН К ТЕБЕ С НЕБЕС.

НУ А МОЖЕТ ПОД ПАРУСОМ АЛЫМ,
УВЕЗЕТ В СВОЙ ВОЛШЕБНЫЙ ДВОРЕЦ.

БУДЕТ МУЗЫКА ЗВОНЧЕ КАПЕЛИ

БУДЕТ ВОЗДУХ ПЬЯНЕЙ ВИНА.

И ОТ СЧАСТЬЯ, КАК С КАРУСЕЛИ

ЗАКРУЖИТСЯ ТВОЯ ГОЛОВА.

ДЕНЬ ПРОМЧИТСЯ КАК ТАЯНЬЕ ЛЬДИНКИ,,,

А ПОД ВЕЧЕР ПОЙДЕТ СНЕГОПАД.

ЗАКРУЖИШЬСЯ И ТЫ КАК СНЕЖИНКА

ПРИМЕРЯЯ ВЕНЧАЛЬНЫЙ НАРЯД.

В ТРЕВОЖНОМ ОЖИДАНИИ НАЧАЛА,
СМОТРЕЛА ЖИЗНЬ СКОРБЯ НА НЕБЕСА.

ОНА СВОЕЮ СЛОЖНОСТЬЮ ПУГАЛА,

ХОТЯ БЫЛА ДО УЖАСА ПРОСТА.

И МЧАЛИСЬ ОБЛАКА ПО НЕБОСКЛОНУ,

И МОЛНИЯМИ СКАЛИЛАСЬ ГРОЗА.

А ЛЮДИ ШЛИ ТУМАНАМИ ВЛЕКОМЫ,

НА СОЛНЦЕ ОСЛЕПИВ СВОИ ГЛАЗА.

И ТИШИНУ ВЗРЫВАЛ НЕОСТОРОЖНО,
РОКОЧУЩИЙ ГОРТАННЫМ КРИКОМ ГРОМ.

И ЭХОМ БЕЗДНА ОТЗЫВАЛАСЬ ЛОЖНО,

В СМЯТЕНЬЕ ПОВЕРГАЯ ВСЕ КРУГОМ.

ЛУПИЛИ КАПЛИ ЗЕМЛЮ БЕСПОЩАДНО

ХЛЕСТАЛИ СТРУИ, ОСТРОЮ ЛОЗОЙ.

ПОИЛО НЕБО, И ВСЁ ПИЛО ЖАДНО
ЗАХЛЕБЫВАЯСЬ СЧАСТЬЕМ И ВОДОЙ.

ЛЮБВИ ЗАВИДОВАТЬ ПУСТОЕ,
ОНА БЕДА, ТОСКА И БОЛЬ.
ОДНАЖДЫ ЗАВЛАДЕВ ТОБОЮ,
НАВЕК ОСТАНЕТСЯ С ТОБОЙ.

ЛЮБОВЬ НА МНОГОЕ СПОСОБНА,
ТВОРИТЬ И РУШИТЬ БЕЗ СЛЕДА.
ОНА КАК НЕКТО БЕСПОДОБНА,
ОНА КАК НЕЧТО ДОРОГА.

ЛЮБОВЬ БЫВАЕТ НЕВЗАИМНА,
ТЫ НЕ КЛЯНИ, ЖИВИ ЛЮБЯ.
ОНА КАК ПОРОСЛЬ НАИВНА,
И ЯДОВИТА, КАК ЗМЕЯ.

СНОВА ВРЕМЯ ТЕРЕБИТ СТРАНИЦЫ,
ВОДИТ ПАЛЬЦЕМ ПО БУКВАМ В СТРОКЕ.
УЛЕТАЮТ ОТ ОСЕНИ ПТИЦЫ,
И ЛИСТВА ПРИКОСНУЛАСЬ К ЗЕМЛЕ.

ВЕТЕР ШАПКИ СРЫВАЕТ С ПРОХОЖИХ,
А УСТАНЕТ НА НЕБО ВЗЛЕТИТ.
ТАМ ОН СЛАДКУЮ КОСТОЧКУ ГЛОЖЕТ,
И НА ЗВЕЗДЫ НОЧАМИ СКУЛИТ.

А ДОЖДИ МАРШИРУЮТ ПО КРЫШАМ,
ЗДЕСЬ ОДНА БАРАБАННАЯ ДРОБЬ.
НО ИХ МУЗЫКУ ЛЮДИ НЕ СЛЫШАТ,
ГОВОРЯТ: "КАК ЗАНУДЛИВО ЛЬЕТ".

И ОБИЖЕННО ОСЕНЬ РЫДАЕТ,
ОБНИМАЯ ЗА ПЛЕЧИ ДОМА.
И СНЕЖИНКАМИ СЛЕЗЫ СЛЕТАЮТ,
ТАК ЕЙ ХОЧЕТСЯ ЛАСКИ ТЕПЛА.

НА УЛИЦЕ СЕДОЙ И МРАЧНОЙ,
ПОД НУДНЫМ ПРОЛИВНЫМ ДОЖДЕМ.
УЖ СКОЛЬКО ЛЕТ ФОНАРЬ НЕВЗРАЧНЫЙ,
СТОИТ ОБУТУЛЯСЬ ПОД ПЛАЩОМ.

ЕГО НИКТО НЕ ЗАМЕЧАЕТ,
ВСЕ ПО СВОИМ ДЕЛАМ БЕГУТ.
А ОН УСЕРДНО ОСВЕЩАЕТ,
ТОТ ТЕМНЫЙ И ОПАСНЫЙ ПУТЬ.

И ЖДЕТ С НАДЕЖДОЙ, МОЖЕТ ЗАВТРА,
ПРОЙДЕТ СЧАСТЛИВЫЙ ЧЕЛОВЕК.
ПОДНИМЕТ ГОЛОВУ ВНЕЗАПНО,
И КРИКНЕТ ВСЕМ: "ДА БУДЕТ СВЕТ".

МЕНЯ ЛЮБОВЬ НА НЕБО ВОЗНЕСЛА
А ГРУЗА У ДУШИ ЧТОБ ОПУСТИТЬСЯ МАЛО
И БЕЛЫХ КРЫЛЬЕВ ЗА СПИНОЙ НЕ СТАЛО
ЧТОБ ВЫШЕ Я ПОДНЯТЬСЯ НЕ МОГЛА.

ТЕПЕРЬ ХОЖУ ПО ЗВЕЗДАМ НАУГАД
СВОЙ МЛЕЧНЫЙ ПУТЬ ИЩУ НЕ ТАК, КАК НАДО.
А ТЫ ИДЕШЬ БЫТЬ МОЖЕТ ГДЕ-ТО РЯДОМ
ТЫ В ТОМ ЧТО Я СЛЕПА НЕ ВИНОВАТ.

С НАДЕЖДОЙ БОГИ СМОТРЯТ С ВЫСОТЫ,
КОГДА ЖЕ ОБРАЗУМЯТСЯ ИХ ДЕТИ.

КОГДА НЕ БУДУТ ПАДАТЬ В БЕЗДНУ СМЕРТИ,
И В ЖЕРТВУ ДУШИ ПРИНОСИТЬ СВОИ.

БЕРЕЗЫ КОСЫ РАСПУСТИЛИ РУСЫЕ,
А ДУБ КУДРЯВЫЙ БОРОДУ СВОЮ.
Я ПОСМОТРУ В ГЛАЗА ТВОИ, ЧУТЬ ГРУСТНЫЕ,
И НА КОЛЕНИ ГОЛОВУ СКЛОНЮ.

И ПТИЦЫ ПЕСНИ ЗАПОЮТ РАССВЕТНЫЕ,
И РАЗОБЬЮТ В ОСКОЛКИ ТИШИНУ.
И Я СКАЖУ СВОИ СЛОВА ЗАВЕТНЫЕ,
О ТОМ ЧТО СТОЛЬКО ЛЕТ ТЕБЯ ЛЮБЛЮ.

КАК ДОЛГО ЖАЖДАЛА Я ЭТОГО МГНОВЕНЬЯ,
КАК ТЕРПЕЛИВО ТРЕПЕТНО ЖДАЛА.
УСЛЫШАТЬ СЕРДЦА ЧАСТОЕ БИЕНЬЕ,
В ГРУДИ ЧТО ЗАМИРАЕТ НЕ ДЫША.

ВСЕГО НА ЧАС НАС ОБВЕНЧАЕТ ХРАМ ПРИРОДЫ,
ШЕСТЬДЕСЯТ МИНУТ ТАК МАЛО ДЛЯ ЛЮБВИ.
НО В НЕБЕСАХ, СУДЬБЫ ЗАКОНЫ СТРОГИ,
КОМУ-ТО РОЗЫ, НУ А МНЕ ШИПЫ.

ТЫ УЛЫБНЕШЬСЯ ПОКИВАЕШЬ ГОЛОВОЮ,
И ПРОМОЛЧИШЬ, ДА И К ЧЕМУ СЛОВА.
СПАСИБО И ЗА ТО, ЧТО БЫЛ СО МНОЮ,
СПАСИБО, ЧТО МЕНЯ ПОЦЕЛОВАЛ.

Я БУДУ ДОЛГО ПРИВКУС ЭТОТ ПОМНИТЬ,
БЕРЕЗОВОГО СОКА НА ГУБАХ.
У ВСЕЙ ВСЕЛЕННОЙ БЫЛИ НА ЛАДОНИ,
А ВСЯ ВСЕЛЕННАЯ БЫЛА В ТВОИХ РУКАХ.

ТЫ КАК ЛУЧИК ЗОЛОТОЙ,
У СОЛНЫШКА.
КАК В ПШЕНИЦЕ ПОЛЕВОЙ,
ЗЕРНЫШКО.
КАК ПРОХЛАДНАЯ РОСА,
НА ЗАРЕ.
РАСПУСТИВШИЙСЯ ЦВЕТOK,
ПО ВЕСНЕ.
КАК ДУШИСТАЯ ПЫЛЬЦА,
НА ГУБАХ.
КАК ДОРОГА БЕЗ КОНЦА,
В ОБЛАКАХ.
ТЫ КАК ДЕТСКАЯ МЕЧТА,
ПОСЛЕ СНА.
КАК СЕГОДНЯ БЕЗ ВЧЕРА,
НАВСЕГДА.
КАК СОРВАВШИЙСЯ ПОТОК,
ГРОЗОВОЙ.
КАК РАЗМЫВШИЙСЯ ПЕСОК,
ЗА ВОЛНОЙ.
КАК У МЛЕЧНОГО ПУТИ,
ГОРОДА.
КАК НЕСТРОЙНЫЕ СТИХИ,
ПРО ТЕБЯ.
КАК ЗА КАМЕННОЙ СТЕНОЙ,
ТУТ И ТАМ.
Я ВЕЗДЕ ПОЙДУ С ТОБОЙ,
ПО ПЯТАМ.

КОГДА ДЛЯ МОЛИТВЫ, НЕ ХВАТИТ ДЫХАНЬЯ,
КОГДА У ЛЮБВИ, НЕ НАЙДЕТСЯ МГНОВЕНЬЯ.
ПО СВЕТУ ПОЙДУ, В БЕСПРИЮТНОМ СКИТАНИИ,
И ДУШУ СВОЮ, РАЗДАЮ ВО СПАСЕНЬЕ.
РАЗБРОШУ ПО КРОХАМ, НА ВСЕ РАСТОЯНЬЯ,
РАССЫПЛЮ ПО КАПЛЯМ, В ДОЖДЛИВОМ СМЯТЕНЬЕ.
И БУДУТ ОТ СЛЕЗ МОИХ, ЗВЕЗДЫ РОЖДАТЬСЯ,
МНЕ ВРЕМЯ, БИЕНИЕ СЕРДЦА ЗАМЕНИТ.
В СЛЕДАХ МОИХ, БУДУТ ЦВЕТЫ РАСПУСКАТЬСЯ,
А ЖАРКОЕ ПЛАМЯ, ВСЮ ЗЕМЛЮ ОБЪЕМЛЕТ.
ЕСТЬ СИЛА ВО МНЕ, ТОЛЬКО СТОИТ ДОЖДАТЬСЯ,
ОНА, ДО ПОРЫ, ЛИШЬ В ЗАБВЕНИИ ДРЕМЛЕТ.

БЫЛА ВЕСНА, ШУМЕЛ АПРЕЛЬ,
И ПАХЛО ВЕРБОЙ ЗА ОКНОМ.
НЕС ЛИСТ В КЛЮВЕ КОЛЫБЕЛЬ,
В ОБШАРПАННЫЙ РОДИЛЬНЫЙ ДОМ.
РАСПРАВИВ КРЫЛЬЯ ОН КУРАИЛ,
БАЮКАЛ ДУШУ НЕ СПЕША.
И ВЕТЕР РАЗБИВАЛСЯ В ПЫЛЬ,
И СНЕГ С НЕБЕС ЛЕТЕЛ КРУЖА.
А НОЧЬ, НАКИНУВ ТЕПЛЫЙ ПЛАЩ,
ПО УЛИЦАМ НЕЗРИМО ШЛА.
И УСМИРЯЯ ДЕТСКИЙ ПЛАЧ,
БРОСАЛА ЗВЕЗДЫ-ЖЕМЧУГА.
ЧАС РАСТАВАНЬЯ НАСТУПИЛ,
И В МУКАХ БОЛИ ЗАКРИЧАВ.
СОБРАВШИСЬ ИЗ ПОСЛЕДНИХ СИЛ,
МАТЬ ПРИНИМАЕТ МАЛЫША.

КАК МНОГО ЛЕТ, С ТЕХ ПОР ПРОШЛО,
СЕРДЦА ОГНЕМ И СЧАСТЬЕМ НАЛИТЫ.
УЖ НАШИ ДЕТИ ВЬЮТ ГНЕЗДО,
И К НИМ СПЕШАТ ВСЕ ТЕ ЖЕ ЛИСТЫ...

Мара и Ян Вятич (Беларусь).

(на белорусском языке)

Загараецца новае Сонца
Там, дзе Веды яднаюць людзей.
З'зяюць нам у Сусвеце бясконца
Тайны Вечнай Вясёлкай надзей.
Хай праносіцца праўдай вялікай
Перуна незабыўны наказ.
Верым, жыць нам у сям'і многалікай,
Міжсусвет, ты ўпомні пра нас.

Божа вялікі,
Прыйшоў у нашы душы.
У жыцці таксама
Божа прыйдзі.

Папараць - кветку,
Як цуд незвычайны,
Верным сынам
Сярод зорак знайдзі.

Сварга раскрыйся
Насустрач імкненню.
Слова Перуна
Мы марым пачуць.

**Будзе нам вечнасцю
Тое імгненне.**

**Браты тое слова
У свет панясуць.**

**Бог Род вялікі,
Светлае імя
Шчыра, як мама
Гучыць для дзяцей.**

**Сэрдца тваё
Хай мальбу нашу прыме
Зробіць шчаслівымі
У свеце людзей.**

К. А. И. (Беларусь).

(на беларусском языке)

**На вуліце мокра,
Сонца не відаць.**

**Беларусь любімая
Каб у новым веце
Перуна' Табе Познаць!**

**Богі вялікі нашы,
Нябесныя родзічы нашы
Мы душою з Вамі
будыця апорой нашай!**

**Каб прыгожыя думкі мелі,
Каб прыгожыя песні пелі!**

Петр КОЗЛОВ (Россия).

Отцу Александру.

**Проживаю в Асгарде Ирийском,
где когда-то Один восседал,
а потом проделал путь неблизкий...**

**Проживаю в Асгарде Ирийском
и о том недавно я узнал...**

**Омь свое название сохранила,
Ирий называют Иртышом,
в нем воды целительная сила.
Время ничего не изменило -
Русскою наполнено Душой.**

**Был здесь Александр Македонский,
видел снег, на Ирии - шугу
(это нас не удивляет в Омске),
мимоходом был здесь Македонский
и не уподобился врагу...**

**Нет, непобедимо Беловодье -
семь его прекрасных светлых рек:
здесь такой высокий Дух в Народе,
что враги войска свои уводят -
безоружен всякий имярек...**

**В городе Богов - скиту на Оми -
я живу, как Один, не один,
о другом не помышляю доме.
В городе Богов - скиту на Оми -
сам себе и Бог, и господин...**

**Презираю рабство в человеке.
Призываю видеть Небеса.
Млечный Путь и Беловодья реки
говорят о жизни в новом веке,
чистой и прозрачной, как роса...**

4.03.2000 г.

**Россия, что стало с тобою?
Что стало с тобою, Народ?
Какою дорогой-тропою
тебя провиденье ведет?**

**Не кормчие, нет! Не герои,
которых несут на щите...
Идем ли к подобию Трои
при нашей при всей нищете?**

**При нашем природном богатстве,
богатстве ума и Души -
смогли искушенью поддаться
в столицах и дальней глуши...**

**Но что отвергаем с размаху,
и что на заметку берем?
Как будто, отчаясь, на плаху
мы головы наши кладем....**

1991 г.

**Двадцатый век, средневековье:
сыск (инквизиция) и смерть...
В нем наворочено такое,
чего катарам не суметь...**

**Что манихеям не под силу,
хотя попробывать могли б.
На дыбе ты еще, Россия,
но над тобою - Божий нимб!**

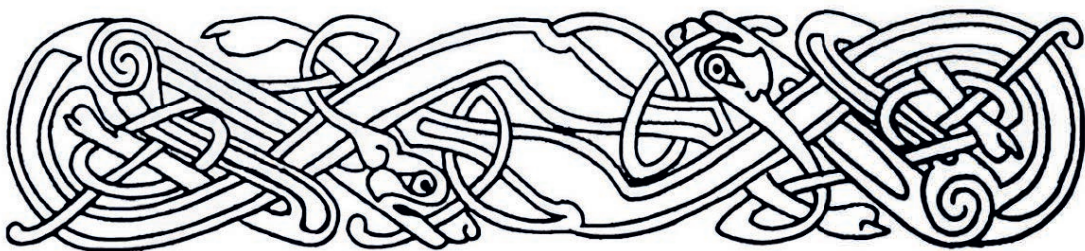
**Еще в твоих просторах мглисто -
блестит Георгия копье -
они отходят, атеисты,
идут в свое небытие.**

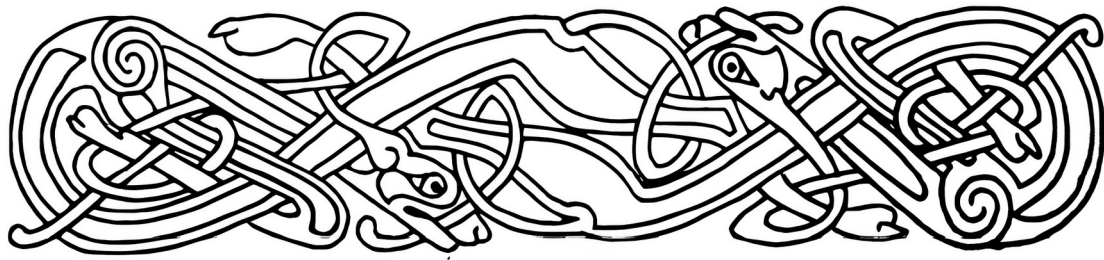
**И злоба их не убывает,
и бесполезно им твердить:
Добра без Бога не бывает,
а Бог сумеет победить!..**

**Когда последний канет в Лету -
век прошумит, а может - два,
но нам любить Россию - эту,
что истрадалась, но - жива!**

**Любить во всякое мгновенье,
в минуту каждую и в час.
Средневековье? Возрожденье!
Оно, даст Бог, начнется с нас!**

1996 г.

Obsah

Úvod

Zdroj Života

- Vest první

- Vest druhá

- Vest třetí

Komentáře

Bílá Pout'

Skazy

- Skaz o Jasném Sokolu

Komentáře

- Skaz o Ratiborovi

Komentáře

Přílohy

- Oslovení čtenářů

- Kniha pátá

-- Kruholet

-- Svaroží Kruh a podstata člověka

-- Zvláštnost charakteru určená Nebeskými Čertogy Svarožího Kruhu

-- Charakter člověka

- Kniha sedmá

-- Kony Rita

- Kniha osmá

-- Letopisy Staroruské Církve

-- Páter Dij Trislav-Válečník

-- Páter Dij Ruslan-Válečník

Verše

